

OŠO

MIRTIS – DIDŽIAUSIA APGAULĖ

Romos bažnyčia ir visos religijos tūkstančius metų manipuliavo mirtimi, taikydama baisias mirties formas – fizinius kankinimus ir gyvų žmonių deginimus Inkvizicijos laužuose už kitokį tikėjimą Jėzumi Kristumi. Tą teko išgyventi žymiems mokslininkams – Dž.Bruno, G. Galilėjui bei krikščionių mistikams – Biomei, Ekhartui ir kitiems. Pats Ošo už savo dvasinius mokymus ir politikų kritiką buvo apnuodytas taliu (Jo paties teigimu) Amerikos kalėjime valdant Reiganui.

Drąsiai kalbėti apie Gyvenimą ir Mirtį – pavojinga...Beveik neabejoju, – jei į Žemę netikėtai sugrįžtų Jėzus Kristus ir veiktų taip, kaip veikė anais laikais, su Juo būtų susidorota lygiai taip pat žiauriai kaip kadaise. Žmogus nepasikeitė. Žiaurumas (tamsa) žmoguje išliko ir subujojo. Nors žmogus apdovanotas mąstymu, bet protas nepadedą jam pažinti nei savo egzistencijos esmės, nei prasmės.

Savo Šviesa Jėzus Kristus apšviesdavo ir savo mokinius...Jie tapo gnostikais, bet vėliau Romos bažnyčia gnostikus ir jų raštus sunaikino, atėjo tamsūs Viduramžiai...tada vien tik

mistikai palaikė ir skleidė Jėzaus Kristaus Mokymo Šviesą, nors jiems grėsė mirtinas pavojus. Inkvizicija negailėjo nieko, kasėjo prieš įteisintas dogmas.

Homo sapiens – tai liguista į puikybę pasikėlusį būtybę nepažįstanti savo Kūrėjo ir savojo Aš. Baimė – žiaurumo pamatas. Kokia baimė didžiausia? Tai – mirties baimė. *Būtent* mirties baime buvo manipuluojama visose religijose, o ypač krikščionybės klestėjimo metu (Viduramžiais). Tik dvasiniai mokytojai – Buddha, Jėzus Kristus, Ošo ir mistikai tūkstančius metų mokė žmogų, **KAIP tapti Žmogumi**. Deja. Rezultatai, žvelgiant į nūdienos pasaulį, – apverktini. Puikybė užkirto kelią Dievo ir savęs pažinimui.

Prancūzų Renesanso mąstytojas Mišelis de Montenis sakė: „Kalbėti apie mirtį, – reiškia kalbėti apie gyvenimą“. Ošo būtų jam pritaręs.

Šią puikią Ošo knygą „Mirtis – didžiausia apgaulė“ išverčiau jums, **Šviesos vaikai**, kad žinotumėte, KAS esate, kad taptumėte laisvi ir laimingi **ŽINODAMI**, jog mirtis – tai didžiausia apgaulė, kad Gyvenimo vertė ne daiktuose ir piniguose, ne garbėje ir asmeniniuose pasiekimuose, o **SĄMONINGUME**. Kas iš to, kad šiandien esi valstybės galva įstrigęs į finansines aferas ar filosofijos profesorius, kalbantis visišką nieką savo studentams, bet nemokantis nei pats gyventi ir Gyvenimo meno perduoti savo mokiniams?

Ošo teiginiai apie mirtį grįsti ne moksliniais faktais, o dvasine praktika, kurią mokslas ignoruoja. Žmogus ne tik kūnas, o Dvasia gyvenanti kūne. BE DVASIOS – nėra gyvenimo. **Dvasia-Sąmonė yra Tikrovė**, kurią mes ignoruojame ir todėl kenčiame. Patys esame varge ir kitus varginame, – sakė šv. Tomas evangelistas. Ošo jam irgi pritartų. Skaitant šią knygą gal nustebsite, kad Indijos mistikas Ošo puikiai išmanė Naująjį Testamentą ir juo rėmėsi. Pagal išsilavinimą jis buvo filosofas. **TIKRAS** mąstytojas.

.....

Turinys

Ošo ir Mirties Prasmė

Pirma dalis: Mirtis – Vienintelis garantuotas dalykas Gyvenime

„Sustabdyk Ratą!“

Iliuzinės Ateities atsisakymas dėl Dabarties

Durys į Dieviškumą

Mitas apie Mirtį

Antra dalis: Gelbėtojai - Tavo Mirtis

Pseudoreligijos: Gyvenimo ir Mirties baimė

Rytuose – Mielės, Vakaruose – Tešla

Visų baimių šaknys

Lengva išnaudoti

Gyvenimas neturėtų Būti Fikcija

Trečia dalis: Stebėk, ir tu Pažinsi

Kam kabintis? Tiesiog dainuok!

Gyvenimas – preliudija; Mirtis – Orgazmas

Meditacija: Kelias į Amžinybę

Patirkite Mirtį nemirdami

Ciklono Centras

Auksinis Senovės Raktas

Grynas sąmoningumas teikia didžiulį Džiaugsmą

Tibeto Bardo mantra

Nušvitęs Princas

Grožulė be Pabaisos

Penkta dalis: didžiulis malonumas – vaizdas iš saulės apšviestų viršūnių

Iš tamsos į Šviesą

Amžina Realybė

Paieška iki pat Pabaigos

Dėjà Vu

Teisė į Mirtį

Gyvenimo šventei Mirtis nežinoma

Kol turi Laiko, pažink Meną

Pabusk ir dainuok

Apie Ošo

.....

OŠO IR MIRTIES PRASMĖ

Apie mirtį galima sužinoti viešai, kai apie ją pranešama laikraščio nekrologe, tačiau tai vis tiek yra labai asmenišką įvykis. Dvi sąvokos yra itin privačios ir intymios: mirtis ir sapnai. Niekas už mane nemirs ir niekas už mane nesapnuos.

Ošo mano, kad žmogaus supratimas apie mirties fenomeną vaidina svarbų vaidmenį jo dvasiniame tobulėjime.

Vakaruose gyvenimas ir mirtis laikomi antagonistais, viena kitą neigiančiomis sąvokomis. Mirtis yra baimės šaltinis, tabu, ir žmonės nenori apie tai kalbėti.

Vienas teologijos profesorius kartą pasakė: „Šiandien apie seksą kalbama atvirai, bet mirtis...yra vulgari.“

Daugelis Vakarų filosofų apmąstė mirtį, ypač egzistencialistai. Jean-Paul Sartre požiūris atspindi tipišką vakarietišką požiūrį į mirtį: **„Mirtis niekada nepripildys gyvenimo prasmės; priešingai, mirtis yra tai, kas atima iš gyvenimo bet kokią prasmę.“**

Ošo laikosi visiškai priešingos nuomonės. Jis sako: **„Mirtis nėra priešinga gyvenimui; ji nereikia gyvenimo pabaigos; ji tik pakelia gyvenimą į gražią viršūnę. Gyvenimas tęsiasi po mirties. Jis egzistavo prieš gimimą ir tęsis po mirties. Gyvenimas neapsiriboja trumpu intervalu tarp gimimo ir mirties; priešingai, gimimas ir mirtis yra maži epizodai gyvenimo amžinybėje.“**

Vakarai linkę laikyti mirtį blogiu, suteikdami jai itin neigiamų bruožų. Gyvenimas ir mirtis atstovauja priešingoms pusėms. Šis požiūris grindžiamas Aristotelio principu „arba-arba, bet niekada kartu“: A yra lygu A, o tai, kas nėra A, tampa anti-A.

Pagal šią dualistinę koncepciją, tie, kurie neprieštarauja abortams, automatiškai tampa jo šalininkais. Panašiai mirtis laikoma gyvenimo neigimu. Toks požiūris lėmė plačiai paplitusį jaunystės šlovinimą; žmonės ėmė gėdytis savo amžiaus, atsiprašinėdami už jį.

Rytų požiūris į mirtį yra dinamiškas, pagrįstas pilnatvės prielaida, kad A lygu A plius kažkas kita. Rytai laikosi nuomonės, kad niekas nėra absoliutus, viskas yra reliatyvu, viskas juda.

Šiuolaikinis mokslas, nauji medicinos atradimai, socialinių mokslų tarpdisciplininis požiūris... šiandien visur randame patvirtinimą, kad **teisinga realybę vertinti kaip „kartu“, o ne kaip „arba-arba“.**

Ošo aiškina, kad Rytuose gyvenimas nevertinamas atskirai nuo mirties. Jis pabrėžia, kad norint suprasti gyvenimą, norint iš tikrųjų gyventi, o ne tik

egzistuoti, žmogus turi patirti mirtį. Nereikia jos bijoti, bet ir nereikia stengtis jos įveikti. Tiesiog reikia ją patirti, ir ši „patirtis“ pati atskleis tikrąją mirties prasmę.

Ošo gyvenimą ir mirtį laiko vieno aukščiausio kosminio Gyvenimo dalimis. Su kiekvienu įkvėpimu gyvename, su kiekvienu iškvėpimu mirštame, bet ir įkvėpimas, ir iškvėpimas, sako Ošo, harmoningai sąveikauja.

Jis teigia, kad mes pradedame mirti gimdami; nuo pat gyvenimo pradžios artėjame prie mirties. Sėkla išaugina žiedą. Mes tai vadiname augimu. Panašiai gimimas žmogų atveda į mirtį.

Ošo atkreipia mūsų dėmesį į tai, kad mirtis gali ištikti bet kurią akimirką; mirtis yra čia ir dabar.

Gyvenimas ir mirtis yra neatsiejami; tai yra dvi to paties medalio pusės.

Ošo tiki, kad mirties nėra ateityje; ji ateina kiekvieną akimirką. Tie, kurie teigia, kad mirtis yra susijusi su ateitimi, tiesiog slepiasi nuo realybės ir toliau gyvena iliuzijose. Mes atidedame mirtį ateičiai, nes mūsų ego negali priimti savo mirties. Tačiau Ošo aiškina, kad **mirtį galime suprasti atsisakant pripažinti ego kaip savo gyvenimo centrą; mūsų gyvenimo centras yra sąmonė. Mirtis negali sunaikinti mūsų sąmonės; ji yra amžina.** Be to, mirtis sunaikina egoizmą, kuris tampa varomąja jėga žmogaus gyvenime.

Ir čia susiduriame su mirties paradoksu: viena vertus, nėra realybės, aukštesnės už mirties realybę; viskas pasaulyje yra mirtinga. Kita vertus, nėra nieko panašaus į mirtį ta prasme, kad net ir po ego ir fizinio kūno mirties mūsų sąmonė nemiršta ir toliau gyvena.

Ar įmanoma patirti mirtį nemirštant?

Ošo atsako teigiamai. Dėl to jis rekomenduoja meditaciją.

Tik meditacijos būsenoje galima suprasti, kas yra mirtis. Jis sako:

„Meditacija ir mirtis yra dvi labai panašios būsenos. Mirties metu ego išnyksta; lieka tik gryna sąmonė. Meditacijos metu nutinka tas pats: ego išnyksta ir lieka tik gryna sąmonė, jūsų esmė. Panašumas toks didelis, kad žmonės vienodai bijo ir mirties, ir meditacijos. Kita vertus, tas, kuris nebijo meditacijos, nebijo mirties.

Meditacija paruošia jus mirčiai...ji padeda patirti mirtį nemirštant. Patyrę mirtį nemirštant, amžinai būsite laisvi nuo mirties baimės.

„Net ir ateis mirtis, jūs tyliai ją stebėsite, puikiai žinodami, kad ji nepaliks ant jūsų nė įbrėžimo. Mirtis atims iš jūsų kūną ir protą, bet jūs pats liksite nesužalotas. Jūs priklausote nemirtingam gyvenimui.“

Svamis Satja Vedantas (Dr. Vasant Joshi) M.A. Daktaro laipsnis, Barodos universitetas, Indija. Daktaro laipsnis, Mičigano universitetas, JAV.

Ošo universiteto rektorius, Puna

PIRMA DALIS.

MIRTIS – VIENINTELIS GARANTUOTAS DALYKAS GYVENIME

„SUSTABDYK RATA!“

Vieną dieną mano senelis, mano mamos tėvas, staiga susirgo. Jam buvo per anksti mirti. Jis visai nebuvo senas, net jaunesnis nei aš šiandien. Mano močiutei ką tik buvo suėję penkiasdešimt, ji buvo jaunystės ir grožio viršūnėje.

Paklausiau jos:

„Jis mirė. Tu jį mylėjai. Kodėl neverki?“

„Aš neverkiu dėl tavęs“, – atsakė ji. „Nenoriu verkti priešais vaiką – tokia ji buvo moteris – ir nenoriu tavęs guosti. Jei pradėsiu verkti, tu irgi pradėsi verkti, ir tada nebus aišku, kas ką guodžia.“

Papasakosiu, kaip viskas nutiko.

Keliavome jaučio tempiamu vežimu iš senelio kaimo į tėvo namus, kur buvo įsikūrusi vienintelė ligoninė rajone. Senelis sunkiai sirgo. Jis ne tik sirgo, bet ir buvo be sąmonės, beveik komoje. Vežime buvome tik aš ir mano močiutė. Supratau jos užuojautą man. Ji net neverkė dėl savo mylimo vyro mirties; ir visa tai buvo dėl manęs – buvau ten vienas, ir tiesiog nebuvo kam manęs paguosti.

„Nesijaudink“, – pasakiau. „Jei tu gali nustoti verkti, tai ir aš galiu.“

Tikėkit ar ne, septynmetis vaikas neverkė.

Net ji nustebo:

„Kodėl tu neverki?“

„Nenoriu tavęs guosti.“

Vežime susirinko keista žmonių grupė. Bhu-ra varė jaučius. Jis žinojo, kad jo šeimininkas nebėra gyvas, bet net ir tada nedrįso atsigręžti į sėdinčius vežime – juk jis buvo tik tarnas ir neturėjo teisės kištis į savo šeimininkų asmeninius reikalus. Štai ką jis man tada pasakė.

– Mirtis yra labai asmeniškąs reikalas; kaip aš galiu kištis? Girdėjau jūsų pokalbį už savęs. Mane užplūdo ašaros – taip jį mylėjau! Jaučiuosi kaip našlaitis, bet negaliu atsigręžti į vežimą – savininkas man niekada neatleisų.

Keista kompanija, o Nanos, mano senelio, galva ant kelių. Aš, septynmetis vaikas, buvau arti mirties, ir ne tik kelias akimirkas, bet pastoviai, dvidešimt keturias valandas per parą. Kelio praktiškai nebuvo, o pasiekti tėvo kaimą buvo labai sunku. Turėjome visą dieną praleisti su jo nejudančiu kūnu... ir jis mirė lėtai, pamažu. Mačiau artėjančią mirtį, mačiau jos didžiulę tylą. Jaučio vežimas...

Vis dar girdžiu tą garsą – ratų girgždėjimą į akmenis, girdžiu Bhurą šaukiantį ant jaučių, girdžiu jo botago švilpimą... Vis dar visa tai aiškiai girdžiu.

Šis įvykis taip giliai įsirėžė į mano sąmonę, kad net mirtis negali jo ištrinti iš atminties. Net prieš mirtį girdėsiu to vežimo girgždėjimą...

Žinojau, kad miršta kiti žmonės, bet niekada nebuvo matęs mirties. Niekada nebuvo matęs mirstančių žmonių ir net jei būčiau matęs, vis tiek nebūčiau to supratęs. Tu myli ką nors, ir staiga jis miršta – tada ateina tikrasis mirties supratimas.

Noriu dar kartą pabrėžti: iš tikrųjų su mirtimi susiduri tik tada, kai netenki mylimo žmogaus.

Kai esi apsuptas meilės ir mirties, įvyksta transformacija, gilus pokytis, tarsi atgimtum iš naujo. Niekada nebebūsi toks pats.

Tačiau žmonės nepažįsta meilės, o be meilės jie negali suvokti mirties taip, kaip aš. Be meilės viesulas neatidengs gyvenimo paslapčių. Su meile jis įteiks raktus nuo visų durų.

Mano pirmoji patirtis su mirtimi nebuvo paprasta. Ji turėjo didelę įtaką man. Vyras, kurį mylėjau, mirė. Jis man buvo kaip tėvas. Jis augino mane absoliučioje laisvėje; jis man nevadovavo, nespaudė ir nieko nedraudė. Jis niekada nesakė: „Nedelsiant liaukis!“ arba „Nedaryk to“. Tik dabar supratau visą šio žmogaus dvasinį grožį.

Myلėjau savo senelį, nes jis gerbė mano laisvę.

Galiu mylėti tik tada, kai mano laisvė gerbiama. Jei derėtis būtina, jei už meilę reikia mokėti laisvę, tai tokia meilė ne man. Tokia meilė skirta paprastiems mirtingiesiems, o ne tiems, kurie kažko išmoko.

– Viešpatie, Tu man davei gyvybę, ir aš su dėkingumu ją Tau gražinu.

Tai buvo paskutiniai mano senelio žodžiai, nors jis niekada netikėjo Dievu ir nebuvo hinduistas.

Prieš mirtį jis vis prašė vieno: „Sustabdyk ratą...“

Jokiu būdu! Mirštantis senelis prašo mūsų sustabdyti vežimą! Kaip aš galiu jį sustabdyti? Turime greitai patekti į ligoninę; be vežimo mes tiesiog pasiklystume miške.

Senelis maldavo:

„Sustabdyk ratą. Ar girdi mane, Radža? Jei išgirsiu tavo močiutės juoką, tai ir tu privalai mane išgirsti.“

Aš atsakiau:

„Nekreipk dėmesio į jos juoką. Aš ją pažįstu. Ji nesijuokia iš tavo prašymo; mes čia turime savo reikalų; ji juokiasi iš mano pokšto.“

„Gera. Džiaugiuosi, kad ji juokiasi iš pokšto. Bet kaip dėl mano prašymo dėl čakros... rato?“

Dabar suprantu, kad nesupratau to, ką pasakė, prasmės. Ratas simbolizuoja indišką gyvenimo ciklo, gyvenimo ir mirties rato, supratimą.

Tūkstančius metų milijonai žmonių atliko tą patį veiksmą: bandė sustabdyti ratą. Senelis visai nekalbėjo apie vežimo ratą; vežimo ratą buvo galima lengvai sustabdyti; priešingai, ratas jau sunkiai judėjo į priekį.

Tuo metu negalėjau suprasti, kodėl mano senelis mano ir Mūsų taip atkakliai vykdė savo prašymą.

Galbūt, pagalvojau, vežimas kelia daug triukšmo, nes kelio nebuvo. Viskas aplinkui dundėjo, ir, žinoma, kai žmogus kenčia, jis nori ramybės ir tylos, prašo sustabdyti ratą.

Bet mano močiutė nusijuokė. Dabar suprantu, kodėl ji juokėsi. Senelis turėjo omenyje visiškai kitokį ratą: esame amžinai apsėsti minčių apie gyvenimą ir mirtį, indėnai simboliškai įsivaizdavo savotišką gyvenimo ir mirties ratą arba, trumpai tariant, tiesiog ratą, kuris sukasi ir sukasi nesustodamas...

Štai kodėl senelis kalbėjo apie rato sustabdymą. Jei galėčiau, sustabdyčiau šį ratą ne tik dėl jo, bet ir dėl kiekvieno pasaulio žmogaus. Ir ne tik sustabdyčiau, bet ir sudaužyčiau, kad niekas daugiau niekada negalėtų jo pasukti. Bet tai ne mano galioje.

Iš kur kilo ši manija? Senelio mirtis privertė mane tiek daug suvokti... ir tai nulėmė visą mano gyvenimą.

Sušnibždėjau jam į ausį: „Mūsų (seneli), pasakyk man kai ką prieš išeidamas. Ar turi paskutinį prašymą? O gal nori man ką nors duoti, kad amžinai tave prisiminčiau?“

Jis nuėmė žiedą nuo piršto ir įdėjo jį į mano delną.

Šis žiedas visada saugojo kažkokią paslaptį. Mano senelis niekada gyvenime nebuvo leidęs niekam į jį žiūrėti, nors pats tai darydavo periodiškai. Žiedas turėjo du stiklinius langelius priešingose pusėse, ir pro juos buvo galima matyti. Viršuje buvo deimantas, su permatomu langeliu kiekvienoje pusėje. Jis pats žiūrėjo pro šiuos langelius, bet niekada neleido to daryti kitiems.

Viduje buvo maža, didinga Mahaviros, džainų tirthankaros, statula. Ši statula buvo labai maža, o du langeliai buvo sukurti kaip didinamasis stiklas. Jie padarė Mahavirą milžinišką.

Su ašaromis akyse jis tarė: „Daugiau neturiu tau ką duoti. Mirtis iš tavęs viską atims, kaip dabar atima viską iš manęs. **Galiu tau palikti tik savo meilę tam, kuris pažino save.**“

Nors žiedo nepasilikau, išpildžiau jo svajonę. Patyriau šią meilę; atradau ją savyje. Pats žiedas nieko nereiškia. Tačiau vargšas senukas mylėjo savo mokytoją Mahavirą ir perdavė savo meilę jam man. Aš branginu jo meilę ir mokytojui, ir man.

Prieš mirtį jis man sušnibždėjo: „**Neverk, aš nemirštu.**“ Mes visi laukėme, kol jis dar ką nors pasakys, bet tai buvo paskutiniai jo žodžiai. Jis užmerkė akis ir dingo.

Mano močiutė Nani laikė mano ranką, o aš tiesiog sustingau, nesuprasdamas, kas tą akimirką nutiko. Senelio galva gulėjo man ant kelių. Laikiau rankas jam ant krūtinės ir jaučiau, kaip jo kvėpavimas pamažu silpnėja. Pajutęs, kad jis nustojo kvėpuoti, atsisukau į močiutę.

„Močiute... Senelis nebekvėpuoja.“

„Viskas gerai“, – atsakė ji. – „Nesijaudink. Jis jau pakankamai ilgai gyveno; jam daugiau nereikia.“

Ji taip pat man pasakė: „**Atminkite, tai labai svarbu: niekada neprašykite Dievo duoti jums daugiau gyvenimo. To, kas jums duota, yra pakankamai.**“

Vis dar prisimenu tylą, kuri sekė po to. Vežimėlis kirto upės užliejamą lygumą. Viską aiškiai prisimenu. Tylėjau, kad netrukdyčiau močiutei. Ji nepratarė nė žodžio.

Po kurio laiko ėmiau dėl jos nerimauti ir paprašiau: „Pasakyk ką nors, netylėk – tai tiesiog nepakeliama.“

Nepatikėsite: ji prapliupo daina! Taip pirmą kartą supratau, kad mirtį reikia švęsti. Tai buvo ta pati daina, kurią ji dainavo, kai įsimylėjo mano senelį.

Susitikimas turi savo žavesio, o išsiskyrimas – savo.

Išsiskyrimas turi savo poeziją; tereikia suprasti jo kalbą, reikia gyventi, pasineriant į jos gelmes. Tada pats liūdesys pagimdo nežinomą džiaugsmo jausmą. Tai atrodo neįtikėtina, bet tai tiesa; Aš pats tai patyriau.

ATSISAKYMAS ŠLOVINGOS ATEITIES DĖL DABARTIES

Nuo pat tos dienos, kai mirė mano senelis, mirtis tapo mano...nuolatiniu palydovu. Tą dieną miriau ir aš, nes aiškiai supratau, kad nesvarbu, ar gyveni septynerius metus, ar septyniasdešimt – jam tada buvo septyniasdešimt – vis tiek kada nors mirsi.

Jis buvo geras, nuostabus žmogus ir jis tiesiog mirė. Kokia buvo jo gyvenimo prasmė?

Šis klausimas niekada nenustojo mane kankinti: kokio buvo jo gyvenimo prasmė? Ką jis pasiekė?

Jis išliko geras žmogus septyniasdešimt metų, bet kokio viso to prasmė? Gyvenimas išnyko be pėdsakų, nepalikdamas nieko. Senelio mirtis mane giliai suglumino.

Dar prieš jo mirtį pradėjau svarstyti rimtus klausimus. Būdamas ketverių metų, pradėjau svarstyti tokias problemas, apie kurias žmonės paprastai pradeda galvoti tik gyvenimo pabaigoje. Bet nenorėjau gaišti laiko. Pradėjau klausinėti savo senelio iš motinos pusės. Paprastai jis atsakydavo: „O, šie klausimai! Tau visas gyvenimas prieš akis, tu dar labai jaunas, neskubėk.“

„Seneli, mačiau, kaip kaime miršta berniukai. Jie niekada neuždavinėjo tokių klausimų, mirė neradę atsakymo.“

Ar gali garantuoti, kad nemirsiu rytoj ar poryt? Ar gali garantuoti, kad mirsiu tik tada, kai gausiu atsakymus į savo klausimus?“

„To negaliu garantuoti, nes mirties negaliu kontroliuoti, kaip ir gyvenimo.“

„Tada nesakyk man laukti, kol užaugsiu. Noriu atsakymo nedelsiant. Jei žinai atsakymą, prašau tavęs į jį atsakyti nedelsiant. Jei nežinai, tiesiog pasakyk.“

Greitai jis suprato, kad kitaip su manimi ir nepavyks. Pasakius „taip“...prasidės sunkus metas, nes turėsi atsakyti į susijusius klausimus, gilintis į temą – mane neapgausi.“

Senelis sąžiningai prisipažino, kad nežinojo atsakymų į mano klausimus.

Pasakiau jam:

„Tu senas ir gali greitai mirti. Ką veikei visą savo gyvenimą? Prie mirties slenksčio liksi tik su savo nežinojimu. Aš neužduodu tau paprastų klausimų; jie man labai svarbūs.

Eini į šventyklą. Aš tavęs klausiu: kodėl ten eini? Ką ten atradai? Visą gyvenimą ten lankeisi ir bandai mane įtikinti eiti su tavimi.“

Jis pastatė šią šventyklą. Vieną dieną jis suprato, kad atsakymas buvo paprastas: „Aš pastačiau šią šventyklą. Jei aš ten neisiu, kas eis? Bet aš tau atvirai pasakysiu: taip, visa tai buvo veltui. Visą gyvenimą ten lankiausi, bet ten nieko neradau.“

Tada pasakiau:

„Pabandyk ką nors kita. Nemirk su klausimu, mirk su atsakymu.“

Bet jis mirė su klausimu.

Paskutinį kartą, kai kalbėjomės – dešimt valandų prieš jo mirtį – jis atmerkė akis ir tarė:

„Buvai teisus: nieko neatidėliok rytojui. Aš mirštu su daugybe klausimų. Pripažįstu, kad daviau tau blogą patarimą. **Buvai teisus: nieko neatidėliok rytojui. Jei turi klausimą, kuo greičiau ieškok atsakymo.**“

DURYS Į DIEVIŠKUMĄ

Vipasana buvo gyvybinga, energinga sanjasina. Ji gyveno ašrame. Ji buvo muzikantė, nuostabi dainininkė.

Staiga ji susirgo. Buvome šokiruoti sužinoję, kad jai diagnozuotas neoperuojamas smegenų auglys...

Kai kas nors miršta, kai miršta žmogus, kurį pažinojote, mylėjote, su kuriuo gyvenote, kuris tapo jūsų gyvenimo dalimi, kažkas jumyse taip pat miršta. Žinoma, jos ilgėsitės, jausite tuštumą – tai natūralu. Tačiau tą patį tuštumą galima paversti durimis. **Juk mirtis yra durys į Dievą.**

Mirtis yra vienintelis dalykas, kurio žmogus dar nesugadino. Žmogus jau viską sugadino, viską suteršė. Tik mirtis lieka nepaliesta, nesuteršta, nesugadinta žmogaus rankų. Žmogus mielai susidurtų su mirtimi, bet ji lieka nenugalėta,

išslysta iš jo gniaužtų. Mirtis nepasiekiamo, ji lieka paslaptimi. Žmogus yra sumišęs. Jis nežino, ką daryti su mirtimi.

Žmogus nesupranta mirties; ji prieštarauja mokslinei analizei, todėl ji lieka nesuteršta.

Mirtis lieka vienintelė išimtis: visa kita pasaulyje jau yra sugadinta žmogaus.

Išnaudokite šias akimirkas. Kai mirtis netikėtai prasiskverbia į jūsų sąmonę, visas gyvenimas atrodo beprasmiškas.

Jis tikrai beprasmiškas. Mirtis atskleidžia tiesą.

Kai netikėtai susiduri su mirtimi, atrodo, tarsi žemė būtų išplėsta iš po kojų. Staiga suvoki, kad šio žmogaus mirtis reiškia tavo paties mirtį. Kiekviena mirtis yra kiekvieno iš mūsų mirtis.

Vipassana priėmė savo mirtį.

Tai padaryti labai sunku. Tai galima padaryti tik gilios meditacijos būsenoje; kitaip nepavyks: protas, žmogaus protas, priešinsis mirčiai.

Šimtmečius esame mokomi, kad mirtis yra prieš gyvenimą, kad mirtis yra mūsų priešas, kad mirtis reiškia gyvenimo pabaigą. Natūralu, kad bijome, negalime atsipalaiduoti, nesijaučiame saugūs.

Jei galite jaustis saugūs mirties akivaizdoje, jūsų gyvenimas nebebus įtemptas, nes mirtis nėra atskirta nuo gyvenimo.

Mirtis nėra gyvenimo pabaiga; priešingai, tai yra jo aukščiausias taškas, kulminacija. Jei bijote šios kulminacijos, nepavyks įnešti ramybės į savo gyvenimą, nes visur gyvenime jausite slepiančią, jūsų laukiančią mirtį. Jūs bijote.

Tie, kurie bijo mirties, negali atsipalaiduoti miegodami, nes miegas yra maža mirtis, kuri ateina kasdien. Kas bijo mirties, tas bijo ir meilės, nes meilė taip pat yra mirtis.

Kas bijo mirties, tas bijo ir ekstremalių situacijų, nes kiekvienoje ekstremalioje situacijoje žūsta ego.

Kas bijo mirties, tas bijo visko gyvenime. Toks žmogus praras viską gyvenime.

Vipasana atsipalaidavo. Ji mirė taip, kaip norėjau, gilaus atsipalaidavimo būsenoje. Ji priėmė savo mirtį. Ji nebuvo įtraukta į konfliktą, ji nekovo už gyvenimą.

Tai labai reikšminga: atpažįstate savyje kažką nepaprastai gražaus, ir tai priešinasi mirčiai.

Tik patirdami savyje kažką nemirtingo, galite atsipalaiduoti mirtyje.

Kol nepriimsite mirties, liksite neaiškios širdies, susiskaldę, vienpusiški. Priimdami mirtį, rasite pusiausvyrą. Tada priimsite viską: dieną ir naktį, vasarą ir žiemą, šviesą ir tamsą. Kai priimate abu, kai apkabinate abu gyvenimo polius, rasite pusiausvyrą. Įgyjate ramybę, tampate visaverčiai, harmoningi.

Jei galvojate apie pilnatvę, tuomet turite atiduoti ir mirčiai jos vertę.

Gyvenimas yra gražus, bet mirtis nėra mažiau graži.

Gyvenimas yra palaimingas, bet mirtis yra palaiminga savaip.

Gyvenimas turi daug spalvų, bet mirtis jų turi ne mažiau.

Viskas, ką mums duoda Dievas, turi būti priimta su dėkingumu, net ir mirtis. Tik tada tampate religingi, dėkingi ir pasirengę viską priimti.

Mirtis yra šventų švenčiausia; ji yra nesutepta, žmogaus nesugadinta.

MIRTIES MITAS

Kai žmogus miršta, užbaigiamas tik vienas gyvenimo knygos skyrius, kurį žmonės klaidingai suvokia kaip visą gyvenimą. Tai tik vienas skyrius knygoje, sudarytoje iš begalinio skaičiaus skyrių.

Taip, skyrius užbaigiamas, bet tai netaikoma visai knygai. Tiesiog atverskite puslapį ir prasideda naujas skyrius.

Mirštantis žmogus pradeda vizualizuoti savo kitą gyvenimą. Tai gerai žinomas faktas; tai nutinka prieš pat skyriaus pabaigą. Retai žmogus grįžta į gyvenimą tiesiogine prasme iš pačios skyriaus pabaigos.

Pavyzdžiui, žmogus skęsta, bet kažkaip yra išgelbėjamas. Jis yra komoje, prarijo vandens, jam reikia dirbtinio kvėpavimo...bet jis vis tiek yra išgelbėjamas. Jis buvo ant mirties slenksčio, pačioje skyriaus pabaigoje.

Tokie žmonės pasakoja apie labai įdomius regėjimus.

Jie pasakoja apie paskutinę akimirką, kai juos apninka neišvengiama mirtis, kai jiems atrodo, kad viskas baigėsi, prieš akis prabėga visas jų gyvenimas – nuo gimimo iki mirties.

Akimirksniu jie pamato viską, kas jiems nutiko gyvenime, viską, ką prisiminė ir net neprisiminė, viską, ką tiesiog praleido pro akis – jie net nežinojo, kad kažkoks įvykis yra saugomas jų atminties gelmėse. Visas atminties filmas akimirksniu prabėga prieš juos: žmogus miršta, jis neturi laiko, neturi trijų valandų žiūrėti viso filmo.

Bet net jei žiūrėtumėte visą filmą, negalėtumėte papasakoti viso žmogaus gyvenimo su visomis smulkmenomis. Mirstančiam žmogui prieš akis prabėga visas jo gyvenimas, tai akivaizdus ir labai svarbus reiškinys.

Prieš uždarydamas skyrių gyvenimo knygoje, žmogus prisimena visą savo gyvenimą. Jis prisimena visus savo neišsipildžiusius troškimus, lūkesčius, nusivylimus, nesėkmes, kančias, džiaugsmus – jis prisimena viską.

Mirštantis žmogus prieš eidamas toliau mato visą savo gyvenimą, viską prisimena, nes jis atsisveikina su savo kūnu: jo protas niekada nebebus su juo, jo smegenys niekada nebebus su juo. **Tačiau proto sukaupiti troškimai prilips prie jo sielos, ir šie troškimai nulems jo būsimą gyvenimą.**

Ateinančiame gyvenime jis nenuilstamai sieks įgyvendinti savo neišsipildžiusius troškimus.

Taigi, jūsų veiksmai prieš mirtį lemia jūsų būsimą gyvenimą.

Dauguma žmonių kabinasi į gyvenimą. Jie nenori mirti, ir tai suprantama. Tik prieš pat mirtį jiems nušvinta suvokimas: jie visai negyveno. Gyvenimas prabėgo kaip sapnas, o tada atėjo mirtis. Viskas baigėsi, gyventi nebeliko laiko – mirtis beldžiasi į duris.

Kai turėjote laiko gyventi, padarėte tūkstantį kvailysčių, švaistydami savo gyvenimą, užuot iš tikrųjų gyvenę.

Pažiūrėkite, kaip miršta žmonės. Jų kančia nėra mirtis. Mirtis neatneša skausmo, ji visiškai neskausminga. Ji iš tikrųjų maloni, kaip gilus miegas. Ar gilus miegas gali jums pakenkti? Vis dėlto žmonės negalvoja apie gilų miegą ir malonumą; jie bijo, kad tai, kas žinoma, išslysta iš jų rankų.

Baimė reiškia tik viena: tai, kas žinoma, prarasti ir pasinėti į nežinomybę. Drąsa yra priešingybė baimei. Mirties baimė iš tiesų yra didžiausia baimė; ji suduoda stiprų smūgį žmogaus drąsai.

Galiu jums patarti tik vieną dalyką. Kai negalite grįžti prie praeities mirties, tiesiog visada būkite pasiruošę šokti iš žinomo į nežinomybę, išmokti kažką naujo, įgyti naujos patirties. Tiesiog šokite į nežinomybę, naują... pats naujumas, pats nežinomybės šviežumas žavi.

Štai tada ateina drąsa.

Nežinomybė visada geresnė už tai, kas žinoma, net jei atrodo, kad pralaimėjote, – ne tame esmė.

Sakoma: ne viskas, kas sena, yra auksas. Ir aš pasakysiu štai ką: net jei sena yra auksas, pamirškite apie tai.

Rinkitės naują: auksą ar ne – nesvarbu. Pradėkite nuo paprasto principo supratimo, visada atminkite: jei galite rinktis tarp seno ir naujo, rinkitės nežinomybę, riziką, pavojų, nesaugumą – ir niekada nepralaimėsite.

Tik tada mirtis atneš nuostabių įžvalgų. Įgysite drąsos. Tiesiog laikykite tai taisykle: niekada nebijokite nežinomybės. Visada rinkitės nežinomybę ir drąsiai judėkite pirmyn. Net jei kentėsite, tai išeis į gera; tai visada atsipirks. Iš sunkios situacijos išeisite brandesni, gilesni, protingesni.

ANTRA DALIS. GELBĖTOJAI YRA JŪSŲ MIRTIS

PSEUDORELIGIJOS: GYVENIMO IR MIRTIES BAIMĖ

Mylimasis Ošo, kitos religijos beveik nieko nekalba apie mirtį, o jei ir kalba, tai su nerimu ir baimė. Jūsų religijoje apie mirtį kalbama atvirai ir be baimės. Ar tai svarbu?

Tai labai svarbu. Požiūris į mirtį skiria tikrąją religiją nuo pseudoreligijos.

Pseudoreligija nieko nežino apie mirtį.

Pseudoreligija nieko nežino ir apie gyvenimą, todėl bijo abiejų. Tačiau neįmanoma bijoti vien mirties, nes mirtis yra neatsiejama nuo gyvenimo; ji yra gyvenimo dalis. Mirtis nereiškia gyvenimo pabaigos; tai tiesiog epizodas; gyvenimas tęsiasi.

Mirtis įvyksta daug kartų, milijonus kartų; tai tiesiog atsitiktinumo reikalas. Tačiau pseudoreligijos bijo ir mirties, ir gyvenimo.

Iš tiesų, pseudoreligijos taip pat bijo gyvenimo.

Pirmiausia, tai suprastę, galite suprasti baimės priežastį. Visos religijos neigia gyvenimą. Jos visos laikosi gyvenimą neigiančios pozicijos: kažkas negerai su gyvenimu, gyvenimas gimsta iš gimtosios nuodėmės, gyvenimas yra klaida.

Adomas ir Ieva buvo nubausti, nes norėjo gyventi, nes norėjo žinoti, nes norėjo suprasti, tyrinėti, nes buvo smalsūs, ir ten slypėjo jų gimtoji nuodėmė. Žmonės yra Adomo ir Ievos paveldėtojai. Žmonės gimsta nuodėmėje.

Religijos neigia Adomo ir Ievos nepaklusnumą, stengdamosi sugrąžinti žmoniją į Dievo malonę ir leisti jiems grįžti į Edeno sodą. Religijos bijo gyvenimo, jos bijo žinių, o gyvenimas ir žinios yra neatsiejamos.

Pseudoreligijos moko parapijiečius bijoti ne tik mirties, bet ir gyvenimo. Jos nekalba apie mirtį, nes tai laikoma blogomis manieromis. Nemandagu sėdėti prie pietų stalo ir kalbėti apie mirtį. Kokia vakarienės pokalbio tema! Net laidotuvėse, kai žmonės susirenka atlikti paskutinę pagarbą, jie stengiasi vengti kalbų apie mirtį.

Lai jūsų gyvenimas būna visavertiškas, ir tada pats gyvenimas jums pasakys, kodėl neturėtumėte bijoti mirties. Patyrę gyvenimo džiaugsmą, pajutę jo ugnį, suprasite, kad mirties nėra. Gyvenimas atras amžinybę, jei visiškai jam atsiduosite.

Šios amžinybės jausmas kyla tiesiai iš paties gyvenimo. Kuo giliau pasineriate į gyvenimą, kuo intensyviau gyvenate, tuo greičiau suprantate, kad mirties nėra.

Mano religijoje mes švenčiame mirtį, nes jos nėra. Mirtis yra leidimas į naują gyvenimą. Mes švenčiame naujo gyvenimo gimimą – o žmonės mano, kad mes švenčiame mirtį – nes mirties kaip tokios nėra; niekas nemiršta, kinta tik formos.

Gyvenimas pereina iš vienos formos į kitą, ir kai žmogus miršta, visi turėtų džiaugtis; mums tik atrodo, kad žmogus miršta. Mums žmogus miršta, bet iš tikrųjų jis atranda naują gyvenimą.

RYTAI TURI MIELES, VAKARAI – TEŠLĄ

Manote, kad turite tik vieną gyvenimą, nes laikotės išankstinių nuostatų ir sąlygų?

Krikščioniška vieno gyvenimo samprata, kartu su žydų ir musulmonų įsivaizdavimais – paremta žydų įsitikinimu, kad žmogui duotas tik vienas gyvenimas. Tai vedė prie to, kad Vakarus apėmė greičio poreikis. Viskas daroma taip skubotai, kad žmonės tiesiog neturi laiko mėgautis atliktu darbu, negali visiškai atsidėti vienai užduočiai: atlikę vieną užduotį chaotiškai, jie skuba prie kitos.

Vakariečiai gyvena pagal klaidingas idėjas. Tai sukėlė didžiulį nerimą žmonių protuose: jie nuolat įsitempę, nuolat skuba, nuolat nerimauja, kad mirtis gali juos bet kurią akimirką užklupti. Visi stengiasi gyvenime pasiekti maksimumą. Tačiau tai veda prie priešingo efekto: žmonės nesugeba nieko gerai ar gražiai padaryti; jie negali nieko išstbulinti.

Jų gyvenimus taip apsunkina mirties baimė, kad jie negali juo mėgautis. Viskas, kas teikia malonumą, laikoma laiko švaistymu.

Žmonės negali ramiai nusėdėti nė valandos; jų protai pradeda nerimauti: „Kam švaistote savo laiką? Per tą laiką galėjote nuveikti tiek daug dalykų.“

Būtent dėl šio (vieno gyvenimo) įsitikinimo Vakarai niekada nesuprato meditacijos svarbos.

Meditacijai reikia labai atsipalaidavusio proto: proto be skubėjimo, be nerimo, be šurmulio...Tiesiog reikia mėgautis kiekviena akimirka, kad ir kokia ji būtų.

Meditacija negalėjo neatsirasti Rytuose, kur karaliauja amžinybės idėja; ten galite atsipalaiduoti. Galite pamiršti savo baime, galite linksmintis, groti fleita, šokti ir dainuoti, galite mėgautis saulėtekiu ir saulėlydžiu.

Mėgaukitės visu savo gyvenimu. Ir ne tik gyvenimu; taip pat galite mėgautis mirtimi, nes mirtis taip pat yra nuostabus reiškinys, didžiausias dalykas gyvenime. Tai pati gyvenimo kulminacija.

Vakarai įsitikinę, kad mirtis reiškia gyvenimo pabaigą.

Rytuose mirtis yra tik epizodas amžinajame gyvenime; žmogus patiria daug, daug mirčių.

Kiekviena mirtis yra tavo gyvenimo kulminacija, naujo gyvenimo pradžia – nauja forma, nauja etiketė, nauja sąmonė. Tu nemiršti, tik pakeiti namus.

Prisimenu istoriją apie mulą Nasreddiną. Vagis įsilaužė į jo namus. Mula apsimetė miegantis, bet tyliai stebėjo vagį, šiek tiek pramerkęs akis. Jam nepatiko kištis į kitų žmonių reikalus. Juk vagis netrukdyt jam miegoti, tad kodėl jis turėtų kištis į vagies profesinį darbą? Tegul jis baigia savo darbą.

Vagis buvo šiek tiek sutrikęs dėl keisto šeimininko elgesio. Jis nešė daiktus iš namų, kartais kažkas iškrisdavo iš jo rankų ir triukšmingai nukrisdavo ant grindų, bet mula Nasreddinas toliau ramiai miegojo. Vagis įtarė, kad taip elgtis gali tik tas, kuris visiškai negali miegoti: „Koks keistas žmogus! Beveik ištuštinau namus, o jis vis dar ramus.“

Vagis išnešė visus baldus, visą patalynę, ir netrukus namas buvo tuščias.

Rišdamas paskutinį daiktų ryšulį, jis staiga „pajuto į save įsmeigtą žvilgsnį“. Staigiai atsisukęs vagis pamatė jį stebintį namo savininką.

„Kodėl mane sekate?“

„Aš jūsų neseku“, – atsakė mula. „Mes tiesiog keliamės į kitą vietą. Jūs jau ištuštinate namą. Man čia nieko neliko. Aš irgi išeinu.“

Tokia ramybė būdinga Rytams; jie netgi lygino mirtį... su persikėlimu į kitą vietą.

Vagis išsigando:

„Atleiskite, pasiimkite visus savo daiktus atgal.“

„Tai nebūtina. Galvojau pats persikelti; šis namas greitai bus visiškai sugriautas. Blogesnio namo tiesiog negalėtų būti.“ Be to, aš esu labai tingus žmogus. Man reikia, kad kažkas manimi pasirūpintų. Jūs nepaliktumėte manęs su visais mano daiktais, ar ne?

Vagis bijojo, kad kažką pavogė...jis niekada gyvenime nebuvo matęs nieko panašaus. Jis pasakė: „Pasiimkite savo daiktus atgal.“

„Ne“, – atsakė mula, – „jau per vėlu. Turėsite juos nešti patys, arba iškviesiu policiją. Elgiuosi kaip džentelmenas; nesielgiu su jumis kaip su vagimi, o kaip su žmogumi, kuris padeda man persikelti į kitą vietą.

Mes neturime kur skubėti, todėl gyvenimo laikinumo mintis kelia didelį pavojų. Štai kodėl Rytuose nėra nevilties, kančios, nors patys Rytai yra labai neturtingi.

Vakarai turtingi, bet šie turtai neprisidėjo prie jų dvasingumo ar augimo; priešingai, ten karaliauja įtampa. Vakarams reikia atsipalaiduoti; jie turi visas sąlygas patogiam gyvenimui. Pagrindinė Vakarų problema yra ta, kad giliai širdyje jie supranta, jog gyvenimas trumpas, kad visi stovime eilėje ir kad mirtis artėja su kiekviena akimirka. Nuo pat gimimo mes leidžiamės į kelionę, į kapines. Kiekvieną sekundę gyvenimas trumpėja, vis trumpėja.

Ši mintis sukelia kančią, įtampą ir nerimą. Visi patogumai, visa prabanga praranda prasmę, nes jų negalima pasiimti su tavimi. Mirtis pasiims tik tave.

Rytai atsipalaidavę. Pirma, jie neteikia jokios reikšmės mirčiai; jie žino, kad įvyksta tik formos pasikeitimas. Antra, atsipalaidavęs žmogus gali atrasti savo vidines vertybes, kurios išliks su juo amžinai, net ir po mirties. Mirtis negali atimti iš žmogaus šių vertybių.

Mirtis atims viską, kas yra išorėje, už jūsų ribų, ir jei neradote dvasingumo, jus persekios baimė likti be nieko, nes mirtis iš jūsų atims absoliučiai viską.

Bet jei radote dvasingumą, jei radote ramybę, palaimą, tylą, džiaugsmą – tai visiškai nepriklauso nuo išorinio pasaulio, – **jei pasodinote gėlyną ir pamatėte savo sąmonės gėles, mirties baimė savaime išnyks.**

Dar kartą pakartosiu ir prisiminsiu: žmogus yra nemirtingas. Tegul tai būna kažkieno kito patirtis, priimkite tai kaip hipotezę – ne kaip tikėjimą, o kaip hipotezę eksperimentui.

Visada vengiau priimti savo žodžius tiesiogine prasme; tegul ši idėja būna hipotezė. Aš žinau tiesą, bet man nereikia jums pristatyti savo idėjų.

Žinodamas tiesą, galiu jums tiesiog pasakyti: „**Priimkite mano žodžius kaip hipotezę eksperimentui, kaip hipotezę, kurią reikia patikrinti.**“

Esu visiškai tikras, kad jei eksperimentuosite, hipotezė virs jūsų pačių žiniomis, ne tikėjimu, ne pasitikėjimu, o tikrumu. Ir tik pasitikėjimas gali jus išgelbėti. Pasitikėjimas yra popierinė valtis.

Nesitikėkite perplaukti gyvenimo vandenyno popierine valtimi. Tam jums nereikia pasitikėjimo, o pasitikėjimo, savo tiesos. Ir ne kažkieno kito tiesos, o savo. Tada, užkariavę nežinomybę, neištirtas vandenynas taps beribiu džiaugsmu ir ekstaze.

VISŲ BAIMIŲ ŠAKNIS

Mylimasis Ošo, Kas yra baimė?

Yra Baimės ir baimės; apie jas nekalbėsiu. Kalbėsiu apie pačią fundamentaliausią baimę; visos kitos baimės yra tik tolimi pačios fundamentaliausios baimės, mirties baimės, aidai.

Gyvenimą supa mirtis. Dažnai galite matyti mirštant žmones, matyti kažko, kas buvo gyva vos prieš sekundę, mirtį.

Kiekviena mirtis primena apie jūsų paties mirtį.

Neįmanoma atsikratyti minčių apie savo mirtį; ji nuolat primena apie save. Visų pirma, turite suprasti, kad **baimės galite atsikratyti tik atsikratydami mirties baimės. Ir jūs tikrai galite atsikratyti mirties, nes mirtis yra tik idėja, o ne realybė.**

Matėte mirštant kitus, bet ar matėte mirštant save?

Kai stebite, kaip miršta kažkas kitas, tampate stebėtoju – tai ne jūsų patirtis. Tai kito žmogaus patirtis.

Žinote tik tiek, kad žmogus nustojo kvėpuoti, kad jo kūnas atšalo, jo širdis nebeplaka.

Bet ar visų šių veiksmų suma yra lygiavertė gyvenimui?

Ar gyvenimas tėra kvėpavimas? Ar gyvenimas tėra širdies plakimas, kraujotaka ir kūno šiluma? Jei tai gyvenimas, tai jis nevertas pastangų. Jei mano gyvenimas tėra mano kvėpavimas, tai kodėl turėčiau toliau kvėpuoti?

Gyvenimas turi būti daugiau. Gyvenimo vertė slypi tame, kad jis turi turėti kažką amžino, jis turi peržengti mirtį. Tu tai žinai, nes tai yra tavyje. Gyvenimas yra tavyje; mirtis yra kitų patirtis; mes esame tik pašaliniai stebėtojai.

Mirtis yra panaši į meilę. Ar gali suprasti, kas yra meilė, matydamas, kaip vienas žmogus myli kitą? Ką tu matai? Matai juos apsikabinančius.

Bet ar meilė yra apkabinimas? Matai juos susikibus už rankų, bet ar sugniaužtos rankos tikrai yra meilė?

Ką dar gali sužinoti pašalinis stebėtojas apie meilę? Bet koks atradimas bus visiškai nenaudingas. Tai bus meilės apraiškos, bet ne pati meilė. **Meilę gali pažinti tik tie, kurie myli.**

Vienas didžiausių Indijos poetų, Rabindranatas Tagore, dažnai jausdavosi sugėdintas pagyvenusio vyro, savo senelio draugo. Senolis dažnai ateidavo jį aplankyti, nes gyveno netoliese, ir niekada neišeidavo nesutrikdęs Rabindranato. Paprastai jis pasibelsdavo į jo duris ir paklausdavo:

„Kaip sekasi rašyti poeziją? Ar tikrai pažinai Dievą? Ar tikrai žinai, kas yra meilė? Sakyk man, ar tikrai žinai viską, apie ką kalbi savo eilėraščiuose? Ar tik žaidi žodžiais? Bet kuris idiotas gali kalbėti apie meilę, apie Dievą, apie sielą. Tavo akyse matau, kad tu nieko iš to nepatyrei.“ Ir Rabindranatas neturėjo atsakymo. Be to, senolis buvo teisus. Kai jie atsitiktinai susitikdavo turgaus aikštėje, senolis griebdavo jį už rankovės ir paklausdavo: „Na, kaip tavo Dievas? Ar radai Jį, ar vis dar rašai apie Jį eilėraščius?“ **Atminkite: rašyti apie Dievą ir pažinti Dievą yra du skirtingi dalykai.**

Šis žmogus mėgdavo gluminti žmones. Poezijos skaitymuose, kur visi gerbė Rabindranathą – jis buvo Nobelio premijos laureatas – tikrai susidurdavo su šiuo senuku. Scenoje, priešais poetą ir Rabindranathą gerbiančių žmonių minią, jis griebdavo poetą už apykaklės ir sakydavo: „Ir vis dėlto taip nenutiko. Kodėl apgaudinėjai visus šiuos idiotus? Jie maži idiotai, o tu didelis; jie nežinomi už

šalies ribų, bet esi žinomas visame pasaulyje. Bet tai nereiškia, kad pažinai Dievą“, – rašė Rabindranathas savo dienoraštyje.

„Jis mane tiesiog kankino; jis turėjo tokias skvarbias akis, kad jam buvo neįmanoma meluoti. Vien jo buvimas vertė rinktis: arba sakyti tiesą, arba tylėti.“

Ir vis dėlto vieną dieną tai įvyko... Vieną dieną Rabindranatas išėjo rytinio pasivaikščiojimo. Buvo ankstyvas rytas; per naktį lijo, ir saulė tekėjo.

Vandenynas žėrėjo auksine spalva, palikdamas mažas balutes gatvėje. Saulė šiose balutėse atspindėjo su tokiu pat iškilmingumu, tokiu pat spindesiu, tokiu pat džiaugsmu kaip ir vandenyne...

Sužavėtas šio vaizdo, Rabindranatas pajuto savyje pasikeitimą: niekas pasaulyje nėra svarbu, kaip ir niekas nėra antraeilis; **viskas pasaulyje yra viena**. Pirmą kartą gyvenime jis nuėjo į seno žmogaus namus, pasibeldė į duris, pažvelgė jam į akis ir paklausė: „Ką dabar pasakysi?“ Senolis atsakė: „Na, nėra ką pasakyti. Tai įvyko, ir aš tave laiminu.“

Visada įmanoma suvokti savo nemirtingumą, savo amžinybę, savo pilnatvę, savo vienovę su Visata. Tereikia pastūmėjimo.

Taigi, pirmiausia, turite atsikratyti mirties baimės. Tada visos baimės išnyks. Jums nereikės atsikratyti kiekvienos individualios baimės; tam prireiktų daugiau nei vieno gyvenimo, ir net tada negalėtumėte jų visų atsikratyti.

Baimėje nėra nieko nenatūralaus, nes visi žino apie mirtį.

Tačiau kaltė yra nenatūrali; ją sukelia religija. Bažnyčia padarė kiekvieną iš mūsų kalto, kalto dėl visų nuodėmių; dėl šio slegiančio kaltės jausmo žmonės negali dainuoti, negali šokti, negali džiaugtis gyvenimu.

Kaltė nuodija visą gyvenimą.

Visos religijos samokslavo prieš nekaltus žmones, kad jie jaustųsi kalti, nepaversdamos žmonių kaltais, religijos negalėtų jų paversti savo vergais. O joms reikia vergų. Norint patenkinti nedidelės grupės valdžios troškulį, reikia milijonų vergų. Kad saujelė žmonių pasiektų Aleksandro Didžiojo lygį, milijonai turi būti sumažinti iki antrarūšio statuso.

Tačiau visa tai yra psichiniai sąlygotumai, kuriuos galima ištrinti taip pat lengvai, kaip rašyti smėlyje. Nebijokite. Nors šiuos raštus laikėte šventais, tikėjote, kad jie

buvo atrasti labai gerbiamuose šaltiniuose, parašyti remiantis didžiųjų religijų įkūrėjų žodžiais. Visa tai nesvarbu. Svarbu tik vienas dalykas: jūsų protas turi būti visiškai apvalytas, visiškai ištuštintas, pripildytas tylos.

Jums nereikia būti Moze, Jėzumi ar Buda. Jums reikia visiškos tylos ir dvasinio apsivalymo. Tada galėsite ateiti ne tik pas mane, bet ir pas save, į pačią amžinybę.

Pasaulio religijos primetė žmonijai tiek daug ligų, kad jų neįmanoma suskaičiuoti. Viena iš šių ligų yra ta, kad jos sukūrė žmogų, kuris trokšta atlygio, jei ne šiame pasaulyje, tai bent jau kitame. Religijos sukūrė labai godų žmogų, tačiau visos jos pasisako prieš godumą. Nors visos religijos yra paremtos godumu...

Religijos padarė žmonijai tokią žalą, kad joms neįmanoma atleisti. Jos atėmė iš žmogaus visą orumą: pastangų džiaugsmą, meilės džiaugsmą, laukimo malonumą, tikėjimą, kad ateis pavasaris. Religijos iš žmogaus atėmė viską. Žmogus gali tikėtis atlygio tik atlikdamas tam tikrus ritualus, kurie neturi jokios tikros vertės.

Paprasta ir nesudėtinga religija galėtų pakeisti visą pasaulį. Tačiau gudrūs kunigai niekada nebūtų leidę atsirasti tyrai, vaikiškai, nekaltai religijai su stebinčiomis akimis ir džiaugsmu; kur nebūtų vietos kvailoms idėjoms apie dangų ir pragarą, kur kiekviena gyvenimo akimirka būtų kupina didelės meilės. Būtų laukiama kažko didesnio – ne aistringo ilgesio, o oraus laukimo, atsigręžimo į save, tylos – pavasario laukimo. Ir ne tik vienos ar dviejų, o visos gėlių jūros...

Vienas sufijų mistikas parašė trumpą eilėraštį apie tai: „Ilgai laukiau pavasario, ir jis atėjo. Ir jis atnešė tokią gausą, tokį didžiulį kiekį gėlių, kad nebeliko laisvos vietos man susukti lizdą.“ Gyvenimas mums suteikia gausą; tereikia išmokti ją priimti.

Noriu, kad jūs visiškai išsivadotumėte iš religinių nešvarumų ir purvo. Siekite proto tylos, meilės ir tikėkitės geriausio. Gyvenimas toks, kad jį galima studijuoti, bet niekada neišsemti. Ši paslaptis nesensta.

LENGVA IŠNAUDOTI

Religija turi tam tikrą vertę tik dėka mirties. Jei mirties nebūtų, niekam religijos nereikėtų. Ne gyvenimas stumia žmogų būti religingu; ne, tai mirtis verčia jį būti religingu. Tai mirtis stumia jį ieškoti to, kas liks gyvas po mirties.

Įsivaizduokite pasaulį, kuriame mirties nėra, kuriame niekas nemiršta. Tada klausimas „Kas nutinka po mirties?“ tampa beprasmiškas, dangaus ir pragaro klausimas tampa absurdiškas. Kaip Dievas gali būti aukštesnis už tą, kuris pasiekė amžinybę? Šiandien Dievas atstovauja amžinajam gyvenimui, o tu esi tik mažas gyvenimo epizodas, muilo burbulas; po akimirkos tavęs nebeliks.

Iš čia kyla visa baimė. Būtent baimė skatina paieškas. Norite žinoti, kas yra mirtis, norite žinoti, ar po mirties kas nors lieka. Tie, kurie teigia, kad po mirties nieko nelieka, nėra religingi. Jie nelanko šventyklų, neina į bažnyčias, neskaito Šventojo Rašto.

Iki šiol visas religijas vadinau pseudoreligijomis. Jos tik atrodo religingos, bet tokios nėra, nes joms trūksta drąsos būti holistinėmis; jos yra fragmentiškos.

Pseudoreligijos sukėlė mirties baimę. Šiandien pirmą kartą istorijoje pasaulis pasiekė visuotinę pabaigą.

Iki šiol galėjome kalbėti tik apie individualią mirtį; visuomenė toliau egzistavo, pasaulis toliau egzistavo. Taip, žmonės atėjo ir išėjo – senoliai dingo, juos pakeitė jaunimas, – bet tęstinumas buvo išlaikytas, gyvenimas išsilaikė. Taip, individo gyvenimas buvo baigtinis, bet tai rūpėjo tik individui.

Bažnyčiai buvo lengva išnaudoti individą. Jis toks mažas ir silpnas, toks ribotas... Žmogus žino, kad anksčiau ar vėliau mirs, todėl ieško kunigo pagalbos ieškodamas amžinybės, ieškodamas to, kas nemiršta, ieškodamas to, kas jį nuves anapus mirties. Ir kunigas pažada padėti. Tačiau mirtis dar niekada nekėlė grėsmės visai žmonijai.

GYVENIMAS NETURĖTŲ BŪTI FIKCIJA

Kol Vakarai neatsisakys idėjos, kad žmogus turi tik vieną gyvenimą, bus neįmanoma išvengti veidmainystės, prilipimo prie gyvenimo ir dėl to kylančios baimės.

Vienas gyvenimas nieko nereiškia; jūs jau nugyvenote daug gyvenimų ir gyvensite dar daug. Todėl turite vertinti kiekvieną gyvenimo akimirką; neskubėkite nuo vienos akimirkos prie kitos.

Laikas nėra pinigai; laikas yra neišsenkantis; vargšai gali jį naudoti taip pat gerai, kaip ir turtingieji. Laikas nepadaro turtingųjų turtingesniais, o vargšų – skurdesniais.

Gyvenimas yra amžina reinkarnacija.

Tai, kas atrodo paviršutiniška, iš tikrųjų yra giliai įsišaknijusi Vakarų religijose. Jos yra labai šykšties, leidžia jums gyventi tik septyniasdešimt metų. Jei atliksite skaičiavimus, pamatysite, kad trečdalį savo gyvenimo praleidžiate miegodami, kitą trečdalį – dirbdami dėl pinigų maistui, drabužiams ir komunalinėms paslaugoms; futbolo rungtynėms, filmams, kvailiems ginčams ir muštynėms.

Jei per septyniasdešimt gyvenimo metų galite skirti septynias minutes sau, pavadinsiu jus išmintingu žmogumi.

Bet jei per visą gyvenimą sunku rasti septynias minutes sau, kaip atrasti save?

Kaip suprasti egzistencijos paslaptį, savo gyvenimo paslaptį? Kaip suvokti, kad mirtis nereiškia gyvenimo pabaigos?

Kadangi nepatiriate gyvenimo, negalėsite suprasti mirties; kitaip mirtyje nėra ko bijoti: tai gražus miegas, miegas be sapnų, miegas, būtinas perėjimui į kitą kūną, tyliai ir ramiai. Tai chirurginė procedūra, beveik kaip anestezija.

Mirtis yra draugas, o ne priešas. Kai supranti, kad mirtis nėra priešas, ir pradedi gyventi be baimės, kad gyvenime tėra septyniasdešimt metų – kai priešais tave iškyla gyvenimo amžinybė – tada viskas sulėtėja ir poreikis slysti į sumaištį išnyksta.

Žmonės tiesiogine prasme skuba per gyvenimą. Mačiau vyrą, kuris griebia portfeli, grūda į jį savo daiktus, pabučiuoja žmoną – nepastebėdamas, ar tai jo žmona, ar kažkas kitas – ir atsisveikina su savo vaikais.

Ar tai gyvenimas?! Ir ką pasieksi su tokiu skubėjimu? Vakarai neturi misticismo tradicijos. Vakarai yra ekstravertiški, bet apsidairykite ir daug ko nepamatysite. Jie nesuvokia, kad viduje yra daugiau nei tik skeletas; skelete yra kažkas kita. Tai jūsų sąmonė. Užmerkę akis, nesusidursite su skeletu; susidursite su pačiu

gyvenimo šaltiniu. Vakarams reikia geriau susipažinti su gyvenimo šaltiniu, tada nebereikės jaudintis. Žmogus bus laimingas, kai gyvenimas atneš jaunystę, žmogus bus laimingas, kai gyvenimas atneš senatvę, žmogus bus laimingas, kai gyvenimas atneš mirtį. Žmogui reikia išmokti tik vieno: mėgautis viskuo, kas vyksta gyvenime, viską paversti švente.

Tikrąją religiją aš vadinu menu viską paversti švente, daina, šokiu.

TREČIA DALIS. STEBĖKITE, IR SUŽINOSITE, KODĖL KABINATĖS?

TIESIOG DAINUOKITE!

Kiekvienas tikintis kiekvienoje šventykloje, kiekvienoje sinagogoje, kiekvienoje bažnyčioje žemina ir save, ir savo vidinį dievą. **Tavo vidiniam dievui nereikia, kad garbintum ką nors kitą. Tau tereikia vieno: pabusti, tapti sąmoningam.**

Vos tik žmoguje pabunda sąmonė, jis nustoja būti tiesiog mirtinguoju; jis pasiekia nemirtingumą. Iš esmės žmogus visada buvo nemirtingas, bet dėl savo klaidingų pažiūrų jis išsigimė ir tapo mirtinguoju; jis tapo tu, kuris miršta.

Nepaisant to, kad gyvenimas ir sąmonė yra nemirtingi, amžini, žmogus bijo mirties: jis mato kitus mirštant, ir tai jam primena, kad ir jis kada nors mirs.

Poetas dainavo: „Niekada neklausk, kam skambina varpai; varpai skambina tau...“

Jo žodžiuose yra tiesos. Kiekviena mirtis yra simbolinė. Supranti, kad esi mirties eilėje, ir ši eilė vis trumpėja.

Iš esmės tavo gimimo diena nėra tavo gimimo diena, o artėjimo prie mirties pradžia. Nuo tos pačios dienos tu nuolat miršti. Su kiekvienu nauju gimtadieniu tavo mirtis priartėja prie tavęs metais.

Tai, kad miršta žmonės, gyvūnai, medžiai, paukščiai, yra absoliučiai tikra. Mirtis neišvengiama – ji gali ateiti rytoj arba poryt. Tai tik laiko klausimas...

Ir vis dėlto kiekvienas, sąmoningai gyvenantis savo gyvenimą, žino, kad mirties nėra.

Mirtis yra apgaulė.

Matėte mirštant kitus, bet ar matėte mirštant save? Ar žmogus tikrai miršta, kai ateina mirtis? Medicininiu požiūriu, žmogus yra miręs: jis nekvėpuoja, jo pulsas sustojo, širdis neplaka; gydytojai konstatuoja mirtį.

Prieš kurią laiką vyras, gyvenantis Pakistano okupuotame Kašmyre, trečią kartą sugebėjo apgauti savo draugus, giminaičius ir šeimą.

Būdamas šimto trisdešimt penkerių, jis mirė trečią kartą. Jo šeima šią žinią pasitiko netikėdami, nes jis jau du kartus buvo suvaidinęs savo mirtį. Gydytojai konstatavo jį mirusiu, išdavė mirties liudijimą... o jis atmerkė akis ir nusijuokė.

Štai kodėl niekas rimtai nepriėmė naujo pranešimo apie jo mirtį. Iš pradžių gydytojai taip pat įtarė, bet šį kartą buvo visi mirties požymiai: jo mirtis buvo neabejotina.

Jie pareiškė: „Jis galbūt anksčiau mus apgavo, bet šį kartą jis tikrai miręs. Medicininiu požiūriu, jis tikras lavonas.“

Vos tik trys gydytojai pasirašė mirties liudijimą, „lavonas“ atmerkė akis, nusijuokė ir tarė: „Klausykite, kitą kartą, kai mirsiu, bus rimtai. Norėjau dar kartą pajuokauti...“

Šioje Kašmyro dalyje, kurią okupavo Pakistanas, gyvena abiejų šalių ilgaamžiškumo čempionai. Šimto dvidešimties metų amžius čia laikomas normaliu. Jei gerai paieškosite, galite rasti ir šimto penkiasdešimties metų žmonių; Tokie žmonės retesni, bet vis dar yra tokių, kurie peržengė šią ribą. Retais atvejais galima sutikti net šimto aštuoniasdešimties metų žmonių, ir šie žmonės vis dar jauni, jie toliau dirba.

Mūsų herojų apgulė žurnalistai iš viso pasaulio, nes jis buvo nepaprastas žmogus: tris kartus jis mirė, tris kartus gydytojai pasirašė mirties liudijimus ir tris kartus jis nepakluso medicinos mokslui, visai medicininei patirčiai. Žurnalistai jo klausė: „Kaip jums tai pavyko? Kas iš tikrųjų nutiko?“

„Nieko ypatingo nenutiko“, – atsakė senolis. „Žinau, kad nesu kūnas; žinau, kad nesu kvėpavimas; žinau, kad širdis. Aš su jais nesusitapatinu; tiesiog kuriam laikui palieku savo kūną.“ Širdis sustoja, pulsas dingsta ir visi lieka tamsoje. Tada vėl grįžtu į kūną: kraujas pradeda cirkuliuoti, širdis pradeda plakti, pulsas tampa apčiuopiamas.

Jis buvo paprastas žmogus, paprastas valstietis. Jis nebuvo jogas, niekada neužsiėmė jokiais praktikomis. Tačiau ankstyvoje vaikystėje, kai jam buvo septyneri ar aštuoneri metai, jis sutiko sufijų mistiką, kuris paaiškino, kad mirtis tėra iliuzija. Vaikas buvo toks tyras, kad jis tai suprato.

Sufijus jam pasakė: „Palikti kūną visai nesunku. Stebėkite jį iš vidaus, stebėkite kūną ir staiga tarp jūsų ir kūno atsiras atstumas. Netrukus kūnas bus toli nuo jūsų. Stebėkite protą, ir tas pats nutiks ir jam.“

Jums tereikia stebėti, ir tada galite išslysti iš kūno, išslysti iš proto, visiškai atsisakyti savęs. Jūs nusprendžiate, kada grįžti į kūną. Jūs išslydote iš kūno... jūs žinote, kaip pabėgti, o tai reiškia, kad jūs taip pat žinote kelią atgal.

O dabar atėjo laikas nustoti stebėti. Pradėkite tapatintis su kūnu. Sakykite: „Aš esu kūnas, aš esu protas, aš esu kvėpavimas, aš esu plakanti širdis.“ Atstumas tarp jūsų ir kūno iš karto išnyks. Jūs prie jo priartėsite ir netrukus į jį įžengsite.

Tapatinantis su kūnu, jūs juo tampate. Tada esi mirtingas ir atsiranda mirties baimė. Nesusitapatindamas su kūnu, lieki tiesiog stebėtoju, esi gryna sąmonė, esi be proto. Tada nelieka mirties, ligų, vyresnio amžiaus. Stebėjimas visada amžinas, visada šviežias, visada jaunas ir nuolatinis.

Tikroji religija nemoko garbinimo. Tikroji religija moko mus siekti savo nemirtingumo, ieškoti savo vidinio dievo.

Kiekvienas iš mūsų kada nors peržengs mirties vartus. Jei prisiminsite, kad esate tik gryna sąmonė, kad nesate kūnas, ne protas, ne širdis, ne pinigai, ne prestižas, ne valdžia, ne namai, o tiesiog gryna sąmonė, tuomet galėsite pereiti pro mirties vartus nė įdrėskimo nepaliekant. Mirtis negali jūsų net įdrėksti.

Didžiam karaliui, vardu Yayati, buvo šimtas metų... Jis gyveno lengvai ir mėgavosi viskuo, ką gyvenimas turėjo pasiūlyti.

Vieną dieną Mirtis atėjo pas Yayati ir tarė:

„Pasiruošk. Aš seksiu paskui tave. Atėjo tavo laikas.“

Yayati pamatė Mirtį ir drebėjo, nepaisant to, kad buvo drąsus karys ir daugelio karų nugalėtojas. Jis sušuko: „Bet dar labai anksti!“

„Labai anksti?“ Mirtis nustebo. „Tu jau nugyvenai šimtą metų. Net tavo vaikai paseno. Tavo vyriausiajam sūnui aštuoniasdešimt metų. Ko daugiau tau reikia?“

Yayati turėjo šimtą sūnų, nes turėjo šimtą žmonių. Jis paklausė Mirties:

„Ar galėtum man padaryti paslaugą? Žinau, kad privalai pasiimti ką nors su savimi. Jei man pavyks įtikinti vieną iš savo sūnų, ar padovanosi man dar šimtą gyvenimo metų, pasiimdamas vieną iš jų?“

„Man nerūpi, kas eis su manimi. Bet abejoju, ar tau pavyks...Tu dar nesi pasiruošęs. Tu esi šeimos tėvas, gyveni ilgiau nei kas nors kitas, mėgavaisi gyvenimu...kodėl tavo sūnus turėtų sutikti?“

Yayati surinko visus savo sūnus. Vyriausi sūnūs tylėjo. Viešpatavo mirtina tyla; niekas nekalbėjo. Tik jauniausias sūnus, vos šešiolikos metų, žengė į priekį ir tarė:

„Aš pasiruošęs eiti su tavimi.“ Net Mirčiai pagailo jaunuolio. Ji jam tarė:

„Tu dar per jaunas.“

Jaunuolis atsakė: „Esu tikras, kad elgiuosi teisingai. Negailėkite manęs ir neliūdėkite. Savo pasirinkimą padariau sąmoningai. Supratau, kad jei mano tėvas per šimtą metų nerado pasitenkinimo gyvenimu, tai kam apskritai gyventi?

Ar kada nors būsiu patenkintas? Kam gaišti laiką? Bent jau galiu padėti savo tėvui. Jis jau senas; tegul gyvena dar šimtą metų. Bet man laikas išeiti. Matau, kad niekas niekada nerado pasitenkinimo gyvenimu; puikiai suprantu, kad po šimto metų ir aš jausiuosi nepatenkintas. Todėl nesvarbu, ar išeisiu dabar, ar po devyniasdešimties. Pasiimkite mane.“

Mirtis pasiėmė berniuką. Po šimto metų ji vėl atėjo pas Yayati. Tačiau jis liko nepakitęs:

„Šie šimtas metų prabėgo taip greitai... Mano vyriausi sūnūs jau mirė, bet aš turiu daugiau. Pasiimkite vieną iš mano sūnų, pasigailėkite manęs.“

Ir taip tęsėsi. Ši istorija truko tūkstantį metų. Mirtis dešimt kartų aplankė Yayati, o devynis kartus pasiėmė po vieną iš jo sūnų. Dešimtą kartą Yayati tarė: „Nors vis dar neradau visiško pasitenkinimo gyvenimu, šį kartą turiu išeiti. Nenoriu išeiti; noriu pagyventi dar šiek tiek, bet daugiau negaliu prašyti tokių malonių.

Tai per daug. Vienas dalykas, kurį tikrai supratau: jei neradau pasitenkinimo per tūkstantį gyvenimo metų, nerasiu jo ir per dešimt tūkstančių metų.“

Viskas sukasi apie prisirišimą. Gali gyventi toliau, bet vos tik ateina mintis apie mirtį, pradedi drebėti. Jei neturi kokio nors prisirišimo, tai kai tik ateis mirtis, lengvai su ja sutarsi. Būsi pasiruošęs išeiti su ja. Prieš tokį žmogų mirtis pasiduoda.

Mirtis traukiasi tik nuo tų, kurie bet kurią akimirką pasiruošę išeiti, be jokių abejonių. Tokie žmonės tampa nemirtingi; tokie žmonės tampa Budomis. Išsivadavimas iš prisirišimo yra išsivadavimas iš mirties.

Išsivadavimas iš prisirišimo yra išsivadavimas iš gyvenimo ir mirties rato.

Išsivadavimas iš prisirišimo leidžia įžengti į Visatą ir susivienyti su ja. Ir tai yra didžiausia palaima, aukščiausia ekstazė, už kurios nėra nieko.

Tu sugrįžai namo.

GYVENIMAS YRA PRADŽIA. MIRTIS YRA ORGAZMAS

Mylimasis Ošo, kas nutiks žmogaus sąmonei, jei žmonės staiga supras, kad visame pasaulyje siaučia nenugalimas, mirtinas maras, naikindamas daugybę giminaičių ir draugų?

Viskas priklauso nuo pačių žmonių. Nušvitusiam žmogui nieko ypatingo nenutiks; jis priims epidemiją taip pat, kaip priėmė viską kitą. Jis nei kovos, nei jaudinsis.

Jei žmogus sugeba priimti savo mirtį, jis gali priimti ir visos planetos sunaikinimą. Ir šis susitaikymas jokių būdu neįrodo jo bejėgiškumo. Priešingai, toks žmogus mato daiktų prigimtį: viskas gimsta, viskas gyvena ir viskas miršta.

Šios planetos nebuvo prieš penkis milijardus metų, tada ji atsirado. Galbūt planeta jau atgyveno. Bet kokiu atveju, net jei žmogaus protas išeis pergalingai iš šios politikų sukeltos krizės, planeta ilgai neišgyvens, nes Saulė galiausiai užges. Po kelių milijonų metų jos energija bus visiškai išseikvota, ir be Saulės ši planeta neišgyvens. Visą savo energiją gauname iš Saulės.

Sąmoningas žmogus tai suvoks kaip gamtos reiškinių. Dabar krenta lapai; praėjusią naktį pūtė stiprus vėjas, ir lapai krito kaip lietus. Ir ką tu gali padaryti? Tai gamtos dėsnių. Viskas žemėje įgauna tam tikrą formą ir išnyksta beformiškume. Todėl pabudusio žmogaus sąmonėje niekas nepasikeis.

Miegantis žmogus reaguos kitaip.

Kartą mirė senas vyras; jis buvo labai senas, jau buvo nugyvenęs savo gyvenimą ir per daug nesijaudino dėl artėjančios mirties. Saulė leidosi, temo. Vyras atmerkė akis ir paklausė žmonos, kuri sėdėjo jo dešinėje.

„Kur mano vyriausias sūnus?“

„Jis sėdi priešais mane, kitoje lovos pusėje“, – atsakė žmona. „Nesijaudink dėl jo, negalvok apie nieką. Atsipalaiduok ir melskis.“

Bet vyras atsakė: „Kur mano antras sūnus?“

„Jis sėdi šalia savo vyresniojo brolio.“ Ir tada mirštantis vyras nusprendė atsikelti.

„Ką tu darai?“ – paklausė jo žmona.

„Kur mano trečias sūnus?“

Ir žmona, ir sūnūs pajuto, kaip stipriai jis juos visus myli. Trečiasis sūnus atsisėdo jam prie kojų.

Jis tarė: „Aš čia, tėti. Išsėkis, mes visi čia.“

„Jūs visi čia ir norite, kad aš pailsėčiau? Kodėl palikote parduotuvę?“

Dar prieš mirtį jis galvojo apie parduotuvę.

Labai sunku nuspėti, kaip reaguos žmogus be sąmonės. Galima drąsiai teigti, kad jų reakcija atspindės visą jų gyvenimą. Tačiau kiekvienas iš mūsų eina savo keliu, kiekvienas iš mūsų turime skirtingų patirčių, todėl ir mūsų reakcijos bus skirtingos.

Mirtis atskleidžia tikrąją kiekvieno iš mūsų esmę.

Mirė labai turtingas žmogus. Visa jo šeima susirinko aplink jį. Vyriausias sūnus paklausė: „Ką darysime, kai jis mirs? Turime išsinuomoti katafalką, kad nuvežtume jį į kapines.“

Jauniausias sūnus pasiūlė: „Jis visada svajojo apie „Rolls-Royce“. Niekada gyvenime jo nenusipirko, tad tegul bent jau po mirties juo pasivažinėja – bent kartą, į kapines.“ Tačiau vyriausias sūnus paprieštaravo:

„Tu dar labai jaunas ir nieko nesupranti. Mirusieji nemoka džiaugtis. Mirusiajam nerūpi, ar jį į kapines nuveža „Rolls-Royce“, ar „Ford“. Fordas tiks.“

Tada įsikišo antrasis sūnus:

„Kodėl švaistai pinigus? Kūną reikia pargabenti, tai faktas. Vienas mano draugas turi sunkvežimį; taip bus geriau ir pigiau.“

Trečiasis sūnus tarė:

„Kiek ilgai galėsi kalbėti nesąmones? Kokias nesąmones: „Rolls-Royce“, „Ford“, sunkvežimis...Ar jis tuokiasi? Jis miršta. Padėkime jį už namo, kur paprastai išmetame šiukšles. Miesto šiukšlininkai patys išveš kūną, ir visiškai nemokamai.“

Tą akimirką senolis atmerkė akis ir paklausė: „Kur mano batai?“

Vyriausiasis sūnus iškėlė hipotezę:

„Koks užsispyręs vyrukas. Jis tikriausiai nori būti palaidotas su batais. Apaukite jį batais.“ Apsiavęs batus, senolis tarė:

„Nesijaudink per daug dėl išlaidų. Aš dar nemiręs. Turiu pakankamai jėgų pats nueiti iki kapinių. Susitikime ten! Mirsiu tuoj pat. Nereikia būti tokiam ekstravagantiškam. Visada svajojau apie „Rolls-Royce“ ar koki kitą prabangų automobilį. Svajoti nieko nekainuoja; galima svajoti apie bet ką.“

Tai pasakęs, jis nuėjo į kapines; visi jo sūnūs ir giminaičiai pasekė paskui jį. Jis mirė ten pat kapinėse, kad sutaupytų pinigų.

Paskutinė mirštančiojo mintis apibūdina visą jo gyvenimą, visą jo filosofiją, visą jo religiją. Prieš mirtį žmogus visiškai atsiskleidžia.

Vienas iš Dž. Krišnamurčio pasekėjų, pagyvenęs ir labai gerbiamas vyras Indijoje, dažnai ateidavo manęs aplankyti. Jo sūnus buvo Madhja Pradešo vyriausiasis prokuroras ir Džabalpuro Aukščiausiojo Teismo narys. Šis vyras dažnai lankydavo savo sūnų ir visada užsukdavo pas mane, kai būdavau mieste. Jis buvo Krišnamurčio bhaktas beveik penkiasdešimt metų. Jis buvo atsisakęs

visų ritualų, visų šventraščių; Jis buvo visiškai įsitikinęs Krišnamurčio teisingumu.

Aš jam pasakiau: „Turi prisiminti, kad įsitikinimai ir tikėjimai yra labai paviršutiniški, negilūs. Krizės metu tokie įsitikinimai išnyksta, išgaruoja.“

Bet jis paprieštaravo: „Kažkas negali likti paviršutiniška penkiasdešimt metų.“

Vieną dieną jo sūnus atėjo pas mane su žinia:

„Tėvas miršta. Manau, jis labai apsidžiaugtų matydamas tave su juo tokią akimirką. Jis tave labai myli. Neturime daug laiko; atvažiavau tavęs pasiimti automobiliu.“

Aš nuėjau kartu su juo. Įėjęs į kambarį, pamačiau, kaip mirštantis vyras judina lūpas. Priėjau arčiau, kad išgirsčiau, ką jis sako. Jis kartojo „Rama, Rama, Rama“, hinduistų Dievo vardą...Ir vis dėlto penkiasdešimt metų jis tvirtino, kad Dievo nėra.“

Papurčiau jį per petį. Jis atmerkė akis ir tarė: „Netrukdyk manęs. Dabar nesu nusiteikęs ginčytis.“

„Nesiginčysiu, tik noriu užduoti tau klausimą.“ Penkiasdešimt metų netikėjai Dievu. Kaip ištarti Dievo vardą? Visada tvirtinai, kad Jo nėra.“

Jis atsakė: „Tada buvo teisinga, bet dabar mirštu – gydytojai sakė, kad man liko gyventi ne daugiau kaip pusvalandis – tad prašau, netrukdyk manęs. Netrukdyk manęs, kol kartoju Viešpaties vardą. Kas žino? Galbūt Jis tikrai egzistuoja. Bet jei Dievo nėra, tai nėra nieko blogo kartoti Jo vardą. O jei Dievas egzistuoja ir tu prieš mirtį nepakartosi Jo vardo, būsi įtrauktas į juodąjį sąrašą. Nenoriu atsidurti pragare; pakankamai kentėjau žemėje.“

„Būtent tai ir tau sakiau: tikėjimai yra beverčiai.“

Jis nenumirė; jis išgyveno. Po trijų ar keturių dienų nuėjau jo aplankyti. Kai atvykau, jis sėdėjo sode. Paklausiau jo:

„Na, kaip dabar atsakysi į mano klausimą?“

„Pamiršk. Rodžiau silpnumą, bijojau mirties ir buvau priverstas kartoti Dievo vardą. Juk Dievo nėra“.

„Ar tai reiškia, kad jums reikia iš naujo išgyventi mirties baimę? Patyrėte pirmąją širdies smūgį ir išgyvenote; netrukus bus antras. Antrąją tikriausiai irgi išgyvensite, bet trečiojo neišgyvensite. Prisiminkite, ką tik man pasakėte.“

„Nesąmonė. Esu visiškai tikras, kad Dievo nėra.“

„Kai pajusite artėjančią mirtį, pamatysite, kaip jūsų paviršutiniški teoriniai įsitikinimai iš karto išgaruos. **Mintis, kad Dievo nėra, nėra jūsų; jūs ją pasiskolinote. Ši idėja nebuvo jūsų tyrimų rezultatas, tai nebuvo jūsų paties įžvalga, ji netapo jūsų sąmonės dalimi – tai tiesiog jūsų proto dalis.**

Žmonės kritinėse situacijose elgiasi skirtingai.

Jūs klausiate: „Kas nutiktų žmonių sąmonei, jei žmonės staiga suprastų, kad visame pasaulyje siaučia nenugalimas, mirtinas maras, kuris sunaikins daugybę giminaičių ir draugų?“

Galima sakyti štai ką. Kai visas pasaulis žūsta, visi tavo giminaičiai – mama, tėtis, mergina, žmona, vyras, meilužis, vaikai – nustoja tau ką nors reikšti. **Kai pasaulis yra ant mirties slenksčio, kai jis krenta į juodąją skylę, žmogus negalvoja apie giminaičius. Prisidengdami šeimos santykiais, mes liekame vienas kitam svetimi.**

Tai žmogų gąsdina, ir jis nenori apie tai galvoti. Žmogus yra vienas net minioje; net jei jo vardas žinomas – kokia to prasmė? Jis lieka svetimas. Ir tai matyti gyvenime: vyras ir žmona gyvena kartu trisdešimt, keturiasdešimt, penkiasdešimt metų, ir kuo ilgiau jie gyvena kartu, tuo labiau supranta, kokie jie svetimi.

Prieš vestuves jie įsivaizdavo esantys sukurti vienas kitam, tačiau ši iliuzija išnyksta pasibaigus medaus mėnesiui. Su kiekviena diena jie vis labiau tolsta vienas nuo kito, apsimesdami, kad viskas gerai, kad viskas nuostabu. Tačiau giliai širdyje jie supranta, kad vis dar yra svetimi vienas kitam.

Šiame pasaulyje visi yra svetimi. Ir jei pasauliui būtų lemta...dingti kitą akimirka, jei tai būtų paskelbta per radiją ir televiziją, staiga suvoktumėte savo nuogumą – savo vieatvę.

Vieną dieną tėvas ir sūnus nuėjo į zoologijos sodą. Ten jie pamatė narve įniršusį liūtą, vaikštinėjantį pirmyn ir atgal. Berniukas buvo išsigandęs; jam dar nebuvo devynerių. Jis tarė tėvui: „Tėti, pasakyk man autobuso numerį, kuriuo galėčiau parvažiuoti namo, jei liūtas staiga ištrūktų iš narvo ir tau kas nors atsitiktų.“

Tokioje situacijoje berniukas užduoda visiškai pagrįstą klausimą. Jis negali įsivaizduoti, kad kažkas galėtų nutikti ne tik jo tėvui, bet ir jam pačiam; bet jei tėvą ištinka tragedija ir jis išgyvena, jam tikrai reikia žinoti autobuso numerį. Tėvas buvo šokiruotas, kad sūnus visiškai apie jį negalvoja: kad ir kas nutiktų jo tėvui, sūnus nori žinoti autobuso numerį.

Artėjanti mirtis staiga nuplėšia visas kaukes; ji priverčia žmogų suvokti savo vienišumą, priverčia suvokti, kad visi jo šeimos ryšiai buvo apgaulė, reikalinga slėptis nuo... vienatvės – šeimoje žmogus nesijaučia vienišas.

Tačiau mirtis visada atskleidžia tiesą. Ir tai taikoma tik „mažoms“ mirtims; kai kalbama apie visos žmonijos sunaikinimą, visi šeimos ryšiai išnyks dar greičiau. Žmogus miršta vienas, kaip nepažįstamasis, be vardo, be šlovės, be pagarbos, be galios; jis miršta visiškai beginklis. Tačiau net ir šiame bejėgiškume žmonės elgiasi skirtingai.

Kartą vienas senukas ruošėsi pasimatymui su mergina; jis nuėjo pas gydytoją, kad gautų receptą tablečių, kurios sustiprintų jo seksualinę potenciją.

Senukas nusivedė merginą į vieną geriausių miesto restoranų. Užsisakęs sriubos, jis pasiuntė merginą papudruoti nosį ir paprašė padavėjo:

„Prieš patiekiant įmeskite šias tabletes į mano sriubą.“ Mergina netrukus grįžo prie stalo, bet po penkiolikos minučių sriubos vis dar nebuvo.

„Kur sriuba?“ – paklausė jis padavėjo.

„Ji bus čia po poros minučių, pone.“ „Laukiame, kol makaronai sustings“, – atsakė padavėjas.

„Prieš mirtį neapšviestųjų protai pirmiausia bus užimti seksu, nes seksas ir mirtis yra dvi to paties medalio pusės.

Prieš pat pasaulio pabaigą daugelis neapšviestųjų galvos tik apie vieną dalyką – seksą, nes visą gyvenimą jį slopino. Jie negalės galvoti apie nieką kitą; visi jų pomėgiai, interesai ir religijos išnyks – planeta miršta; „Galbūt dar turėsiu laiko pasimylėti, kol mirtis viską nušluos nuo žemės paviršiaus.“

Visą gyvenimą jie klausėsi bažnyčios, visuomenės nuomonės, slopino savo seksualinius troškimus, bet dabar jiems nerūpi. Viskas vis tiek išnyks – jiems nebereikia pagarbos, jiems nerūpi religija.

Viskas priklauso nuo individų, nuo to, kaip jie gyveno. Jei jie gyventų natūraliai, jei gyventų pagal gamtos dėsnius, mėgaudamiesi kiekviena gyvenimo akimirka, jie tiesiog stebėtų didžiausią tragediją, didžiausią dramą pasaulyje. Bet jie nieko nedarys; jie tiesiog stebės.

Neįmanoma nustatyti vieną, bendrą įstatymą, apibrėžiantį vienodas elgesio normas visiems žmonėms.

Galima visiškai užtikrintai teigti, kad elgesys išliks nepakitęs tik nušvitusių žmonių. Šie žmonės supranta daiktų prigimtį. Tai yra viso Gautamos Budos požiūrio – jo gamtos ciklo filosofijos – esmė – atėjus rudeniui, lapai turi nukristi nuo medžio.

Atėjus pavasariui, pasirodo gėlės, ir ypač Rytuose, – Vakarai apie tai nieko nežino. Rytuose tai nepriskiriama jokiame vienam dalykui: visi gyvi daiktai nuvysta, lygiai taip pat, kaip žmogus, grįžęs vakare iš darbo namo, netrukus eina miegoti.

Tai toli siekianti idėja. Po tam tikro laiko kiekviena būtybė – šiais laikais net tiksli gyvenimo trukmė apskaičiuojama, – turi palikti šį pasaulį. Viskam reikia poilsio.

Nušvitusiam žmogui tai nėra nieko neįprasto; tai paties gyvenimo dalis. Kaip baigiasi diena, taip baigiasi ir naktis – ir būtybė vėl pabunda.

Šiuolaikinė fizika labai artėja prie šios idėjos. Pirmiausia fizikai atrado juodąsias skyles; Kosmose yra keistų juodųjų skylių, ir jei kokia nors planeta ar žvaigždė prie jų priartės, ji išnyks be pėdsakų.

Tačiau mokslininkai supranta, kad gamtoje yra pusiausvyra, todėl jie ieško baltųjų skylių. Galbūt juodoji skylė yra tik viena durų pusė, o baltoji skylė – kita. Vienoje pusėje planeta ar žvaigždė įkrenta į juodąją skylę ir dingsta iš mūsų akiračio, o kitoje iš baltosios skylės gimsta nauja žvaigždė.

Kiekvieną dieną senos žvaigždės blėsta, o naujos užsidega, mirtis ir gyvenimas keičiasi begaliniame cikle.

Jei gyvenimas yra diena, o mirtis – naktis, tai nėra jokios priešingybės. Laikykite mirtį poilsiu, miegu, atgimimo laiku.

Nušvitęs žmogus dėl to nesijaudins. Paprasti žmonės ims bijoti pavojaus ir pradės daryti tai, ko niekada gyvenime nedarė. Jie visada kontroliavo save, bet dabar nėra prasmės savęs varžyti; jie praranda kontrolę. Jei tik galėtume iš anksto žinoti apie pasaulinę katastrofą...bet tai neįmanoma. Branduolinis arsenalas gali sunaikinti planetą per dešimt minučių. Niekas jūsų iš anksto neperspės: „Dėmesio! Pasiruoškite!“ Vos tik radijas ir televizija paskelbs, kad po dešimties minučių ateis pasaulio pabaiga, kad visi sušals arba bus paralyžiuoti, pasaulis panikuos, išsigandęs nežinomybės.

Daugelis žmonių mirs nuo šoko, o ne nuo branduolinių ginklų. Jiems pakaks išgirsti, kad po dešimties minučių ateis pasaulio pabaiga: šokas sunaikins jų trapius gyvenimus. Galime tik spėlioti, kaip jie elgsis.

Noriu su visa derama atsakomybe pareikšti, kad nušvitusių žmonių elgesys išliks nepakitęs. Jei žinia juos užklups geriant arbatą, jie ir toliau gers arbatą, jų rankos net nedrebės. Jei tuo metu jie prausėsi duše, jie ir toliau prausis duše. Jie nebus šokiruoti; jie nebus paralyžiuoti ar išsigandę. Jie neskubės daryti to, ką nuolat savyje slopino, nes apsišvietęs žmogus savo gyvenime nieko neslopina; jis žino, kad gamtai visada pasakys tik vieną žodį: „Taip!“

Nušvitęs žmogus pasakys „taip“ nykstančiai Žemei; jis pasakys „taip“ pačiai mirčiai. Jis nežino jokio „ne“. Jis nesikabins į gyvenimą; jis bus vienintelis žmogus, kuris mirs sąmoningai. Tas, kuris miršta sąmoningai, tampa nemirtingu ir nemiršta.

Nenušvitę žmonės vėl pasirodys kitoje planetoje, juos pagimdys kitos moterys, nes gyvybės negalima sunaikinti net branduoliniais ginklais. Jie gali sunaikinti tik namus, kuriuose egzistuoja gyvybė.

KETVIRTA DALIS. KELIONĖ Į EGZISTENCIJOS CENTRĄ

MEDITACIJA: KELIAS Į AMŽINYBĘ

Mylimas Ošo, jaučiu stiprų ryšį tarp mirties ir meditacijos: susižavėjimą ir baimę. Kai esu su Tavimi, jaučiuosi saugus ir galiu ramiai medituoti, bet kai esu vienas, mane apima baimė. Kas vyksta?

Tarp meditacijos ir mirties yra ne tik stiprus ryšys, bet meditacija ir mirtis yra beveik tas pats – tai tiesiog du būdai pažvelgti į tą pačią patirtį.

Mirtis atskiria tave nuo tavo kūno, nuo tavo proto, nuo visko, kas nesi tu. Bet ji tai daro prieš tavo valią. Tu protestuoji, priešiniesi, nenori šio atsiskyrimo, nesi atsipalaidavęs.

Meditacija taip pat atskiria viską, kas nesi tu, nuo tavo esmės, nuo tavo realybės. Bet tai vyksta be tavo pasipriešinimo, ir tai yra vienintelis skirtumas.

Pasipriešinimas užleidžia vietą didžiuliui, aistringam troškimui, šiltam priėmimui. Tu to nori, sieki to visa širdimi. Pojūtis tas pats: netikra atsiskiria nuo tiesos, bet dėl savo pasipriešinimo mirčiai prarandi sąmonę, patenki į komą.

Tvirtai įsikimbate į gyvenimą, priešinatės mirčiai, uždarote kiekvienas duris, kiekvieną langą. Jūsų gyvenimo troškulys pasiekia piką. Jūs nupurto vien mintis apie mirtį.

Tačiau mirtis yra natūralus ir absoliučiai būtinas reiškinys; ji turi įvykti. Jei seni lapai nepagelsta ir nenukrenta, tai nauji, jauni, švieži lapai negali jų pakeisti. Jei ir toliau gyvensite savo senajame kūne, negalėsite persikelti į geresnius, gražesnius naujus namus; atimsite iš savęs naujas augimo galimybes.

Galbūt naujas kelias skirsis nuo jūsų praeities gyvenimo; galbūt pasiklysite dykumoje; galbūt jums atsivers naujas sąmonės rojus.

Kiekviena mirtis yra ir pabaiga, ir pradžia.

Nekreipkite per daug dėmesio į pabaigą. Tai seno, nelaimingo, supuvusio gyvenimo pabaiga; tai nuostabi proga pradėti naują gyvenimą ir išvengti senų klaidų. Tai nuotykių pradžia. Bet kadangi jūs įsikimbate į gyvenimą ir nenorite mirti – o mirtis yra neišvengiama, natūralus reiškinys – prarandate sąmonę.

Išskyrus kelis nušvitusius žmones, visi miršta be sąmonės, todėl žmonės nežino, kas yra mirtis, nesupranta, kad tai naujos aušros pradžia.

Meditacija yra savęs tyrinėjimas.

Stengiatės pažinti save, norite žinoti, kas jumoje yra netikra, o kas tiesa.

Meditacija yra nuostabi kelionė nuo netikrumo prie tiesos, nuo mirtingojo iki nemirtingojo, nuo tamsos iki šviesos. Tačiau, kai atrandate, kad nesate

nei protas, nei kūnas, o tiesiog stebėtojas, praktiškai patiriate tikrą mirtį. Bet nemirštate... Tie, kurie praktikavo meditaciją, lengvai miršta, nes žino, kad mirties nėra, „mirtis yra kabinimasis į gyvenimą“.

Sakote: „Jaučiu stiprų ryšį tarp mirties ir meditacijos...“ Taip, taip ir yra. Senovės Indijos raštuose net pats Mokytojas buvo vaizduojamas kaip mirtis, nes jo vienintelis tikslas, viso jo darbo prasmė buvo mokytį meditacijos. Kitaip tariant, Mokytojas moko, kaip mirti nemirštant, kaip patirti mirtį: stebitės, kad vis dar esate gyvas: mirtis pasirodė esanti debesis, praeinantis pro šalį net nepalietus jūsų.

Todėl ir džiaugsmas, ir baimė. Tai nuostabus pojūtis: suprasti tą paslaptinę patirtį, kurią kiekvienas iš mūsų turime patirti, kurią kiekvienas jau patyrė daug kartų, bet visada nesąmoningoje būsenoje. O baimės jausmą sukelia baimė, kad tai ne naujo gyvenimo pradžia, o visko pabaiga.

Vieną dieną, šio amžiaus pradžioje, Varanasio karaliui prireikė operacijos. Tai buvo sudėtinga operacija, bet Varanasis atkakliai atsisakė anestezijos:

„Noriu pamatyti, kaip mane operuojate, noriu būti visiškai sąmoningas.“

Gydytojai buvo sumišę. Medicinos praktikoje to niekada nebuvo nutikę: sudėtingos operacijos neatliekamos be anestezijos, nes pacientas gali mirti nuo skausmo šoko. Chirurgija apima sąmonės netekimą.

Galbūt chirurgija išmoko skausmo malšinimo meno nuo mirties, nes mirtis yra didžiausias chirurgas. Ji atskiria jus nuo jūsų kūno, proto, širdies, tačiau jūs su jais siejate save septyniasdešimt, aštuoniasdešimt metų. Jie beveik tapo jūsų realybe. Toks išsiskyrimas turi būti labai skausmingas, bet visoms kantrybėms yra ribos.

Ar kada pastebėjote, kad prie skausmo neįmanoma priprasti? Posakis „nepakeliamas skausmas“ egzistuoja tik kalboje; iš tikrųjų skausmą galima tik pakenčiamai ištverti. Kai skausmas tampa nepakeliamas, žmogus praranda sąmonę. Tokį skausmą galima ištverti tik tada, kai sąmonė palieka žmogų.

Gydytojai nebūtų klausę paprasto žmogaus, bet tai buvo pats karalius, ir ne bet koks karalius, o labai garsus karalius – jis buvo žinomas visoje šalyje kaip išminčius. Varanasis toliau įtikinėjo gydytojus.

„Nesijaudinkite, man nieko nenutiks. Prašau tik penkių minučių prieš operaciją; man reikia pereiti į meditacinę būseną. Šioje būsenoje būsiu toli nuo savo kūno. Galite mane supjaustyti į gabalus: būsiu tik stebėtojas, stebėsiu iš tolo, tarsi viskas vyktų su kažkuo kitu, o ne su manimi.“

Atėjo kritinis momentas; operacija turėjo prasidėti nedelsiant. Tolesnis delsimas būtų lėmęs mirtį. Gydytojai turėjo pasirinkimą: arba atlikti operaciją, palaikant paciento sąmonę, arba neoperuoti ir laikytis senų, patikrintų metodų. Tačiau antruoju atveju pacientas būtų miręs. Pirmuoju atveju dar buvo vilties, kad jis kažkaip susidoros; jis demonstravo didelį atkaklumą. Nepavykus įtikinti karaliaus, gydytojai buvo priversti sutikti su operacija be anestezijos.

Tai buvo pirmoji operacija, atlikta be anestezijos, meditacijos būsenoje. Karalius užmerkė akis ir nugrimzdo į tylą. Net aplinkiniai chirurgai pajuto kažkokį pokytį, kažkokią vibraciją, kažkokią mistinę galią. Jo veido bruožai išsilygino, kaip mažo vaiko, kaip naujagimio. Po penkių minučių jie pradėjo savo darbą. Operacija truko dvi valandas, ir chirurgai visą laiką drebėjo iš baimės – jie bijojo, kad karalius neišgyvens, bijojo, kad jis neišgyvens skausmo. Kai operacija baigėsi, karalius paklausė: „Ar galiu atmerkti akis?“

Gydytojai visame pasaulyje šį atvejį pripažino nepaprastu. Visiems buvo smalsu sužinoti, kaip jam tai pavyko.

Karalius atsakė: „Aš nieko ypatingo nedariau. Meditacija yra mano gyvenimas. Kiekvieną akimirką aš lieku tyloje.“ Paprašiau penkių minučių, nes operacija buvo pavojinga gyvybei, ir man reikėjo pasiekti visišką atsipalaidavimą, visišką ramybę. Tada jie galėjo su manimi daryti bet ką, nes buvau palikęs savo kūną. Buvau tapęs sąmonė, o operuoti sąmonę neįmanoma; galima operuoti tik kūną. Sakai: „Kai esu su tavimi, jaučiuosi saugus...“ Nesvarbu, ar esi su manimi, ar vienas: viskas priklauso nuo saugumo. Manai, kad jei mokytojas yra šalia, gali užtikrintai žengti šuolį. Ir jei kas nors nepavyksta, visada atsiras kas nors, kas jumis pasirūpins.

Tačiau praktikuojant meditaciją neįmanoma suklysti. Priešingai, žmogus rizikuoja pasiklysti be meditacijos.

Be meditacijos nieko vertingo neatsiras; visas jo gyvenimas virsta viena nuolatine iliuzija. Žmogus gyvena tik viltimi, bet viltys pasmerktos žlugti. Jo

gyvenimas primena ilgą, užsitęsusią tragediją. O to priežastis – jo nesąmoningumas, meditacijos stoka.

Meditacija panaši į mirtį; ji suteikia lygiai tokį patį pojūtį. Tačiau požiūris, pats metodas yra visiškai kitoks, ir šis skirtumas toks didelis, kad galima sakyti: **meditacija yra gyvenimas, o mirtis – tik sapnas. Tai yra dvasinės mokyklos, kurioje medituoja daugybė žmonių, kur yra mokytojas, funkcija.** Ten žmogus jaučiasi saugus; jis nėra vienas. Jei nutinka kas nors netikėto, jei kas nors nepavyksta, pagalba visada yra šalia. Tačiau iš tikrųjų ten nieko „tokio“ nevyksta.

Nesivaržykite medituoti su manimi, nesivaržykite praktikuoti meditacijos be manęs. **Meditacija yra vienintelė veikla, garantuotai apsauganti jus nuo bet kokių bėdų.** Ji tik atskleidžia jūsų tikrąją esmę; kaip ji galėtų pakenkti?

Ir jūs nieko nedarote; jūs visiškai nutraukiate visą veiklą. Jūs negalvojate, nejaučiate, nieko nedarote – jūs visiškai nutraukiate visus veiksmus. Lieka tik sąmonė, ir tai nebėra veiksmas, tai esate jūs pats.

Sąmonindami savo gyvenimą, jūs išsilaisvinatė iš visų baimių; jūsų gyvenimas įgauna visiškai naują kokybę; jis nustoja būti kasdieniškas, nustoja būti įprastas. Pirmą kartą matote ne tik savo paties, bet ir visko, kas jus supa, šventumą ir dieviškumą.

Viskas tampa paslaptimi; gyvenimas gali būti palaimintas tik šioje paslapyje; gyventi tokioje paslapyje reiškia gyventi palaimoje, kuri ant jūsų liejasi kaip lietus. Kiekviena akimirka, kiekviena akimirka užpildo jūsų gyvenimą vis didesne palaima; ir ne todėl, kad jūs to nusipelnėte, o tiesiog todėl, kad gyvenimas mums viską dovanoja per savo gausą, per savo turtingumą, jis yra pasirengęs pasidalinti su kiekvienu, kas sugeba priimti jo dovanas.

Prašau, nemanykite, kad meditacija yra panaši į mirtį, nes jūsų galvoje mirtis siejama su viskuo neigiamu. Ši mintis neleis jums tyrinėti savo sąmonės: „Tai kaip mirtis.“ Iš tiesų, tai ir yra mirtis. Įprasta mirtis nėra tikra mirtis, nes jūs įžengsite į naują struktūrą, įgysite naują kūną. Meditatorius miršta ypatingu būdu; jis niekada daugiau nebus įkalintas kūne.

Italų kilmės amerikietis praleido darbo dieną. Meistras pareikalavo paaiškinimo.

„Kur buvai?“ – paklausė jis.

„Tai buvo... tai buvo susiję su mano žmona. Ji turi... šį... automobilį.“

„Negalėjai sugalvoti nieko geresnio? Aš tave atleidžiu.“

„Manau, kad neteisingai paaiškinau“, – atsakė italas. „Mano žmona... ji lovoje... ji turi... vežimėlį.“

„Gera, protinguti, man jau gana“, – sušuko meistras. „Tu atleistas!“

Italas grįžo namo ir paklausė apie savo žmoną. „Ei, kas tau vakar nutiko?“

„Sakiau tau, kad patyriau... persileidimą.“

„Tiksliai, atsimenu, kad tai buvo kažkas su ratukais[2].“

Žmogaus galvoje vienas nesusipratimas kaupia kitą. Kai kurie iš jų gali būti itin žalingi. Galite sau labai pakenkti siedami mirtį su meditacija. Ir nors tai teisinga interpretacija, šiuolaikinės mirties sampratos yra tokios, kad jos trukdys jūsų gebėjimui medituoti.

Štai kodėl stengiuosi mirtį sieti su šventimu, o ne gedėjimu; su pokyčiais, su pradžia, o ne su žlugimu, su visiška pabaiga. Noriu pakeisti pačią mirties sampratą. Tai atvers kelią meditacijai.

Jei čia, mano akivaizdoje, jaučiate tylą ir meditatyvumą, jei esate gyvas, jei esate gyvesnis nei bet kada anksčiau, tuomet jums nėra ko bijoti. **Išbandykite meditaciją įvairiose situacijose ir atrasite, kad meditacija visada buvo didžiulio išgijimo, gerovės, išminties šaltinis, gilaus įžvalgos į gyvenimą ir jo paslaptis šaltinis.**

PAŽINK MIRTĮ NEMIRŠTANT

Mylimasis Ošo, kodėl mirties baimė mane lydėjo visą gyvenimą? Ką tai man reiškia?

Meditacija ir mirtis yra dvi labai panašios būsenos. **Mirties metu ego išnyksta; lieka tik gryna sąmonė. Meditacijos metu nutinka tas pats: ego išnyksta ir lieka tik gryna sąmonė, jūsų tikroji esmė. Panašumas toks didelis, kad**

žmonės vienodai bijo ir mirties, ir meditacijos. Kita vertus, tie, kurie nebijo meditacijos, nebijo mirties.

Meditacija jus paruošia mirčiai.

Visas mūsų išsilavinimas šlovina tik gyvenimą. Tačiau tai tik pusė žinių, o kita pusė – ir ji daug svarbiau, ateinanti pačiame gyvenimo viršūnėje – visiškai nėra švietimo sistemose, tiek tose, kurios egzistavo kadaise, tiek tose, kurios egzistuoja šiandien.

Meditacija jus paruošia kitai pusei; ji padeda jums patirti mirtį nemiriant. Patyrę mirtį nemirdami, jūs amžinai būsite laisvi nuo mirties baimės. Net kai mirtis ateis, jūs tyliai ją stebėsite, puikiai žinodami, kad ji negali palikti ant jūsų net įbrėžimo. Mirtis atims iš jūsų kūną, mirtis atims iš jūsų protą, bet jūs pats liksite nesužeistas.

Jūs priklausote nemirtingam gyvenimui.

CIKLONO CENTRAS

Meditacija yra visas mokslas, metodiškai išgaunantis vis didesnę sąmonę iš tamsos. Svarbiausia – išlikti sąmoningam dvidešimt keturias valandas per parą.

Sėdėti? Sėdėti sąmoningai, nebūk mechaniniu robotu.

Vaikščioti? Eiti sąmoningai, suvok kiekvieną judesį.

Ar klausotės? Klausykitės sąmoningai, kad kiekvienas žodis būtų krikščioninio skaidrumo ir neiškreiptas. Jei klausotės ko nors, tylėkite, kad mintys jūsų neklaidintų.

Šiuo metu, jei esate sąmoningas, jei esate paniręs į tylą, galite girdėti mažus vabzdžius, dainuojančius savo dainas medyje. Naktis nėra tuščia; ji turi savo dainą, bet jei esate pasinėręs į mintis, vabzdžių negirdėsite. Tai tik pavyzdys.

Kai atrasite ramybę, galėsite girdėti savo širdį, girdėti savo kraujo judėjimą, nes kraujas nuolat cirkuliuoja po visą kūną. Pasinere į tylą, tapdami sąmoningi, atrasite didesnę įžvalgą, kūrybinės energijos antplūdį ir minčių aiškumą.

Kartą mirė vienas didžiausių Vakarų filosofų C. E. M. Joadas. Jo aplankyti atėjo draugas, George'o Gurdžiefo mokiny. Filosofas paklausė savo draugo:

„Ką tu ten veiki su tuo ekscentrišku Gurdžievu? Kodėl švaistai savo laiką? Ir tu ne vienintelis – girdėjau, kad daug žmonių ten švaisto savo laiką.“

– Draugas nusijuokė:

„Keista. Nedaug Gurdžievo gerbėjų mano, kad visas pasaulis švaisto savo laiką, o tu sakai, kad mes švaistome savo laiką.“

„Gaila, kad man liko nedaug laiko gyventi, kitaip atečiau ir palyginčiau.“
Draugas atsakė:

„Net jei tau liko tik kelios sekundės, gali tai padaryti čia ir dabar.“

Joadas sutiko.

„Daryk štai ką: užmerk akis ir pažvelk į savo vidų. Tada atmerk jas ir pasakyk, ką ten randi.“

Filosofas užmerkė akis, tada atmerkė ir tarė:

„Ten tamsa ir nieko daugiau.“ Draugas nusijuokė ir atsakė:

„Dabar ne laikas juoktis, nes esi ant mirties slenksčio, bet aš atvykau kaip tik laiku. Taigi apsimeti, kad matei tik tamsą ir nieko daugiau?“

„Žinoma.“

„Bet tu esi nuostabus filosofas; parašei tokias nuostabias knygas. Ar nesuvokei, kad esi tu ir kad yra tamsa? Kitaip kas matytų tamsą? Tamsa nemato savęs – tai tikrai – ir tamsa negali teigti, kad yra tik tamsa.“

Mirštantis vyras akimirką pagalvojo ir atsakė:

„Viešpatie, matyt, Gurdžijevas ir jo mokiniai tikrai nešvaisto savo laiko. Taip aš mačiau tamsą.“ Draugas pasakė:

„Mūsų pagrindinė užduotis – transformuoti šį „aš“ į stebėtoją, jį apreikšti, suteikti jam aiškia formą ir išsklaidyti šią tamsą.“ Šis procesas vyksta vienu

metu. **Stebėtojai artėjant prie centro, tamsos vis mažėja. Kai stebėtojas visiškai kristalizuojasi, tapdamas sąmonės lotosu, tamsa visiškai išnyksta.**

Gyvuoti tamsoje reiškia tenkintis mažu gyvenimo dalyku. Būti pripildytam šviesos reiškia iš gyvenimo imti viską.

SENOVINIS AUKSINIS RAKTAS

Yra tūkstančiai meditacijos metodų, tačiau tarp jų ypač išsiskiria vipassana; lygiai taip pat, kaip Gautama Buda išsiskiria savo unikalumu tarp tūkstančių kitų mistikų. Daugeliu atžvilgių jis tapo unikalus; daugeliu atžvilgių jis padarė žmonijai daugiau nei bet kas kitas. Daugeliu atžvilgių jo tiesos paieškos išsiskyrė didesniu nuoširdumu, didesniu autentiškumu nei bet ko kito. Gautama Buda pasiekė nušvitimą būtent per meditaciją. **Pats žodis „vipassana“, išvertus iš Pali kalbos – kalbos, kuria kalbėjo Buda, – pažodžiui verčiamas kaip „žvilgsnis“, o jo metaforinė reikšmė yra stebėti, liudyti.**

Gautama Buda pasirinko meditacijos tipą, kurį galima pavadinti pagrindiniu. Visos kitos meditacijos tėra įvairios stebėjimo formos, tačiau bet kurioje meditacijoje stebėjimas yra pagrindas; jis yra nepakeičiamas. Buda pašalino viską ir išlaikė tik esminį elementą – stebėjimą.

Stebėjimas turi tris žingsnius. Budos požiūris yra gana mokslinis. Jis pradeda nuo kūno, nes kūną lengviausia stebėti.

Lengva stebėti, kaip juda mano ranka, kaip ji kyla. Galiu stebėti save einantį keliu; galiu stebėti kiekvieną savo žingsnį. Galiu stebėti, kaip valgau.

Taigi, vipasanoje pirmiausia stebime kūno judesius; tai paprasčiausias žingsnis. Bet koks mokslinis metodas visada prasideda nuo elementaraus.

Stebėdami savo kūną, su malonumu atrasite naujų pojūčių. Sąmoningai, dėmesingai stebėdami savo rankos judesius, išsivadavę iš miego, pajusite tam tikrą grakštumą ir ramybę savo rankoje. Galite judėti nestebėdami, bet tada jis judės greičiau ir praras savo grakštumą.

Buda ėjo labai lėtai; jo dažnai klausdavo, kodėl jis eina taip lėtai. Jis atsakė: „Tai mano meditacijos dalis: visada eikite taip, lyg žiemą kirstumėte šaltą upelį...

lėtai, atsargiai, nes vanduo labai šaltas, turite stebėti kiekvieną žingsnį, kad neužliptumėte ant slidaus akmens.“

Metodas išlieka tas pats, su kiekvienu žingsniu keičiasi tik objektas.

Antras žingsnis – proto stebėjimas. Dabar jūs pereinate į subtilesnį pasaulį – savo minčių pasaulį. Jei sugebėjote stebėti savo kūną iš išorės, stebėti savo mintis nebus sunku.

Mintys yra nematomos bangos, elektroninės bangos, radijo bangos, bet jos yra tokios pat materialios kaip ir kūnas. Jos nematomos, kaip ir pats oras yra nematomas, bet oras yra toks pat materialus kaip akmuo; tas pats pasakytina ir **apie jūsų mintis: jos yra materialios, bet nematomos.**

Tai antrasis, vidurinis meditacijos žingsnis. Jūs judate link neatskiriamo, tačiau vis dar materialaus – savo minčių stebėjimo. **Yra tik viena sąlyga: reikšti savo nuomonę ar vertinti neleidžiama. Nevertinkite, nes vos tik žmogus pradeda vertinti, jis iš karto pamiršta apie stebėjimą.**

Nėra nieko prieštaraujančio tame, kad prieštarauju vertinimui apie tai, kas vyksta, reikšimui. Vertinimas draudžiamas dėl šios priežasties: vos tik žmogus pradeda ką nors vertinti – pavyzdžiui, „Tai gera mintis“, „Tai bloga mintis“ – jis laikinai nustoja stebėti. Jie pradeda mąstyti, jie įsitraukia į mąstymo procesą. Jie negali likti abejingi, stovėdami pakeleje ir stebėdami eismą.

Nesileiskite į tai, kas vyksta aplink jus; tai taikoma ir pagyrimui, ir kritikai; neleiskite, kad jus blaškytų praeinančios mintys.

Stebėkite savo mintis kaip debesis, skubančius dangumi. Neteiskite šių debesų: šis debesis atrodo labai grėsmingai, o šis baltas debesis atrodo nuostabiai. Debesys lieka debesimis; jie nėra nei geri, nei blogi, jie yra debesys. Tas pats pasakytina ir apie mintis – mažytės bangeles, skriejančias per jūsų protą.

Stebėkite bejausmiškai, ir jūsų laukia dar didesni netikėtumai. Stebėjimui stiprėjant, mintys pamažu pradės blėsti. Proporcija yra visiškai tokia pati: jei stebėjimas yra penkiasdešimt procentų, tai minčių penkiasdešimt procentų išnyks. Jei stebėjimas yra šešiasdešimt procentų, tai jums liks tik keturiasdešimt procentų minčių. Jei tapsite devyniasdešimt devynių procentų grynu stebėjimu, tai labai retai kokio nors atsitiktinė mintis praslys pro šalį; tik vienas procentas

važiuos keliu; eismas praktiškai sustojo. Piko valanda, o kelyje nėra nė vieno automobilio.

Kai šimtu procentų išlaisvini savo protą nuo vertinimo, kai tampa grynu stebėtoju, tampa tiesiog veidrodžiu, nes veidrodis niekada neteisias. Veidrodis nesudreba, kai į jį žiūri negraži moteris. Veidrodis išlieka tyras ir tada, kai į jį kas nors žiūri, ir tada, kai niekas nežiūri. Veidrodžiui įtakos neturi nei atspindys, nei atspindžio nebuvimas. Stebėjimas tampa veidrodžiu.

Meditacijoje jau daug pasiekėte. Jau įveikėte pusę kelionės, ir tai buvo sunkiausia dalis. Dabar žinote paslaptį, ir tą pačią paslaptį reikia pritaikyti skirtingiems objektams. Nuo minčių reikia pereiti prie subtilesnių pojūčių – emocijų, jausmų, nuotaikų; nuo proto prie širdies, laikantis tos pačios taisyklės – jokio vertinimo, tik stebėjimas. Ir nustebsite, kad dauguma jus užvaldžiusių emocijų, jausmų ir nuotaikų...

Kai liūdna, jus apima liūdesys. Esate piktas; pyktis nėra neaiški nuotaika. Jus visiškai užvaldo pyktis, kiekviena ląstelė kunkuliuoja iš įniršio.

Stebėdami savo širdį, pajusite, kad niekas jūsų nekontroliuoja. Liūdesys ateina ir praeina, bet jūs nesate liūdnas. Laimė ateina ir praeina, bet ir čia išliksite ramus. Kad ir kas palietų jūsų širdies gelmes, negali jūsų paveikti.

Pirmą kartą pasijusite kaip šeimininkas. Jūs nebesate vergas, visų spardomas, vergas, užvaldytas visokių emocijų ir jausmų; vergas, kurį gali supykdyti bet kas ir dėl bet kokios priežasties.

Įvaldę trečiąjį etapą, pirmą kartą pasijusite kaip šeimininkas: niekas negali jūsų sutrikdyti, niekas negali jūsų pavergti; viskas lieka toli užnugaryje, toli apačioje, o jūs esate pačioje kalvos viršūnėje.

Išvardijau tris Vipasanos žingsnius; šie trys žingsniai veda prie šventyklos durų, o šios durys visada atviros.

Kai išmoksite nuolat stebėti savo kūną, protą ir širdį, jums nebereikės nieko daryti; tereikia palaukti.

Kai šie trys etapai bus baigti, ketvirtasis atsiras pats savaime, kaip atlygis. Tai milžiniškas šuolis iš širdies į jūsų esmę, į patį jūsų gyvenimo centrą; įvyksta kvantinis perėjimas. Staiga jūsų gyvybinė jėga, jūsų stebėjimas, prasiskverbia į patį jūsų gyvenimo centrą.

Jūs grįžote namo.

Galite tai vadinti savęs pažinimu, galite tai vadinti nušvitimu ar galutiniu išsivadavimu – visa tai nesvarbu. Jūs pasiekėte pačią savo paieškų pabaigą; atradote egzistencijos tiesą ir didžiulę ekstazę, kuri ją seka lyg šešėlis.

Meditacija nėra darbas. Meditacija yra gryna palaima.

Kildami į save, atrasite savyje naujų, gražių, vis gyvybingesnių savybių. Tai jūsų turtas; jūs vis labiau panirstate į tylą, ir tai ne tik triukšmo nebuvimas, tai begarsė daina – melodinga, gyva ir šokanti.

Pasiekę aukščiausią savo būties tašką, pasiekę ciklono centrą, atrandate Dievą – ne kaip asmenį, o kaip šviesą, sąmonę, tiesą, grožį – viską, apie ką žmogus svajojo šimtmečius. Visos vertybės, apie kurias žmogus svajoja, yra paslėptos viduje.

Tai nėra sunkus, skausmingas, asketiškas darbas; tai labai maloni, melodinga, poetinė veikla, kuri, įgaudama stiprybės, virsta didžiuliu džiaugsmu. **Tai ne darbas, o malda, vienintelė malda, kurią žinau.**

Man malda yra savo esmės pasiekimas, beribio dėkingumo gyvenimui jausmas. Šis dėkingumas yra vienintelė tikra, vienintelė teisinga malda; visos kitos maldos yra netikros, sugalvotos, išgalvotos. **Šis dėkingumas tavyje sklinda kaip kvapas, tarsi iš rožių krūmo.**

Žydų svamis pakvietė savo priešgimdyvinę motiną vakarienės. Jie nuėjo į brangiausią Punos restoraną pasimėgauti itališkais spagečiais, japoniškais sušiais ir prancūzišku vynu. Desertui jie pasirinko vokišką šokoladinį pyragą ir braziliską kavą.

Kai padavėjas atnešė sąskaitą, Goldsteinas suprato, kad pamiršo piniginę namuose. Jis iš kišenės išsitraukė Bhagwan Shree Rajneesh nuotrauką ir padavė ją padavėjui. „Kas tai?“ – sutrikęs paklausė padavėjas.

„Tai mano „Mastercard“.“

Meditacija yra tavo „Mastercard“!

TYRAS SĄMONINGUMAS ATNEŠA NEĮTIKĖTINĄ DŽIAUGSMĄ

Mylimasis Ošo, prieš kelis mėnesius su draugu aplankėme jo mirštantį tėvą. Ten buvo susirinkę nemažai žmonių. Mano tėvas mirė. Dauguma ten buvusių žmonių jam atrodė abejingi, ir kai visi išėjo, jis atmerkė akis ir tarė mums: „Jaučiuosi taip, lyg turėčiau du kūnus: vieną sergantį, o kitą – visiškai sveiką.“

Mes atsakėme: „Būtent taip! Sveikas kūnas esate jūs, likite su juo.“ Jis atsakė: „Gera!“ ir užmerkė akis. Sėdėdami šalia jo, pajutome, kaip aplink jo ligoninės lovą slenka nesveika energija. Negalėjome patikėti transformacija; jautėmės taip, lyg būtume panirę į daršaną su Jumis.

Po to stojo nuostabi tyla. Jaučiausi nejaukiai. Kalbu apie tai su žmogumi, kuris tai tikrai patyrė. Tai, ką pasakiau, nebuvo mano asmeninė patirtis, tiesiog apie tai galvojau anksčiau. Mums išėjus, jis pasijuto šiek tiek geriau; grįžo namo, kur tyliai mirė savo lovoje. Mylimas Ošo, nepaisant to, kad buvau su tavimi dešimt metų, šio žmogaus, kuris išsivadavo iš visko su tokiu tikėjimu, tokiu aiškumu, tokia ramybe, akivaizdoje jaučiausi nežinantis.

Tai, ką patyrei, įmanoma tik mirštančio žmogaus akivaizdoje. Reikia tik vieno dalyko: šiek tiek sąmoningumo. Mirštantis žmogus buvo visiškai sąmoningas, ir tokiam jausmui nereikia didelio sąmoningumo.

Mirties akimirką fizinis kūnas atsiskiria nuo dvasinio kūno. Paprastai jie yra taip susiję, kad žmogus šio atsiskyrimo nejaučia. Tačiau mirties akimirką, prieš pat mirtį, abu kūnai pradeda tolti vienas nuo kito. Nuo tos akimirkos jų keliai išsiskiria: fizinis kūnas suyra į fizinius elementus, o dvasinis kūnas leidžiasi į tolesnę kelionę, į naują gimimą, į naujos formos, naujos įsčios paieškas.

Jei žmogus yra dėmesingas, jis gali visa tai pamatyti pats. Be to, jūs jam pasakėte, kad sveikas kūnas yra jis pats, o sergantis, mirštantis kūnas – ne jis... Šiomis akimirkomis labai lengva pasitikėti, nes viskas vyksta tiesiai mirštančiojo akyse. Žmogus negali susitapatinti su mirštančiojo kūnu ir iš karto sutinka, kad jis yra sveikas kūnas.

Bet jūs galējote jam padēti kažkuo kitu. Jūs pasielgēte teisingai, bet to nepakako. Pats šio žmogaus pojūtis, pojūtis, kad jis nēra fizinis kūnas, akimirksniu pakeitē kambario enerģijā. Ļsivyravo tylā ir ramybē.

Bet jei būtumēte žinojē, kaip padēti mirštančiam žmogui, nebūtumēte sustojē ties tuo. Turējote jam papasakoti apie antrājį etapā, nes jis buvo labai pasitikinčio proto būsenojē, kuri būdinga bet kuriam mirštančiam žmogui.

Gyvenimas sukuria problemų ir abejonių; gyvenimas gali atidēti viskā vēlesniam laikui, bet mirtis neturi laiko delsti. Žmogus negali pasakyti: „Pabandysiu pamatyti vēliau“ arba „Pažiūrēsiu rytoj“. Jis turi veikti nedelsdamas, šią pačią akimirkā, nes nēra tikras, ar išgyvens nē sekundēs vēliau. Visiškai įmanoma, kad jis neišgyvens.

O kokiā grēsmę jam kelia toks pasitikėjimas? Bet koku atveju mirtis iš jo atims viskā. Todėl dabar jis nebijo pasitikēti; jis neturi laiko apmąstyti to, kā išgirdo. Aiškiai suvokiama, kad fizinis kūnas vis labiau tolsta.

Turējote jam pasakyti: „Tu esi sveikas kūnas“, o tada: „Stebi du kūnus: mirštantis kūnas yra fizinis kūnas, o sveikas – mentalinis. **Bet kas jūs iš tikrųjų esate? Jei stebite du kūnus vienu metu, tai – ir tai natūralu – esate trečias dalykas; negalite būti vienas iš šių dviejų kūnų.**“

Tai yra visas Bardo procesas. Mirties menas buvo sukurtas tik Tibete. Kol visas pasaulis bandē plētoti gyvenimo menā, Tibetas tapo vienintele šalimi, kurioje atsirado ištisas mirties mokslas, mirimo mokslas. Tibetiečiai šį menā vadino Bardo.

Turējote žmogui pasakyti: „Gerai, kad žengei pirmā žingsnį ir palikai fizinį kūną, bet dabar vis dar tapatiniesi su mentaliniu kūnu. Bet tu irgi nesi; tu esi tik sąmonē, gryna sąmonē, jautrumas, suvokimas.“

Jei padētumēte žmogui suvokti, **kad jis nēra nei vienas, nei kitas kūnas**, kad jis yra kažkas bekūnio, beformio, kad jis yra gryna sąmonē, tai jo mirtis būtų visiškai kitokia.

Jūs jau matēte energijos pokytį; pamatytumēte dar vienā energijos pokytį. Jautēte tik besileidžiančią tylā, **bet taip pat girdētumēte muzikā, pajustumēte**

šokančią energiją, kvapą, užpildantį visą kambarį. Žmogaus veide atsispindėtų naujas pokytis – atsirastų šviesos aura.

Jei jie žengtų antrą žingsnį, tai ši mirtis būtų jų paskutinė. **Bardo tai vadinama „didžiąja mirtimi“, nes žmogus nebebus aprengtas forma, nebebus įkalintas „kūno kalėjime“; jis liks amžinybėje, vandenyno sąmonėje, užpildančioje visą visatą.**

Taigi, atminkite, kažkas panašaus gali nutikti bet kuriam iš mūsų. Galite atsidurti šalia mirštančio draugo ar giminaičio, tėvo ar motinos.

Pabandykite padėti jiems suvokti du dalykus prieš mirtį: pirma, kad jie nėra fiziniai kūnai – ir mirštančiam žmogui tai suvokti labai lengva.

Antra, tai šiek tiek sunkiau, bet jei žmogus gali suvokti pirmąjį, jis galės suvokti ir antrąjį – kad žmogus nėra ir antras, mentalinis kūnas; jis yra anapus šių dviejų kūnų. Žmogus yra laisvė ir sąmonė.

Jei šis mirštantis žmogus žengtų antrą žingsnį, pamatytumėte, kad jam įvyko stebuklas, ne tik tykla, bet kažkas gyvesnio, priklausančio amžinybei, nemirtingumui. Ir visi dalyvaujantys jaustų didžiulį dėkingumą: mirtis neatnešė liūdesio; ji virto švente.

Jei jums pavyks mirtį paversti švente, padėsite savo draugui, mamai, tėvui, broliui, žmonai, vyrui. Padovanosite jiems didžiausią dovaną, kurią gali duoti gyvenimas. Tai labai lengva padaryti, kai žmogus miršta.

Vaikas net negalvoja apie gyvenimą ar mirtį; jam nerūpi.

Jaunuolis per daug įsitraukęs į biologinius žaidimus; Jis kupinas ambicijų, siekia turtą, valdžios ir socialinės pagarbos; jis neturi laiko galvoti apie amžinus klausimus.

Tačiau prieš pat mirtį, kai ji jau artėja, žmogus išsivaduoja iš visų ambicijų. Ir nesvarbu, ar jis turtingas, ar vargšas; visiškai nesvarbu, ar jis nusikaltėlis, ar šventasis. Mirtis atima iš visų gyvenimo neteisybių, iš visų jo kvailių žaidimų.

Tačiau užuot padėję, žmonės sugadina šią nuostabią akimirką, nors ji yra pati brangiausia visame žmogaus gyvenime. **Net jei žmogus gyventų šimtą metų, ši akimirka vis tiek bus pati brangiausia. Tačiau žmonės pradeda verksti, staugti ir reikšti savo sielvartą tokiais žodžiais kaip: „Koks blogas metas, to**

neturėjo nutikti.“ Arba jie pradeda raminti žmogų: „Nesijaudink, gydytojai sako, kad tavo gyvybei pavojus negresia.“

Visa tai nesąmonė. Net gydytojai dalyvauja šiuose kvailuose žaidimuose. Jie nesako, kad tau liko tik trumpas laikas. Jie vengia tiesos, toliau teikdami tau viltį. Jie sako: „Nesijaudink, būsi išgelbėtas“, nors puikiai žino, kad esi pasmerktas. Jie suteikia tau klaidingą viltį, nesuvokdami, kad būtent šiuo metu žmogus turi iki galo suvokti savo mirtį, suvokti ją labai aštriai, aiškiai, kad taptų tyra sąmone. Ši akimirka būtų didžiosios pergalės akimirka. Tu daugiau nemirsi; tavęs laukia amžinas gyvenimas.

TIBETO BARDO MANTRA

Mirtis nereiškia pabaigos; mirtis yra kulminacija, žmogaus gyvenimo viršūnė. Jis nepražūsta, jis pereina į kitą kūną. Rytuose tai vadinama „ratu“. Jis sukasi ir sukasi. Taip, jį galima sustabdyti, bet tik tada, kai miršti.

Tai viena iš pamokų, tai didžiausia pamoka, kurią išmokau iš savo senelio mirties. Jis verkė, su ašaromis akyse maldavo sustabdyti ratą. Mes buvome pasimetę; nežinojome, kaip jį sustabdyti.

Tai buvo jo ratas; mes net negalėjome jo matyti. Tai buvo jo sąmonė, ir tik jis galėjo tai padaryti. Kadangi jis prašė mūsų sustabdyti ratą, dabar suprantu, kad jis pats negalėjo to padaryti; jis vėl ir vėl maldavo mūsų su ašaromis akyse, tarsi būtume kurtieji. Mes jam atsakėme:

„Mes girdime tave, Mūsų Vieninteli, mes viską suprantame. Prašau, nusiramink.“

Ir tą akimirką įvyko svarbiausias dalykas. Niekada niekam apie tai nebuvo pasakojęs; matyt, niekada nebuvo tinkamo momento.

Pasakiau jam: „Prašau, nusiramink.“

Vežimėlis drebėjo baisiu, duobėtu keliu. Tai net nebuvo kelias, greičiau provėža, ir jis toliau reikalavo:

„Sustabdyk ratą. Raja, ar girdi mane? Sustabdyk ratą.“

Turėjau jam nuolat kartoti: „**Taip, aš tave girdžiu. Suprantu, ką turi omenyje.**“ Žinai, kad niekas, išskyrus tave, negali sustabdyti rato, todėl prašau nusiraminti. Pabandysiu tau padėti.

Mano močiutė labai nustebo. Ji pažvelgė į mane išplėstomis akimis. Apie ką aš kalbu? Kuo galiu padėti?

Aš atsakiau: „Taip, nenustebk.“ Staiga prisiminiau vieną iš savo praeities gyvenimų. Matydama jo mirtį, prisiminiau vieną iš savo mirčių.

Gyvenau ir miriau Tibete. Tai vienintelė šalis pasaulyje, kurioje išmoktama sustabdyti ratą. Tada pradėjau kažką niūniuoti.

Niekas negalėjo suprasti, ką dainuoju: nei mano močiutė, nei mano mirštantis senelis, nei tarnas Bhuras, kuris atidžiai klausėsi, eidamas priešais vežimą. Be to, net aš pats negalėjau įskaityti nė vieno žodžio savo dainoje. Tik po dvylikos ar trylikos metų supratau, kas tai. Man prireikė daug laiko, kad suprasčiau. **Tai buvo Bardo Thodol, tibetietiškas ritualas. Kai kas nors miršta Tibete, aplinkiniai kartoja tam tikrą mantrą. Ši mantra vadinama Bardo.**

Mantra sako: „Atsipalaiduok, tylėk. Grįžk į savo centrą, tiesiog būk ten, nepalik jo, kad ir kas nutiktų kūnui. Tiesiog būk stebėtojas. Nesikišk, leisk viskam eiti savo vaga. Prisimink, prisimink, prisimink, kad esi tik stebėtojas; tai tavo tikrasis tikslas. Jei gali mirti sąmoningai, ratas sustos.“

Kartojau Bardo Thodol savo mirštančiam seneliui, nežinodamas, ką darau. Keista, kad jis staiga nutilo, klausydamasis manęs. Galbūt tibetiečių kalba buvo labai keista ausiai. Galbūt jis niekada anksčiau nebuvo girdėjęs nė žodžio tibetietiško; galbūt jis net nežinojo, kad egzistuoja tokia šalis kaip Tibetas. Prieš pat mirtį jis tapo itin dėmesingas ir tylus. Bardo mantra veikė, nors jis negalėjo jos suprasti. Kartais veikia tai, ko nesupranti; tai veikia būtent todėl, kad nesupranti.

NUŠVITĖS PRINCAS

1947 m. sausio 25 d. gimęs Hanoverio princas Welfas buvo paskutiniojo Vokietijos imperatoriaus proanūkis. Kaip ir jo tėvas, princas Georgas Vilhelmas, jis buvo Anglijos Hanoverio karalių palikuonis. Jo motina, Graikijos princesė Sofija, buvo Anglijos princo Filipo Mountbattenso sesuo.

Princas Welfas lankė geriausias mokyklas: Šumo Saleme mokyklą Vokietijoje ir Gordonstouno mokyklą Jutlandijoje, kur mokėsi ir jo pusbrolis princas Charlesas.

Pamažų princas Welfas ėmė tolti nuo savo aristokratiškos praeities. Jis studijavo ekonomiką Tiubingamo universitete ir vedė ne princesę, o paprastą moterį. Netrukus Welfas ir jo žmona Wiebke pradėjo užsiimti dvasinio gydymo praktikomis; vėliau jie įstojo į terapijos institutą ir pradėjo ten praktikuoti. Ten jie pirmą kartą susidūrė su Bhagwano Shree Rajneesho meditacijos praktika ir prisijungė prie grupės, kuriai vadovavo du sanjasinai.

Prieš pat baigiamuosius egzaminus princas Welfas, Wiebke ir jų penkerių metų dukra Tanja išvyko iš Vokietijos ir pradėjo keliauti po Indiją. 1975 m. gruodį jie atvyko į Šri Radžnišo ašramą Punoje.

Sekdami Tanją, visa šeima 1975 m. gruodžio 16 d. priėmė sanjasą. Bhagwanas princui suteikė Svami Anando Vimalkirti vardą. „Anand“ reiškia „palaimingas“, o Vimalkirti – „dvasios tyrumas“.

1981 m. sausio 5 d., per karatė apšilimo pratimą, Welfas prarado sąmonę dėl smegenų kraujavimo. Penkias dienas jo kūnas gulėjo Punos ligoninėje, gyvą palaikė tik dirbtinis kvėpavimas. Jo motina Sofija ir princas Džordžas atskrido iš Vokietijos, kad būtų su juo.

Meditacijos metais Vimalkirti įgijo pakankamai patirties, kad peržengtų kūno, proto ir širdies ribas. Jis pasiekė nušvitimą sausio 9 d. ir kitą rytą paliko savo kūną. Visa jo šeima, visi draugai ir bendruomenės nariai ėmė džiaugtis, kai įėjo Rajneesh ir padėjo rožes ant Vimalkirti širdies; tai buvo paskutinė meilės dovana, kurią mokytojas dalijasi savo mokiniu. Tūkstančiai šokančių ir dainuojančių sanjasinų lydėjo kūną iki laidotuvių laužo. „Tegul jis išeina kaip princas“, – sakė Bhagwan. „Jis buvo princas. Kiekvienas sanjasinas yra princas.“

Sausio 13 d., skambant „Mėlynojo Dunojaus“ valsui, Vimalkirti šeima kartu su jo tėvu, princu Georgu Wilhelmu, grąžino pelenus į ašramą, kur jie buvo sudėti į marmurinę samadhi (atminimo taurę) ir padėti ramiam, šešėlingame ašramo kampelyje.

„Jis buvo princas! Aristokratija neturi nieko bendra su kilme; ji susijusi su širdies kokybe.“ Ir aš jame atpažinau rečiausią, gražiausią sielą žemėje.“

Mylimasis Ošo, ar gali ką nors pasakyti apie tai, kas nutinka Vimalkirti?

Vimalkirti nieko nenuitinka, absoliučiai nieko, nes niekas nėra nirvana. Vakarai neturi jokios grožio sampratos. Iš prigimties Vakarai yra ekstravertiški, orientuoti į išorinį pasaulį, į išorinius veiksmus; „niekas“ skamba kaip tuštuma, bet taip nėra.

Vienas didžiausių Rytų atradimų yra toks: niekas nėra tuštuma; priešingai, niekas yra tuštumos priešingybė, – tai yra pilnatvė ir turtingumas.

Padalinkite žodį „nie-kis“ į dvi dalis ir gausite „nebūtį“; jo reikšmė staiga pasikeičia, pasikeičia jo geštaltas.

Niekis yra sanjamos tikslas. Reikia pasiekti būseną, kurioje *nieko nevyksta*, kurioje visas veiksmas nutrūksta. Veiksmas išnyksta, atlikėjas išnyksta, troškimas išnyksta, tikslas išnyksta. Tu tiesiog egzistuoji: sąmonės ežero paviršiuje nėra jokio judesio, nė vieno garso.

Dzenbudizme, Tai vadinama „vienos rankos plojimu“. Neįmanoma ploti viena ranka; tai begarsis garsas, omkar, tiesiog tylą. Tačiau tylą nėra tuščia; ji pripildyta iki kraštų. Panirę į visišką tylą, harmoningai susijungę su niekuo, pajusite pilnatvę, transcendentalumą jus persmelks.

Tačiau vakarietiškas gyvenimo būdas tapo dominuojančiu visame pasaulyje; mes tapome darboholikais, ir mano užduotis – padėti jums „apsinulinti“. „Nulis“ yra gražiausias jausmas gyvenime, ekstazės jausmas.

Vimalkirtis yra palaimingas. Jis buvo vienas iš mano pasirinktų sanjasių, kuris niekada nesvyravo, kuris tvirtai laikėsi savo įsitikinimų per visą savo viešnagę čia. Jis niekada neuždavinėjo klausimų, niekada nerašė laiškų, niekada nekėlė problemų. Jo tikėjimas buvo toks didelis, kad jis pamažu susiliejo su manimi. Jis turėjo labai retą dovaną; tokių savybių kaip jo nebėra. Jis buvo tikras princas, tikras karališkosios šeimos palikuonis, tikras aristokratas! Aristokratija neturi nieko bendra su kilme; ji susijusi su žmogaus vidinėmis savybėmis. Aš suvokiau... jį kaip rečiausios ir gražiausios sielos žemėje nešėją.

Visiškai netinkama klausti, kas jam darosi.

Žinoma, žmogus mąsto pagal senas tradicijas, kuriomis jis buvo auklėjamas, ir tai ypač pasakytina apie vokiečius!

Girdėjau...

Mažasis Džo sėdėjo kieme po medžiu, kai išgirdo, kaip iš namų šaukia mama:

„Džo, ką tu ten veiki?“

„Nieko, mama“, – atsakė jis.

„Nieko? Nagi, Džo, pasakyk man sąžiningai: ką tu ten veiki?“

„Aš tau jau sakiau – nieko.“

„Nemeluok man! Pasakyk, ką darai!“ Tada Džo giliai įkvėpė, paėmė akmenį ir sviedė jį priešais save.

„Aš mėtau akmenis“, – atsakė jis.

„Štai ką ir maniau! Dabar liaukis tuojau pat!“

„O Dieve“, – tarė Džo sau, – „nebegaliu tiesiog sėdėti čia ir nieko neveikti.“

Reikia kažką daryti, niekas nepatikės... niekas nepatikės, kai sakysiu, kad Vimalkirtis nieko nedaro, jis tiesiog yra.

Truputį sunerimau, kai jam prasidėjo kraujavimas, ir paprašiau sanjasino gydytojų padėti jam išlikti kūne bent septynias dienas. Jam sekėsi taip gerai... o tada staiga, kai darbas dar nebuvo baigtas, jis buvo taip arti – mažas postūmis, ir jis būtų pasiekęs amžinybę.

Daug galvojau apie dirbtinę gyvybės palaikymo įrangą. Vimalkirtis šiuo metu yra prijungtas prie dirbtinio kvėpavimo aparato. Be jo mirtis būtų ištikusi tą pačią dieną; jis buvo praktiškai miręs. Be dirbtinės gyvybės palaikymo įrangos jis būtų radęs kitą kūną, pasirinkęs kitą motiną. Bet tokiu atveju, iki kito jo įsikūnijimo, manęs čia nebebus. Kas žino, ar jam pavyks rasti mokytoją, ypač tokį pamišusį kaip aš? Užmezgus artimą ryšį su vienu mokytoju, to paties nebegalėsite pakartoti su kitu. Jūsų santykiai su juo bus paviršutiniški, kasdieniški, negyvi!

Štai kodėl norėjau, kad jis čia pasilikėtų dar šiek tiek. Ir praėjusią naktį jam pavyko: jis sugebėjo peržengti ribą tarp veiksmo ir neveikimo. Tas „kažkas“, kas dar neseniai buvo jame, dabar dingo. Dabar princas pasiruošęs išvykti, dabar galime su juo atsisveikinti, dabar galime džiaugtis, dabar galime jam palinkėti saugios kelionės.

Tegul jo kelionė būna laiminga! Palydėkime jį su šoku ir daina!

Štai kas nutiko tarp mūsų, kai atėjau jo aplankyti. Stovėjau šalia jo užmerktomis akimis: jis buvo be galo laimingas. Jo kūnas nebebuvo atgaivinamas. Chirurgai, neurochirurgai ir kiti gydytojai nerimavo; jie vis klausinėjo, norėjo sužinoti apie mano ketinimus; jie norėjo žinoti, kodėl aš reikalavau laikyti jį jo kūne, jei tam nebėra jokios prasmės. Net jei jis stebuklingai išgyventų, jo smegenys niekada nebeveiktų normaliai. Ir aš to nenorėjau; iš tikrųjų būtų buvę geriau mirti.

Gydytojai buvo sumišę, kodėl aš reikalavau palaikyti jo gyvybę dirbtiniu kvėpavimu. Jo širdis kelis kartus sustojo; jos funkciją reikėjo atgaivinti medicinine intervencija. Vakar jo inkstai pradėjo gesti; jo kaukolė buvo perforuota – viduje buvo didžiulis auglys. Ši nelaimė pasirodė esanti įgimta; ji anksčiau ar vėliau turėjo įvykti, nes auglys buvo užprogramuotas.

Tačiau Vimalkirti puikiai susitvarkė: dar prieš ligą jis buvo priartėjęs prie palaimos būsenos. Laiko buvo likę labai mažai, o vakar naktį jis pasiekė nušvitimą.

Vakar naktį aš jam pasakiau: „Vimalkirti, dabar tu gali išvykti į Amžinybę. Aš tave laiminu.“ „Valio!“ – sušuko jis iš džiaugsmo. „Palauk, kol sušuksi „Valio!“, – papasakosiu tau istoriją“:

Vieną dieną varna priėjo prie varlės ir pasakė: „Danguje didelė šventė!“ Varlė atvėrė burną ir sukrankė: „Valio!“

Varna tęsė: „Bus puikaus maisto ir gėrimų!“

Varlė atsakė: „Valio!“

„Ten bus daug gražių moterų; gros „Rolling Stones“!“ Varlė dar plačiau atvėrė burną, „Valio!“

Bet tada varna pridūrė: „Bet jie ten neįleis nė vieno su didele burna!“ Varlė stipriai suspaudė lūpas ir sumurmėjo: „Vargšas krokodilas! Jis nusivils!“

Vimalkirti tiesiog nuostabus. Jam nebereikia grįžti į kūną; jis išeina pabudęs, jis išeina Budos būsenoje.“ Jums visiems reikia džiaugtis, šokti, dainuoti ir švęsti!

Turime išmokti džiaugtis gyvenimu ir turime išmokti džiaugtis mirtimi. Iš tiesų, gyvenimas negali būti toks gražus kaip mirtis, bet mirtis gali tapti graži tik tada, kai žmogus pasiekia ketvirtąją būseną – turiją.

Paprastai sunku atsiskirti nuo kūno, proto ir širdies, bet Vimalkirčiui tai pavyko labai lengvai. Jis nebegalėjo su jais susitapatinti, nes jo kūnas buvo miręs penkias dienas, smegenys nustojo funkcionuoti, o širdis jau buvo „toli“.

Nepabudusiems žmonėms tai, kas įvyko, galėjo būti vertinama kaip nelaimingas atsitikimas, bet Vimalkirčiui tai buvo užmaskuota palaima. Neįmanoma susitapatinti su mirštančiu kūnu: inkstai nustojo veikti, plaučių ir širdies nėra, smegenys visiškai pažeistos. Kaip galima save susieti su tokiu kūnu? Ne. Norint nuo jo atsiskirti, reikia bent šiek tiek suvokimo; Vimalkirčiui pavyko tai suvokti; jis buvo pasiekęs tą lygį. Jis iš karto suprato, kad jis nėra kūnas, ne protas ir ne širdis. **Praėjus šiuos tris sąmoningumo etapus, automatiškai įgyji ketvirtąjį – turiją, kuri yra tavo tikroji esmė.**

Kai jį pasieksi, niekada su juo nesiskirsi. Vimalkirčiui patiko mano juokeliai, ir tegul tai būna mano paskutiniai. Taigi, jam (sakau – C.):

Viema italų pora skubėjo į ligoninę, nes žmonai skaudėjo gimdymo skausmus. Tačiau kelyje įvyko baisi avarija, ir vyras buvo skubiai nugabentas į ligoninę be sąmonės.

Kai jis atsigavo, sužinojo, kad tris mėnesius buvo komoje, kad jo žmonai sekasi gerai ir kad jis yra laimingas dvynių – berniuko ir mergaitės – tėvas.

Išėjęs iš ligoninės ir pabuvęs namuose su šeima, jis paklausė, kokius vardus žmona davė vaikams.

Žmona atsakė:

„Pagal itališkas tradicijas aš negaliu duoti vaikų vardų. Naujagimių vardų davimas yra vyro darbas; bet kadangi buvai komoje, paprašiau tavo brolio tai padaryti.“

Tai išgirdęs, vyras labai nuliūdo:

„Mano brolis yra idiotas. Jis visiškai idiotas! O kokius vardus jis jiems davė?“

„Jis pavadino mergaitę Denise.“[3] – Oho, visai neblogai! O bambino?

– Jis pavadino berniuką De-Neveu[4].

...Mano filosofijoje yra trys „L“: gyvenimas, meilė ir juokas[5]. Gyvenimas yra sėkla, meilė yra gėlė, o juokas yra kvapas. Vien gimti nepakanka; reikia išmokti

gyvenimo meno; tai yra meditacijos „A“. Tada reikia išmokti meilės meno; tai yra meditacijos „B“. Ir galiausiai reikia išmokti juoko meno; tai yra meditacijos „C“. Meditacija turi tik tris raides: A, B ir C.

Taigi šiandien mes paleidžiame Vimalkirti į jo didžiąją kelionę. Padarykime tai su garsiu juoku... Jis liks su mumis mūsų šypsenose, mūsų juoke. Jis liks čia, gėlėse, saulėje, vėjyje, lietuje, nes niekas neišnyksta, niekas nemiršta, visi tampa amžinybės dalimi.

Ir net jei iš jūsų akių rieda ašaros, tegul tai būna džiaugsmo ašaros; džiaugsmo, kurį jis pasiekė. Negalvokite apie tai, kad jums jo truks, – galvokite apie jo tobulumą.

Visas mano mokymas susiveda į šventimą. Mano religija yra visavertė šventė, pilna vaivorykštė, visos džiaugsmo spalvos. Tegul jo išėjimas būna jums nuostabus pavyzdys, nes švęsdami jo išėjimą, daugelis iš jūsų galėsite pasiekti naujų aukštumų, žengti į naujus gyvenimo matmenis; ir tai visiškai įmanoma. Tokių akimirkų negalima praleisti; tokias akimirkas reikia išnaudoti iki galo.

GROŽUOLĖ BE PABAISOS

Tie, kurie praktikuoja meditaciją, turi mirties sampratą: tik tokiu būdu galima patirti mirtį nemirštant. Kai sakau, kad svarbiausia gyvenimo patirtis yra mirtis, tai sakau ne todėl, kad kažkada miriau, o dabar grįžau, kad jums apie tai papasakočiau. Aš tiesiog žinau, kad meditacijos metu žmogus patiria tuos pačius pojūčius kaip ir mirties metu, nes meditacijos metu jūs nebeturite jokio ryšio su savo fiziologija, biologija, chemija, psichologija. Visa tai jau yra už jūsų.

Jūs artėjate prie savo giliausio centro, kur lieka tik gryna sąmonė. Ši gryna sąmonė liks su jumis po mirties, nes ji nemiršta. O visa kita, kas po mirties žūsta, mes pašaliname savo rankomis meditacijos metu.

Štai kodėl meditacija yra mirties patirtis gyvenime.

Šis pojūtis toks nuostabus, toks neapsakomai gražus, kad apie mirtį galima pasakyti tik viena: mirtis yra meditacija, tik milijoną kartų galingesnė. Meditacijos patirtis, daug kartų padidinta, tampa mirties patirtimi. Kai miršti,

tiesiog palieki savo kiautą. Tu esi absoliučiai nepažeidžiamas. Pirmą kartą esi išlaisvintas iš fiziologijos, biologijos ir psichologijos kalėjimo.

Visos sienos sugriautos – kelias atviras. Pirmą kartą gali išskleisti savo sparnus į Amžinybę.

PENKTA DALIS. NEĖTIKĖTINAS MALONUMAS – VAIZDAS IŠ SAULĖS NUŠVIESTŲ VIRŠŪNIŲ

IŠ TAMSOS Į ŠVIESĄ

Mylimasis Ošo, Tavo tėvas mirė vakar. Papasakok man, kaip jis mirė.

Tiesą sakant, tai visai nebuvo mirtis. Kitaip tariant, tai buvo galutinė mirtis, o tai yra tas pats. Tikėjau, kad mano tėvas mirs taip, kaip visi svajoja: samadhi būsenoje, atskirtas nuo kūno ir proto. Ir taip atsitiko.

Per mėnesį, kurį jis praleido ligoninėje, aplankiau jį tik tris kartus. Nuėjau jo aplankyti, kai jaučiau, kad jis labai serga. Per pirmuosius du apsilankymus nuolat nerimavau, kad tėvui teks atgauti fizinę formą – jis vis dar buvo šiek tiek prisirišęs prie kūno.

Su kiekviena diena jis vis labiau pasinėrė į meditaciją, bet vis tiek kelios grandinės liko nepažeistos, nenutrauktos. Vakar vėl buvau ligoninėje; labai džiaugiausi, kad jis galės mirti oriai. Jo kūnas jo nebedomino.

Vakar, anksti ryte, trečią valandą, jis pirmą kartą pajuto amžinybės alsavimą, ir tai jam tapo akimirksniu ženklu, kad mirtis artėja. Pirmą kartą pats Tėvas paprašė manęs atvykti; du ankstesnius kartus atvykau savo iniciatyva. Vakar jis mane pakvietė, nes nujautė artėjančią mirtį. Tėvas norėjo atsisveikinti ir tai padarė didingai: be ašarų akyse, be kabinimosi į gyvenimą.

Galima sakyti, kad tai nebuvo mirtis, o ištirpimas Amžinybėje. Jis mirė savo laiku, tapdamas Amžinybės dalimi. Šią mirtį galima pavadinti ir paskutine ta prasme, kad ateityje jam nebereikės reinkarnuotis. Tai aukščiausias pasiekimas; nėra nieko aukštesnio.

Tėvas paliko šį pasaulį visiškoje tyloje, džiaugsme ir ramybėje. Jis paliko šį pasaulį kaip lotoso žiedas, ir tuo verta džiaugtis. Jis yra pavyzdys, kaip reikia gyventi ir kaip mirti. Kiekviena mirtis turėtų būti šventė, bet ji gali būti šventė tik tada, kai ji veda į aukštesnius sąmonės lygmenis.

Mano tėvas mirė nušvitęs. Norėčiau, kad kiekvienas mano sanjasinas taip mirtų.

Gyvenimas yra šlykštus, jei nesate pabudę, bet nušvitusiam žmogui net mirtis yra graži. Gyvenimas yra baisus nenušvitusiems, nes jis pilnas kančios; jis virtęs pragaru.

Tam, kuris pasiekė nušvitimą, mirtis tampa vartais į Dievybę; tai nebėra kančia, tai nebėra pragaras. Priešingai, toks žmogus išvengia kančios, išvengia pragaro.

Esu visiškai patenkintas tuo, kaip jis mirė. Atminkite: plečiantis jūsų sąmonei, jūs vis labiau ir labiau tolstate nuo kūno ir proto ryšio. O kai meditacija pasiekia aukščiausią tašką, galite viską matyti.

Vakar vakare mano tėvas puikiai suprato, kad mirtis jau čia, kad ji atėjo. Ir jis mane pašaukė. Jis mane pašaukė pirmą kartą, ir kai atvykau, pamačiau, kad jis paliko savo kūną. Visi fiziniai negalavimai išnyko. Tai suglumino gydytojus: jo kūnas veikė visiškai normaliai. Jie net nesvarstė jo pasveikimo galimybes: jis turėjo mirti prieš kelias dienas. Anuomet jis jautė stiprų skausmą, keli organai neveikė, jo širdies pulsas buvo nereguliarus, pulsas buvo dingęs, o smegenų, kojų ir rankų kraujagyslėse susidarė kraujo krešulių.

Tačiau vakar mano tėvas staiga pasijuto geriau. Po išsamaus tyrimo gydytojai buvo sutrikę: jie nerado jokios gyvybei pavojingos patologijos. Bet taip kartais nutinka.

Gydytojai manė, kad ši diena bus paskutinė, tačiau jų baimės buvo nepagrįstos. Pavojingiausios buvo pirmosios dvidešimt keturios valandos prieš mėnesį, kai mano tėvas buvo atvežtas į ligoninę. Anuomet gydytojai sakė, kad jis neturi jokių šansų išgyventi, bet jis išgyveno. Jie nebuvo tikri, ar galės jį išgelbėti ir kitą dieną. **Vienas chirurgas netgi pasiūlė amputuoti mano koją, nes trombozė gali sukelti tolesnių komplikacijų ir kelti mirties riziką. Tačiau aš atsisakiau amputacijos. Juk jei žmogui lemta vieną dieną mirti, kam be reikalo kankinti kūną ir kentėti be reikalo?**

Gyventi vien dėl gyvenimo yra beprasmiška; Šiuo atveju atidėlioti mirtį yra visiškai beprasmiška. Aš atsisakiau, kas nustebino gydytojus.

Tačiau jie įsitikino mano teisingumu, kai tėvas ištvėrė dar keturias savaites. Amputacijos neprireikė; koja pamažu grįžo į normalią būseną, kraujas pradėjo cirkuliuoti. Mano tėvas ėmė po truputį vaikščioti, o dr. Sardesas tai pavadino stebuklu. Niekas nebeturėjo vilties, kad jis kada nors vėl vaikščios.

Vakar jis jautėsi puikiai, viskas buvo normalu. Tai privertė mane susimąstyti apie neišvengiamą mirtį. **Jeigu prieš mirtį medituoji, viskas klostosi gerai. Žmogus miršta visiškai sveikas – juk jis iš tikrųjų nemiršta, jis tiesiog pakyla į aukštesnį sąmonės lygį. Kūnas tampa jungiamuoju tiltu.**

Mano tėvas daugelį metų praktikavo meditaciją. Jis buvo nuostabus žmogus, toks tėvas – retenybė.

Tėvas tampa savo sūnaus mokiniu? Tai reta.

Jėzaus tėvas niekada nenusprendė tapti jo mokiniu; Budos tėvas metų metus kovojo. Bet mano tėvas metų metus praktikavo meditaciją. Kiekvieną rytą nuo trečios iki šešių valandų jis sėdėdavo meditacijoje. Jis tęsė meditaciją vakar ligoninėje.

O tada vakar tai įvyko. Niekas nežino, kada tai įvyks. Reikia toliau kasti, kad vieną dieną užklystum į vandens šaltinį, sąmonės šaltinį. Tai įvyko vakar ir įvyko pačiu laiku. Jei mano tėvas būtų miręs užvakar, jam būtų tekę vėl reinkarnuotis kūne, nes jis dar turėjo likusių užuominų. Vakar jis visiškai išsilaisvino iš šių pančių. Jis pasiekė proto netekties būseną; jis mirė kaip Buda. Kas gali būti aukščiau už Budos būseną?

Stengiuosi padėti jums gyventi kaip Budai ir mirti kaip Budai. Budos mirtis visai nėra mirtis! Tai negali būti mirtis, nes gyvenimas yra amžinas. Jūs mirėte ir atgimėte milijonus kartų; visa tai yra maži epizodai amžinoje kelionėje. Tačiau jūsų nesąmonė neleidžia jums pamatyti, kas slypi anapus gyvenimo ir mirties.

Pasiekę nušvitimą, galėsite pamatyti savo tikrąjį veidą. Mano tėvas tai padarė vakar. Jis girdėjo vienos rankos plojimus. Jis girdėjo begarsį garsą. Todėl mes kalbame ne apie mirtį, o apie amžinojo gyvenimo pasiekimą. Kita vertus, tokią mirtį galima pavadinti paskutine, nes jis niekada nebegriš į žemę.

Džiaukitės!

AMŽINA REALYBĖ

Visada plaukite pasroviui gyvenimo upės srove. Niekada nebandykite plaukti prieš srovę, niekada nebandykite plaukti greičiau už upę. Nedėkite jokių pastangų, judėkite ramiai, kad kiekviena gyvenimo akimirka būtų kupina ramybės, taikos ir harmonijos su viskuo, kas egzistuoja.

Toliau turite suvokti, kad gyvenimas nėra trumpas; jis amžinas, ir nereikia skubėti. Skubėdami prarasite daugiau nei įgysite.

Ar matėte skubėjimą kur nors gamtoje? Metų laikai keičia vienas kitą, gėlės pasirodo tik tam tikru laiku. Medžiai neskuba augti, jie nebijo gyvenimo laikinumo. Atrodo, tarsi pati Visata žinotų apie gyvenimo amžinybę.

Mes visada buvome čia ir visada būsime čia; žinoma, tai bus naujos formos ir nauji apvalkalai. Gyvenimas toliau vystosi, judėdamas į aukštesnius lygmenis. Tačiau kaip nebuvo pradžios, taip nėra ir pabaigos. Jūsų gyvenimas neturi nei pradžios, nei pabaigos. Jūs visada esate tarp amžinybės ir amžinybės.

Stenkitės būti darnoje su savo vidine prigimtimi.

Kai kurie medžiai auga lėtai, kiti greitai; nė vienas iš jų nėra nieko ypatingo. Visi medžiai turi vieną bendrą bruožą: jie auga pagal savo prigimtį.

IEŠKOK IKI PAT GALO

Mylimasis Ošo, kaip galima tikėti, kad siela po mirties neišnyksta, o pereina į kitą gyvybės formą arba ištirpsta Visatoje?

Niekada neprašiau jūsų kuo nors tikėti. Mano asmeninė patirtis sako, kad siela toliau egzistuoja po mirties, pereidama į kitas gyvybės formas. Kai nebėra ko daugiau mokytis, kai visi klausimai atsakomi, kai paieškos liaujasi, kai troškimas išnyksta, atsiranda visiškas pasitenkinimas, visiškas išsipildymas ir nušvitimas, tada siela tiesiog ištirpsta Visatoje.

Kad siela pereitų į kitą formą, reikia siekti gyvenimo, savęs realizacijos; tai yra pagrindinė sąlyga.

Ne tu miršti ir atgimsti; tai tavo neišsipildęs troškimas, kuris negali nurimti. Tu seki savo troškimą kaip šešėlis.

Nesakiau, kad tu turi tuo tikėti. Geriau abejoti, geriau būti skeptiškam dėl visko, geriau visada siekti pačiam viską ištyrinėti. Aš nenoriu, kad tikėtumėt, aš noriu, kad ieškotumėt.

Mano religija nėra tikėjimas. Mano religija yra amžinosios tiesos paieškos.

Mano pagrindinis tikslas – ne priversti jus patikėti dogma, o paskatinti jus patiems jos ieškoti. Mano žodžius apie tai, kad siela nemiršta po mirties, laikykite tik hipoteze. **Aš asmeniškai tai patyriau. Aš netikiu; aš žinau.***

Iš asmeninės patirties **žinau**, kad sielos persikelia. Prisimenu savo praeities gyvenimus. Aš pats persikėliau; neabejoju šio teiginio tiesa, bet neprašau jūsų manimi tikėti. Aš tiesiog bandau jus įtraukti į šį nepaprastą praeities gyvenimų tyrinėjimą. Jei aš galiu matyti savo praeities gyvenimus – o jie nedingo, jie visi yra įrašyti mano sąmonėje – jūs taip pat galite nusileisti kopėčiomis, pasinerti į savo sąmonę ir pamatyti savo praeities gyvenimus. **Tada žinosite**, kad jums nereikia tikėti; **galite tiesiog žinoti. Netikėkite tuo, ko nežinote**, nes tikėjimas neleidžia jums pažinti tiesos. Kvaila tikėti tuo, ką žinote. Kam tikėti, jei žinote?

Jūs netikite saule; jūs netikite rožėmis – **jūs žinote**. Bet jūs tikite Dievu, nes nežinote. Ir jūs tikite siela, nes nežinote.

DÉJÀ VU

Mylimasis Ošo, kartais jaučiuosi taip, lyg žinočiau, kas vyksta, iki smulkiausių detalių, tarsi tai būtų nutikę anksčiau. Kiek žinau, kiti patiria šį pojūtį; šis reiškinys vadinamas déjà vu. Visada norėjau sužinoti, kas tai yra ir ar tai kaip nors susiję su meditacija. Padėkite man tai suprasti.

Reiškinys, vadinamas déjà vu, turi savo realybę, nes jūs ne pirmą kartą esate Žemėje: gimėte ir mirėte daug kartų. Akivaizdu, kad po tūkstančių metų neišmanoma neatsidurti toje pačioje vietoje, neišmanoma nematyti tų pačių veidų, neišmanoma nematyti to paties medžio ir jaustis taip, lyg būtumėte matę tą medį anksčiau. Neabejoju, esu visiškai tikras, kad tai ne tik mano vaizduotės vaisius: jūs iš tikrųjų matėte šį žmogų anksčiau, iš tikrųjų buvote šioje situacijoje ir viską prisimenate iki smulkiausių detalių.

Tai labai keistas jausmas, tiesiog svaigsta galva. Tai įrodo, kad visos religijos, atsiradusios už Indijos ribų, yra netobulos; jos negali paaiškinti dėjà vu esmės. Dėjà vu negalima paaiškinti be reinkarnacijos idėjos.

Atvykstate į naują miestą ir staiga pasijuntate taip, lyg jau būtumėte ten buvę anksčiau. Žinote, kad jei eisite į dešinę, pasieksite upę, o jei eisite į kairę, pasieksite traukinių stotį; nusprendžiate patikrinti ir iš tiesų pasiekiate arba upę, arba traukinių stotį. Atpažįstate medžius, atpažįstate upę; atrodo, lyg visa tai būtumėte matę arba filme, arba sapne.

Dėjà vu yra mažas fragmentas iš praėjusio gyvenimo, kažkaip prasiskverbęs į dabartį. Tai realybė. Štai faktai: dėjà vu, praeities gyvenimų prisiminimai, kurie buvo ne kartą patvirtinti, paverčia reinkarnacijos teoriją ne tik religine fikcija, bet ir moksliniu faktu. Kai mokslas išsivaduoja iš prietarų...

Problema yra tokia. Mokslas pirmiausia vystosi Vakaruose, ir ten vyrauja idėja, kad žmogus turi tik vieną gyvenimą. Tačiau su kiekviena diena žmonių žinios apie daiktų prigimtį didėja. Anksčiau ar vėliau mokslas turės atkreipti dėmesį į šį reiškinį, nes jis vaidina ypatingą vaidmenį žmogaus dvasiniame tobulėjime, meditacijoje, sąmonės transformacijoje.

Jei galime prisiminti savo praeities gyvenimus, tai gali pasitarnauti kaip pomirtinio gyvenimo egzistavimo įrodymas. Praeities gyvenimų prisiminimas įrodo, kad po mirties vėl būsite čia, įgysite naują formą, turėsite kitą vardą.

Neabejoju, kad šis reiškinys taps mokslškai įrodytu faktu; tada mokslas pradės judėti teisinga linkme ir atsisakys krikščioniškų, žydų ir musulmoniškų dogmų apie vieną gyvenimą. Tai gryna nesąmonė: juk niekas Visatoje nemiršta, viskas grįžta į savo pradinę būseną, keičiasi tik jos forma. Kodėl žmogaus gyvenime turėtų būti kitaip?

Jei žmonės suprastų, kad jų gyvenimas nepasikeitė tūkstančius metų... kad tai yra reinkarnacijos teorijos esmė, jie pultų į beribį nuobodulį ir apatiją: jie visa tai darė daug kartų anksčiau, nieko neišmokę; o dabar jie atgimsta iš naujo...

Tūkstančius metų jūs veжатės valdžios, pinigų ir tęsiate šį siekį; atrodo, lyg visa ankstesnio gyvenimo patirtis būtų ištrinta, ir jūs vėl pradedate nuo nulio!

Jei šis reiškinys bus mokslškai paaiškintas, žmogui bus sunku kartoti tuos pačius beprasmius veiksmus. Jūs jau pakankamai žaidėte tokių žaidimų: atėjo laikas

pokyčiams, atėjo laikas pakelti savo sąmonę, atėjo laikas išsiveržti iš užburto begalinės reinkarnacijos rato, iš vieno gyvenimo į kitą, vėl ir vėl, kaip voverėi rate. Visi jūsų veiksmai gyvenime buvo atlikti nesąmoningumo būsenoje. Atėjo laikas suaugti, laikas sąmoningiems veiksams. Veikite sąmoningai: jūs jau pakankamai elgėtės akiai.

Ratas, reinkarnacijos grandinė, egzistuoja tik dėl jūsų nesąmoningumo. Nušvitę suprasite šio dalyko beprasmybę: jau daug kartų pasiekėte savo tikslus, o kas toliau?

Mirtis atims iš jūsų viską, ką įgijote. Tai tarsi pilies statymas ant smėlio: vėjas ją visiškai sunaikins. Bet jūs pradedate statyti naują pilį, kartodami tas pačias klaidas vėl ir vėl.

Vakarų mokslui labai svarbu tyrinėti milijonų žmonių Rytuose patirtį. Tai ne prietarai; tai viena iš gyvenimo paslapčių, kurios mes vis dar neatskleidėme. Su naujais atradimais mokslas pakeis jūsų požiūrį į gyvenimą, ir jūs norėsite kuo greičiau ištrūkti iš šio rato. Reinkarnacijos ratas simbolizuoja jūsų vergiją, o vienintelis tiesos ir laisvės ieškančiųjų tikslas buvo išsivadavimas iš vergijos pančių.

Suprasdami, kad įmanoma likti Visatoje be kūno, be jokios formos – neturėti fizinės formos ir vis tiek būti visur vienu metu – visą savo energiją skirsite šiai didžiai laisvei pasiekti. **Rytuose ši nuostabi patirtis vadinama mokša; ji reiškia absoliučią laisvę. Išsilaisvinimas nuo kūno, išsilaisvinimas nuo proto, išsilaisvinimas nuo visų prisirišimų, išsilaisvinimas nuo formos; lieka tik gryna sąmonė. Lieka individualumas, nematomas „Aš esu“ centras. Jūs pasakysite: „Pirmą kartą gyvenime radau savo tikrąją esmę.“**

Jei nėra formos, nebus ir ligos; jei nėra formos, nebus ir mirties; jei nėra formos, nebus ir senatvės. Sąmonė be formos visada yra šviežia, jauna, laisva; jai atvira visa visata. Jos imperija yra didžiulė.

Gautamos Budos kartą buvo paklausta:

„Jūs niekada nepavargstate kartoti, kad jei žmogus tampa gryna sąmone, jam nebereikės keisti savo fizinio apvalkalo; jis nebus apribotas kūno, ir visa visata taps jo imperija. Bet ką jūs sakote apie tuos, kurie pasiekia nušvitimą; apie tuos, kurie jau tapo nušvitę? Kaip aš vienas galiu būti visos imperijos šeimininku?“ Klausimas atrodo logiškas, bet jis grynai filosofinis. Gautama Buda nusijuokė, ir

jis juokėsi labai retai, ne daugiau kaip tris ar keturis kartus per visą savo gyvenimą. Jis atsakė:

„Suprantu jūsų logiką; nesiginčysiu, pateiksiu tik vieną pavyzdį.

Tamsiame kambaryje galite uždegti vieną žvakę, ir visas kambarys prisipildys šviesos. Galite uždegti kitą žvakę: ar antros žvakės šviesa konfliktuos su pirmosios šviesa? Antra žvakė taip pat užpildys kambarį šviesa. Galite uždegti trečią žvakę arba deginti vieną žvakę po kitos.

Kiekviena žvakė turės savo unikalią šviesą, o kalbant apie apšvietimą, kambarys priklausys joms visoms. Nebus jokių ribų. Tai bendra teritorija: ne mano ir ne tavo. O **šviesa nėra objektas, todėl tūkstančiai žvakių apšvies kambarį šviesa, ir nebus jokio konflikto.**“

Buda buvo teisus. Čia nėra jokių kontrargumentų, o jo pavyzdys yra nuostabus. Aš sakau lygiai tą patį: išsivadavę iš formos, jūs ištirpstate Visatoje. Milijonai kitų nušvitusių žmonių užpildo Visatą savo šviesa, savo sąmone. Kiekvieno individo centre dega individuali liepsna, bet jų šviesa prasiskverbia visur. Jų spinduliai nekonfliktuoja; jie nėra materialūs. Tą pačią vietą gali apšviesti begalinis žvakių skaičius, ir nėra jokios kovos, jokio konflikto. Sąmonė yra šviesa.

REINKARNACIJOS TEORIJA

Mylimasis Ošo, kodėl Jėzus nieko nesakė apie sielų keliones? Atrodo, kad čia slypi skirtumas tarp Rytų ir Vakarų.

Jėzus gerai žinojo apie reinkarnaciją. Jo pamoksluose gausu netiesioginių to įrodymų. Visai neseniai citavau Jėzų: „Aš buvau daug anksčiau nei Abraomas.“ Jėzus sako: „Aš sugrįšiu.“

Taip pat yra tūkstančiai tiesioginių nuorodų į reinkarnaciją. Jis apie tai gerai žinojo, bet yra priežastis, kodėl jis nenorėjo minėti sielų transmigracijos.

Jėzus gyveno Indijoje; Jis matė, kur gali nuvesti reinkarnacijos teorija. Indijoje, beveik penkis tūkstančius metų prieš Jėzų, reinkarnacijos teorija jau buvo žinoma. **Tai tiesa, tai ne tik teorija; tai teorija, paremta tiesa.**

Žmogus turi milijonus gyvenimų. Apie tai kalbėjo Mahavira, apie tai kalbėjo Buda, Krišna ir Rama mokė; visos Indijos religijos su tuo sutinka. Nustebsite, jei pasakysiu, kad, išskyrus šią teoriją, jie neturi nieko bendro.

Kodėl Jėzus, Mozė ir Mahometas – trijų religijų, gimusių už Indijos ribų, tėvai – nieko tiesiogiai nepasakė apie reinkarnaciją? Tam buvo viena priežastis. Mozė žinojo apie reinkarnaciją, juk Egiptas ir Indija kadaise palaikė glaudžius ryšius...

Manoma, kad senovėje Afrika buvo Azijos dalis ir kad žemynas pamažu atsiskyrė nuo žemyno. Indija ir Egiptas buvo susivieniję, todėl jie turi tiek daug panašumų. Akivaizdu, kodėl Pietų Indija yra juodaodė: ten gyvenančių žmonių gyslose teka negrų kraujas; jie tam tikru mastu yra negroidų rasė. Jei Afrika būtų susivienijusi su Indija, tai galėjo įvykti arijų ir negrų kryžminimasis, o Pietų Indija tapo juodaodė. Mozė puikiai žinojo apie Indijos egzistavimą. **Kašmyras giriasi, kad ten palaidoti Mozė ir Jėzus. Jų kapai taip pat yra ten. Vienas priklauso Mozei, kitas – Jėzui. Abu matė, kas nutiko Indijai dėl reinkarnacijos teorijos įtakos. Tikėjimas reinkarnacija pavertė Indiją labai apatiška; čia niekas neskuba. Indijos žmonės niekada neturėjo laiko pojūčio. Jie vis dar neturi. Nors visi nešioja laikrodžius, niekas neturi laiko pojūčio.**

Kažkas galėtų pasakyti: „Būsiu ten penktą valandą.“ Tai nieko nereiškia. Jie gali ateiti ketvirtą, gali ateiti šeštą, o gal ir visai neatvykti; laikas čia nėra vertinamas rimtai.

Ne tai, kad žmonės nesilaiko savo pažadų; jie tiesiog neturi laiko pojūčio. Iš kur galime jo gauti, jei esame amžinybės malonėje? Kam skubėti, jei turime daug gyvenimų? Nereikia skubėti: anksčiau ar vėliau gimsite iš naujo.

Reinkarnacijos teorija pavertė Indiją labai pasyvia ir nuobodžia. Dėl jos hinduistai visiškai prarado laiko pojūtį. Ši teorija leido žmonėms nuolat atidėlioti dalykus ateičiai. Ir jei galite atidėti reikalus iki rytojaus, tai šiandien nieko nereikia daryti, bet „rytojūs niekada neateina“. O Indijoje jie ne tik žino, kaip atidėti reikalus iki rytojaus; jie netgi žino, kaip atidėti reikalus iki kito gyvenimo.

Ir Mozė, ir Jėzus lankėsi Indijoje; jie matė viską. Mahometas niekada nebuvo Indijoje, bet puikiai žinojo, kas ten vyksta, nes buvo netoli Indijos, o tarp Indijos ir Arabijos buvo užmegzti glaudūs santykiai. Visi trys nusprendė, kad geriausia pasakyti žmonėms: „Yra tik vienas gyvenimas, ir tai yra paskutinis kiekvieno iš mūsų šansas, pirmasis ir paskutinis. Juo galima pasinaudoti tik dabar.“

Tai buvo būtina norint sukelti žmonėms stiprų norą pažadinti jų jausmus, o tai palengvintų jų transformaciją. **Kyla klausimas: ar Mahavira, Krišna ir Buda nenumatė pasekmių? Ar jie nežinojo, kad reinkarnacijos teorija sukels letargiją? Jie žinojo, jie žinojo. Jie tiesiog nusprendė naudoti visiškai kitokį metodą, kitokį įrankį. Tačiau viskam savas laikas: negalima to paties metodo naudoti be galo: žmonės prie jo pamažu pripranta. Buda, Mahavira ir Krišna griebsi reinkarnacijos teorijos visiškai kitu tikslu.**

Tais laikais Indija buvo pasakiškai turtinga. Buvo tikima, kad visi pasaulio turtai, visas auksas, sutelktas ten. O turtingoje šalyje tikroji problema, didžiausia gyventojų problema, tampa nuobodulys. Kažkas panašaus dabar vyksta Vakaruose. Šiandien Ameriką kamuoja ta pati nelaimė: nuobodulys ten tapo didžiausia problema. Žmonės nuobodžiauja, taip nuobodžiauja, kad net pasirošę mirti.

Krišna, Buda ir Mahavira pasinaudojo situacija. Jie žmonėms pasakė: „Jei nuobodulys būtų tik vienam gyvenimui... nuobodulys viename gyvenime nėra nepakeliamas.“ Bet jūs jau nugyvenote daug gyvenimų, todėl sakome jums: jei neklausysite mūsų žodžių, gimsite daug kartų ir kiekviename gyvenime merdėsite melancholijoje. Tai begalinis gyvenimo ir mirties rato judėjimas.“

Jie piešė tokį niūrų ateities paveikslą, kad žmonės, nuobodžiaujantys vienu gyvenimu, ėmė labai domėtis religija. Jie suprato: jiems reikia ištrūkti iš mirties ir gyvenimo rato, šio užburto mirties ir gyvenimo rato. Štai kodėl šis metodas tais laikais davė vaisių.

Laikui bėgant, Indija tapo skurdi. Skurdžioje šalyje nėra nuobodulio. Elgeta negali nuobodžiauti: tik turtingas žmogus gali sau leisti nuobodžiauti; tai jo privilegija. Vargšas žmogus negali nuobodžiauti; jis neturi tam laiko. Jis dirba nuo ryto iki vakaro, o grįžęs namo, palūžta iš išsekimo. Jam nereikia pramogų – televizijos, kino, muzikos, meno, muziejų – jam viso to nereikia, jis negali viso to sau leisti. **Jis randa malonumą tik sekse: tai natūrali, įgimta pramoga. Štai kodėl skurdžiose šalyse tiek daug didelių šeimų: tai vienintelė pramoga...**

Nuskurdusi Indija pradėjo priimti reinkarnaciją kaip pabėgimą nuo gyvenimo, kaip išgelbėjimo viltį. Teorija tapo ne išsivadavimu, o viltimi, siūlančia galimybę viską atidėti ateičiai.

„Šiame gyvenime esu vargšas. Bet nesijaudinkite, aš turiu daug gyvenimų. Kitame gyvenime įdėsiu daugiau pastangų ir tapsiu turtingas. Šiame gyvenime turiu bjaurią žmoną. Bet nesijaudinkite: tai tik vieno gyvenimo klausimas. Kitą kartą tokios klaidos nekartosiu. Šiame gyvenime aš tiesiog turiu sumokėti už savo karmą. Jei šiame gyvenime nepadarysiu jokių nuodėmių, tai kitame manęs laukia nuostabus gyvenimas.“

Štai kaip žmogus atideda savo gyvenimą ateičiai.

Jėzus tai matė; jis matė, kad metodas nustojo veikti; jis davė rezultatus, kurie visiškai neatitiko lūkesčių.

Pati situacija pasikeitė. Reikėjo išrasti kažką kita: žmogus turi tik vieną gyvenimą. Jei norite būti religingi, jei norite medituoti, jei norite tapti sanjasinu – darykite tai nedelsdami, nes rytojūs gali būti per vėlu. Rytojūs gali ir neateiti.

Štai kodėl Vakaruose toks stiprus laiko pojūtis; visi skuba. Šis skubėjimas kyla dėl krikščionybės. Bet ir vėlgi, šis požiūris neveikia. Joks metodas negali būti naudojamas amžinai.

Aš asmeniškai manau, kad bet koks metodas veikia tik jo kūrėjo, Mokytojo, gyvenimo metu, nes jis yra jo siela; jis žino, kaip jį panaudoti norint pasiekti norimų rezultatų. Po Mokytojo mirties metodas nustoja veikti arba žmonės pradeda jį interpretuoti kitaip.

Jėzaus metodas šiandien Vakaruose visiškai žlugo; jis tapo problema. Žmonės nuolat skuba, nerimauja; jie įsitempę, nerimauja – juk jie turi tik vieną gyvenimą.

Jėzus norėjo, kad jie žinotų: kadangi turime vieną gyvenimą, turime prisiminti Dievą. O ką jie daro? Supratę, kad jie turi tik vieną gyvenimą, žmonės pradėjo gerti, valgyti ir linksmintis, nes daugiau niekada neturės progos.

Jiems reikia laiko įgyvendinti visas savo užgaidas. Turime išspausti iš gyvenimo kiekvieną sulčių lašą ir dabar pat! Kas taip nerimauja dėl Teismo dienos? Niekas iš tikrųjų nežino, ar Teismo diena iš viso ateis.

Koks beprotiškas skubėjimas! Visus apima greitis: greičiau, greičiau. Niekas nepagalvoja, kur skubame; tikras tik vienas dalykas: turime skubėti greičiau, todėl jie išranda dar greitesnes transporto priemones.

O to priežastis buvo Jėzaus žodžiai. Jo laikais šis metodas davė rezultatų.

Pranašas nuolat perspėjo žmones: „Būkite budrūs! Artėja Teismo diena. Pasaulio pabaiga ateis jūsų gyvenimo metu ir kito gyvenimo nebus. O jei neapmąstysite savo dvasinio gyvenimo, amžiams pateksite į pragarą!“

Jis tiesiog sukūrė tam tikrą psichologinę atmosferą. Ji davė vaisių jam gyvam esant ir kelerius metus po mirties. Šis metodas išliko veiksmingas per tuos kelerius metus artimiausių jo mokinių dėka, kurie sugebėjo perteikti Jėzaus dvasią; jie palaikė jo aurą, tačiau vėliau metodas davė priešingų rezultatų. Tai lėmė vartotojiškiausios civilizacijos žmonijos istorijoje atsiradimą. **Tačiau idėjos esmė buvo ta, kad vienas gyvenimas turėtų pastūmėti žmones į nušvitimą, pabudimą ir Dievo paieškas. Buvo tikima, kad tai paskatins žmones atsisakyti savo troškimų ir prisirišimų. Visas jų gyvenimas bus skirtas tyrinėjimams, Dievo paieškoms.**

Būtent tai slypėjo už šios idėjos. Tačiau rezultatas buvo priešingas: žmonės pradėjo visais įmanomais būdais tenkinti savo užgaidas. Mėgaukitės iki galo! Linksminkitės, neatidėkite to iki rytojaus!

Indiškas požiūris žlugo, nes žmonės apėmė apatija. Šis metodas buvo veiksmingas tik Budos gyvenimo metu. Jis iš tiesų sukūrė didžiausią judėjimą pasaulyje. Tūkstančiai žmonių atsisakė žemiško gyvenimo ir tapo sanjasiniais. Kitaip tariant, jie atsidavė tiesos paieškoms: Budai pavyko sukurti tokią melancholijos atmosferą, kad nepradėjus kelionės, buvo galima tiesiog mirti iš nuobodulio.

Tačiau tai, kas nutiko vėliau, turėjo priešingą poveikį. Ir taip visada bus. Mokytojai pasmerkti nesusipratimams. O žmonės tokie gudrūs, tokie diplomatiški, kad visada ras būdą sugriauti bet kokią sistemą.

Jėzus puikiai žinojo, kad gyvenimas yra amžinas; kad reinkarnacija yra tikra. Jis netiesiogiai užsiminė apie tai. Jis galbūt tiesiogiai kalbėjo apie reinkarnaciją savo artimiems draugams, bet negalėjo pasakyti masėms: jis matė visišką nesėkmę Indijoje ir turėjo pabandyti sugalvoti ką nors kita.

Aš pats kuriu daug metodų, kad pakeisčiau tuos, kurie neveikia. Puikiai suprantu, kad mano metodai mirs kartu su manimi; jie pasmerkti prarasti savo veiksmingumą, nes toks yra bet kurio metodo likimas. Nepiešiu rožinių vaizdų tarnaujančių žmonėms amžinai savo originalia forma. Kai manęs nebebus,

žmonės juos pradės keisti. Tai natūralu, turime su tuo susitaikyti; dėl to nereikia nerimauti.

Prašau visų būti dėmesingiems ir kuo sąmoningiau naudoti mano metodus. Kol būsiu su jumis, mano metodai veiks puikiai. Mano rankose jie gali tapti jūsų vidinės transformacijos prielaida, bet kai nebebūsiu jūsų rankose, atsiras išsilavinusių vyrų ir specialistų, jie viską ims keisti, sena istorija pasikartos.

Būkite atsargūs, būkite dėmesingi, nešvaistikite laiko.

TEISĖ MIRTI

Žmonės paprastai mano, kad išėję į pensiją galės pailsėti ir mėgautis gyvenimu iki galo. Tačiau išėję į pensiją jie supranta, kad negali nei atsipalaiduoti, nei pailsėti, nes visada gyveno su įtampa, nerimu, rūpesčiais ir kančia. O dabar, tapę pensininkais, jie negali pakeisti savo senų įpročių, savo šešiasdešimties metų įpročių.

Gyvenimo trukmė ilgėja: Europoje devyniasdešimt, šimtas, šimtas dvidešimt metų nebėra neįprasta. Sovietų Sąjungoje, ypač Kaukaze, gyvena tūkstančiai žmonių, vyresnių nei 150 metų. Kai kuriems iš jų netgi pavyko sulaukti 180 metų. Jie vis dar dirba laukuose, soduose ir daržuose – jiems reikia darbo.

Neįmanoma išleisti į pensiją 60-mečio, kuris gyvens iki 180 metų. Jis nugyveno tik trečdalį savo gyvenimo; du trečdaliai dar laukia, ir jie dar neužpildyti. Reikia duoti jam darbo.

Tačiau vis dažniau šį darbą atlieka mašinos: jos tai daro geriau, efektyviau, greičiau. Viena mašina gali pakeisti tūkstantį žmonių. Vienas kompiuteris gali pakeisti 10 000 žmonių. Bet kaip su tais 1000 ar tais 10 000 žmonių? Šie žmonės norės mirti. (Ošo buvo tikras pranašas, nors 60-aisiais metais niekas apie tai dar nekalbėjo- C.)

Visame pasaulyje, išsivysčiusiose šalyse, vyksta judėjimai, kuriuose vyresnio amžiaus žmonės reikalauja, kad jų teisė į mirtį, į savižudybę būtų įtvirtinta jų konstitucijose, ir tai nereiškia, kad jie visiškai klysta. Jie sako: „Jau pakankamai ilgai gyvenome, o tolesnis egzistavimas tapo nereikalinga kankyne. Norime rasti ramybę kape. Viską matėme, viską jautėme. Nieko

nebesitikime, nieko nesvajojame ir nieko nebenorime. Bijome rytojaus; geriau mirti šiandien.“

Štai kodėl pasaulyje vyksta judėjimas – **ir aš jį palaikau – judėjimas už eutanaziją.** (Ošo – už bet kokia žmogaus laisvę rinktis. Nors šiandien eutanazija taikoma žmogui, kuris jau rinktis nebegali...– C.) Kiekviena vyriausybė, kiekviena ligoninė turėtų sudaryti visas būtinas sąlygas tiems, kurie nori nutraukti savo gyvenimą. Galėtų būti nustatyta tam tikra amžiaus riba. Jei kas nors nori nutraukti savo gyvenimą po aštuoniasdešimties, ligoninė turėtų sudaryti visas būtinas sąlygas jam pailsėti, pakviesti draugus, pažįstamus ir buvusius kolegas, kad jis galėtų klausytis nuostabios muzikos, poezijos ir geriausių knygų, žiūrėti geriausius filmus – juk tai paskutinis jo gyvenimo mėnuo.

Kam be reikalo kankinti žmones? Jiems turėtų būti suleista injekcija, kuri juos giliai užmigdytų, o paskui nuvestų į mirtį. Esu visiškai įsitikinęs: vyriausybės privalo laikytis šių reikalavimų, medicinos mokslas privalo laikytis šių reikalavimų. Juk labai humaniška leisti žmogui mirti, kai jis jau pakankamai ilgai gyveno žemėje, kai jo vaikams jau šešiasdešimt metų, kai jiems patiems artėja pensinis amžius.

Žmogus neturi laisvo pasirinkimo, ar gimti, ar ne. Todėl jam bent jau turi būti suteikta teisė savanoriškai nutraukti savo gyvenimą; tegul jis pats nustato datą ir laiką. **Teisė mirti turi tapti jo teisėta teise.** (Ši teisė šiandien gali būti panaudota DI – transhumanizmo – tikslams. Apie tokius „planus“ Ošo dar nežinojo. – C.)

GYVENIMO ŠVENTEI MIRTIS NEŽINOMA

Mirtis tarnauja gyvenimui. Gyvenimas yra begalinis. Tačiau nesąmoningoje būsenoje žmogus atlieka veiksmus, kurių vėliau negali paaiškinti. Jūs toliau judate, nes visi kiti juda, bet nežinote, kur einate ir kodėl. **Jūs toliau gyvenate, nes visi aplink jus gyvena, bet jūsų gyvenimas yra nesąmoningas.**

Bet kodėl visa tai? Kodėl turėtumėte atsibusti rytoj ryte ir tęsti savo gyvenimą? **Visa jūsų praeitis įrodo, kad jūs tiesiog praktikavote beprasmybę, ir jūs puikiai žinote, kad niekas jūsų gyvenime nepasikeis, nebent atsitiktinai**

sutiksime nušvitusį žmogų. Laikui bėgant, nušvitusių žmonių vis mažėja, todėl mažai tikėtina, kad pakeliui sutiksime pabudusį žmogų.

Tačiau tik pabudęs žmogus gali jus pažadinti, priversti pabusti iš miego ir atverti akis į jūsų veiksmų tiesą: tai ne gyvenimas, tai lėtas nuosmukis, kuris baigsis sulaukus septyniasdešimties, septyniasdešimt penkerių. Jūs mirštate kiekvieną dieną, kiekvieną akimirką. Didžioji dauguma pasaulio gyventojų yra pasmerkti lėtai mirčiai. **Tik keli pabudusieji gali užplaukti ant milžiniškos gyvenimo bangos keteros.**

Tai jūsų gyvenimas. Kas vadovauja jūsų veiksmams? Kodėl perkate daiktus? Kaip leidžiate savo gyvenimą? Viską darote nesąmoningai. Jūs tiesiog lunatikas, miegantis atmerktomis akimis. Jus lengva apgauti – tiek politikų, tiek bažnytininkų – bet savo nesąmonėje viską laikote savaime suprantamu dalyku.

Tik sąmoningo žmogaus negalima išnaudoti. Tik sąmoningas žmogus iš tiesų gyvena; tik toks žmogus miršta tyliai, visiškoje ramybėje, su šypsena lūpose.

Tam, kuris miršta su šypsena lūpose, mirties nėra, nes giliai širdyje jis supranta, kad tai tik fizinio kūno mirtis. Gyvenimas visada buvo ir visada bus.

MOKYKITĖS TO MENO, KOL TURITE LAIKO

Ar jus apima liūdesys? Pradėkite dainuoti, melstis, šokti. Darykite viską, ką galite, ir pamažu juodas metalas pavirs kilniu auksu. **Kai sužinosite paslaptį, pakeisite savo gyvenimą amžiams. Su savo raktu atidarysite bet kokias duris. Prisiminkite pagrindinę gyvenimo taisyklę: džiaukitės kiekviena smulkmena.**

Kartą man papasakojo apie tris kinų mistikus; jų vardai istorijai nežinomi. Jie buvo vadinami „trimis besijuokiančiais šventaisiais“, nes jie niekada nieko nedarė, tik juokėsi. Juokdamiesi jie keliaudavo iš vieno miesto į kitą. Jie juokdamiesi vaikščiodavo po turgų, rinkdami visus aplink save. Beveik visi ateidavo, parduotuvės užsidarydavo, o klientai pamiršdavo, kodėl atėjo. Kai išminčių buvo paprašyta paaiškinti juoką, jie atsakydavo: „Mes neturime ką pasakyti. Mes tik juokiamės, ir viskas aplink mus keičiasi.“

Vos prieš kelias minutes turgus buvo triukšmingas godžių pirklių susibūrimas, kur visi galvojo tik apie pinigus, apie pinigų uždirbimą; scenoje tvyrojo spekuliacijos atmosfera. Tada atvyko trys bepročiai ir pratrūko juoku – ir turgaus atmosfera smarkiai pasikeitė. Niekas nieko nebepardavė; visi pamiršo, kodėl atėjo į turgų. Niekas nebegalvojo apie pinigus. Visi juokėsi ir šoko aplink šiuos ekscentrikus. **Kelioms akimirkoms pasaulis tapo kitoks.**

Kinai keliavo po šalį, iš miesto į miestą, iš kaimo į kaimą, tiesiog linksmindami žmones. Ir visi aplinkiniai pradėjo juoktis: liūdni ir pikti, godūs ir pavydūs. Ir daugelis suprato esmę – **kad žmogus gali keistis.**

Atsitiko taip, kad viename kaime mirė vienas iš trijų išminčių. Kaimo gyventojai susirinko ir pagalvojo: „Na, dabar įvyko nelaimė, pažiūrėsime, kaip jie dabar juoksis. Jų draugas mirė, ir jie tikriausiai jį apraudos.“

Tačiau atvykę jie pamatė du draugus, šokančius, besijuokiančius ir švenčiančius mirtį. Kaimo gyventojai labai nustebo:

„Na, tai jau per daug. Tai absoliučiai nepriimtina. Žmogus mirė, o jūs juokiatės ir šokate.“

Į tai kinai atsakė: „Jūs nežinote, kas nutiko! Mes visada svarstėme, kuris iš mūsų mirs pirmas. Mūsų draugas laimėjo, o mes pralaimėjome. Mes visą gyvenimą juokėmės kartu su juo. Kaip galime tinkamai su juo atsisveikinti be juoko?

Turime džiaugtis, turime juoktis, turime švęsti. Tik taip galime atsisveikinti su žmogumi, kuris visą gyvenimą juokėsi kartu su mumis.“ **Jei nesijuoksime, jis pradės iš mūsų šaipytis. „Idiotai! Ar vėl patekote į tuos pačius spąstus?“ Mes nelaikome jo mirusiu. Kaip juokas gali mirti, kaip gyvenimas gali mirti?**

Juokas yra amžinas, gyvenimas yra begalinis, šventė tęsiasi. Aktoriai keičiasi, bet drama tęsiasi. Bangos keičiasi, bet vandenynas gyvuoja. Tu juokiesi, tu keitiesi; kažkas kitas juokiasi, bet juokas tęsiasi. Tu linksminiesi, kažkas kitas linksminasi, ir linksmybės tęsiasi. Gyvenimas tęsiasi, tai nenutrūkstamas judėjimas. Nėra nė sekundės atokvėpio.

Tačiau kaimo gyventojai negalėjo to suprasti; tą dieną jie negalėjo juoktis.

Kai atėjo laikas kremuoti kūną, kaimo gyventojai pasiūlė jį nuplauti, kaip reikalauja ritualas. Tačiau du draugai atsisakė: „Mūsų draugas maldavo mūsų

neatlikti jokių ritualų; jis prašė, kad nekeistume jo drabužių, neplautume kūno. Jis tiesiog paprašė, kad kūnas būtų sudegintas ant laidotuvių laužo. Esame įpareigoti įvykdyti jo paskutinius norus.“

Tada nutiko netikėčiausias dalykas. Kūnui užsiliepsnojus, prasidėjo įspūdingas fejerverkų šou. Paslėpęs po drabužiais visokias petardas ir sprogmenis, jis nusprendė visiems iškrėsti paskutinį pokštą kaip atsisveikinimą. Tai sukėlė juoką visam kaimui. Du ekscentriškai džiūgavo ir šoko, ir visas kaimas prisijungė prie jų. Tai nebuvo mirtis, tai buvo naujo gyvenimo gimimas.

Mirties nėra, nes kiekviena mirtis atveria naujas duris – tai pradžia. Gyvenimas begalinis; visada yra vietos pradžiai, visada yra vietos prisikėlimui.

Iškeisdami liūdesį į džiaugsmą, galite iškeisti mirtį į prisikėlimą. Mokykitės meno, kol turite laiko. Neleiskite mirčiai ateiti, kol neišmoksite alcheminės juodojo metalo pavertimo auksu paslapties. Tas, kuris gali transformuoti liūdesį, galės transformuoti ir mirtį.

Jei galite džiaugtis be jokios ypatingos priežasties, mirtį pasitiksime su šypsena, su džiaugsmu, su juoku; būsite laimingi.

Mirtis nieko negali padaryti tam, kuris džiaugiasi. Priešingai, jūs ją nugalėsite. Tiesiog pradėkite, pabandykite. Niekuo nerizikuojate.

PABUSKITE IR DAINUOKITE

Mylimasis Ošo, ar įmanoma atsipalaiduoti, kai žinote, kad mirtis egzistuoja?

Visų pirma, galite atsipalaiduoti tik tada, kai esate tikri dėl mirties. Sunku atsipalaiduoti, kai dėl ko nors nesate tikri. Jei tikrai žinote, kad šiandien mirsite, visa mirties baimė išnyks. Kam gaišti laiką? Tau liko viena diena; reikia ją gyventi su didžiausiu intensyvumu; reikia pasinerti į gyvenimą, visiškai jam atsiduoti.

Kažkas panašaus nutiko ir vieno vyro gyvenime. Gydytojai jam pasakė:

„Tau liko šeši mėnesiai ir nė dienos daugiau. Jei nori ką nors užbaigti, užbaik. Jei nori ką nors padaryti, padaryk.“

Vyras buvo labai turtingas. Jis visada norėjo keliauti po pasaulį ir aplankyti gražiausias vietas planetoje, bet darbo visada buvo tiek daug, kad jam teko nuolat atidėlioti kelionę. Tačiau dabar nebebuvo kur atidėlioti.

Jis užsisakė brangiausius drabužius iš savo siuvėjų. Niekas neprisiminė, kad jis būtų toks išlaidus. Jis valgė geriausiuose restoranuose, nusipirko geriausią namą mieste, uždarė visas savo įmones. Kam jos dabar reikalingos? Ištikus šešis mėnesius – daug laiko – jis galėjo gyventi kaip karalius. Jis keliavo po pasaulį, sutikdamas nuostabių žmonių nuostabiose vietose. Jis visiškai pamiršo apie mirtį. Kai grįžo namo, šeši mėnesiai jau seniai buvo praėję. Vyras nuėjo padėkoti gydytojui.

„Ar jūs dar gyvas?“ – nustebęs paklausė gydytojas.

„Kaip jums tai pavyko? Jūsų liga tokia rimta, kad niekaip nebūtumėte galėjęs gyventi ilgiau nei šešis mėnesius.“

„Kai sužinojau, kad man lemta mirti, mirtis man tapo realybe, o ne problema. Turėjau šešis mėnesius, todėl nusprendžiau juos nugyventi kuo pilnavertiškiau. Pasinėręs į gyvenimą, tikriausiai tiesiog pamiršau mirti paskirtą valandą.“

Po medicininės apžiūros paaiškėjo, kad liga visiškai išnyko. Šeši mėnesiai atsipalaidavimo, malonumo, džiaugsmo ir ramybės nepaliko jokių ligos pėdsakų!

Mirties neišvengiamumas yra vienas laimingiausių reiškinių. Mirtis dar niekada nebuvo tokia reali, tokia akivaizdi visai žmonijai. **Žmonės turi skubiai nutraukti masinio naikinimo ginklų gamybą. Užuoť kovoję su savo kaimynais, turėtumėte su jais dainuoti ir šokti.**

Žmogus turi labai mažai laiko; jis neturi laiko karui. Žmonės turi pamiršti visus savo religinius skirtumus; nereikia skirstyti šalių į komunistines, socialistines ar fašistines. Visi šie skirtumai yra gerai, kai žmogus turi pakankamai laiko, o tu neturi laiko. Negalite sau leisti skirstyti žmonių į krikščionius, hinduistus ar musulmonus.

Transformaciją gali sukelti tiesiog laiko stoka, pasaulinio masto sunaikinimo grėsmė. Galbūt vieną dieną atsidursite šio ligonio vietoje ir pasaulis nebebus padalintas į tautas, pasaulis nebebus padalintas į religijas, nebekariaus nuolatinių karų ir pirmą kartą pradėsime kartu džiaugtis savo gražia planeta.

Mirtis neateis; ji neateina pas tuos, kurie gyvena pilnavertiškai, pilnatvėje. Ir net jei ji ateis, žmonės ją sveikins, nes ji atneša didelį palengvėjimą. Jie atėmė viską iš gyvenimo; jie gyveno taip intensyviai, taip pilnavertiškai, kad mirtį laiko draugu. Kaip po sunkios darbo dienos ateina naktis ir atneša poilsį gražaus miego pavidalu, taip mirtis tampa giliu miegu ir atneša poilsį iš gyvenimo. Mirtyje nėra nieko nešvaraus; nerasite nieko tyresnio.

Jei bijote mirties, tai reiškia, kad dar nesate visiškai atsidavę gyvenimui. Baimė tarnauja ne tik kaip nuostabus rodiklis, bet ir kaip pagalbininkė; ji rodo, kad jums reikia šiek tiek pagreitinti savo šokį, kad jums reikia uždegti gyvenimo fakelą iš abiejų galų.

Jums reikia šokti taip greitai, kad šokėjas visiškai išnyktų, palikdamas tik šokį. Tada mirties baimė jus paliks amžiams.

Negalvosite apie ateitį, jei ištirpsite dabartyje. Ateitis pati savimi pasirūpins.

Jėzus buvo teisus, kai prašė Viešpaties: „Duok man kasdienės duonos“. Jis neprašė ateities; dabarties pakanka. Turite suprasti, kad kiekviena akimirka turi pabaigą.

Baimė prarasti viską kyla tik tada, kai negyvenate kiekvienos savo gyvenimo akimirkos; kitaip laikas, protas ir erdvė tiesiog išnyktų.

Niekada nepavargstu kartoti, kad visuotinio sunaikinimo grėsmė gali padėti jums nedelsiant pradėti visavertį gyvenimą, nes rytojūs gali tiesiog neateiti.

Dabar atsidūrėte unikaloje situacijoje žmonijos istorijoje. Žmonės anksčiau galėdavo atidėti viską vėlesniam laikui, bet jūs tokios galimybės neturite. Jūsų situacija unikali. Pasinaudokite ja, atmeskite rūpesčius: jie nepadės išvengti pasaulio pabaigos. Padarykite savo gyvenimą pilnavertį ir intensyvų; padarykite, kad dešimt metų atrodytų kaip šimtmetis.

Kartą vieno pirklio paklausė: „Kiek jums metų?“

„Trys šimtai šešiasdešimt“, – atsakė jis.

„Prašau pakartoti“, – nesuprato kitas vyras. „Neišgirdau jūsų.“

„Trys šimtai šešiasdešimt“, – sušuko pirklys.

„Atleiskite, bet aš tuo netikiu. Jūs neatrodote vyresnis nei šešiasdešimties!“

„Jūs teisus. Mano pase parašyta, kad man šešiasdešimt. Bet turiu šešis kartus daugiau gyvenimo patirties nei bet kas kitas. Per šešiasdešimt metų sukaupiau pakankamai patirties, kad išgyvenčiau tris šimtus šešiasdešimt metų.

Viskas priklauso nuo jūsų gyvenimo intensyvumo.

Yra du būdai gyventi. Pavyzdžiui, galite gyventi kaip buivolai. Jis gyvena horizontaliai, tiesia linija. Arba galite gyventi kaip Buda. Jis gyvena vertikaliai, aukštai ir giliai. Tada kiekviena akimirka tampa amžinybe.

Kol neišvaldai meno paversti kiekvieną akimirką amžinybe, tol nebuvai su manimi; nieko nesupratai.

Pasaulis gali žūti arba išlikti – tai manęs netrikdo. Bet aš niekada nepavargsiu kartoti, kad jis žūs, nors ir dėl vienos paprastos priežasties: kad jus pažadintų. Negaiškite laiko; gyvenkite, šokite, mylėkite neatsigręždami, su visu atsidavimu, kurį galite sukaupti; būsite laisvi nuo baimių ir nesijaudinsite dėl to, kas gali nutikti rytoj. Gyvenkite dabartimi. Jei gyvensite pilnavertiškai, neliks laiko tuščiaviduriams rūpesčiams. Bet jei negyvenate, o egzistuojate, tada iš karto kyla baimės ir nerimas.

Nesu vienintelis, pranašaujantis pasaulio pabaigą. Pati situacija pasaulyje tam tikru būdu patvirtina mano žodžius. Bet **Jėzus Kristus tą patį pasakė prieš du tūkstančius metų; Gautama Buda tą patį pasakė prieš dvidešimt penkis šimtmečius. Yra senas triukas, kaip pažadinti save. Kol nesuprasi, kad tavo namas dega, tol nepabėgsi laukan. Ir Jėzus, ir Gautama Buda šią techniką naudojo tik hipotetiškai; tuo metu pasauliui negrėsė joks globalus pavojus.**

Aš taip pat naudoju šią techniką, bet ji ne vienintelė. **Pirmą kartą žmonijos istorijoje pasaulis iš tiesų yra ant pasaulinio sunaikinimo ribos.***

Žmogui tereikia gyventi, mylėti ir kiekvieną akimirką paversti ekstaze. Įmanoma atsikratyti visų baimių. Jei visas pasaulis manęs paklausys, galbūt jis vis dar turės galimybę išgyventi. Senis gali mirti, o jo vietą užims jaunas žmogus su naujomis vertybėmis.

Šaltinis: http://www.oshoworld.ru/library/Osho_books/Smert_velichaishii_obman/

Visi paryžkinimai mano. – C./